

Miljenko Stojić

NIZ MITNICU

Miljenko Stojić • Niz mitnicu

Nakladnici

Matica hrvatska, Vrgorac

HRsvijet, München

Matica hrvatska, Čitluk

Urednik

Ivan Zlopaša

Lektura i korektura

Zdenka Leženić

© Miljenko Stojić

Tisak

FRAM-ZIRAL, Mostar

CIP – Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
U SPLITU

UDK 821.163.42(497.6)-92

STOJIC, Miljenko

Niz Mitnicu : (p)ogledi o društvu oko
nas / Miljenko Stojić. — Vrgorac ; Čitluk
: Matica hrvatska, Ogranak ; München :
HRsvijet, 2014.

Bilješka o piscu: str. 166-167.

ISBN 978-953-57286-1-0 (Matica hrvatska,
Vrgorac)

150714039

Miljenko Stojić

NIZ MITNICU
(p)ogledi o društvu oko nas

Matica hrvatska - HRsvijet - Matica hrvatska
Vrgorac - München - Čitluk, svibnja 2014.

*Svi su (p)ogledi objavljeni na portalu www.hrsvijet.net
od studenoga 2011. do studenoga 2012.*

VIRUS

Sjećamo li se početaka onih ratnih dana devedesetih godina prošloga stoljeća? Neki se jamačno između nas sjećaju i onih gotovo pola stoljeća prije toga. Tako je to na ovim prostorima. Jedni izgrađuju, drugi ruše i onda ponovo. Nekadašnji yutelovac Goran Milić rekao bi: »Čisti Balkan!« Za nešto mlađe, to je onaj što je dao sve od sebe, ili su mu platili, svejedno, da ovih dana započne emitiranje TV programa Al Jazeera Balkans. Zadnji sam je put nakratko gledao sinoć. Miješaju se jezici, miješaju se kulture, povijesti, istine... da bi na kraju ispalo upravo to: Balkan na njihov način. Poklopi se da se zakrči prijenos preko interneta taman kad sam i sâm mislio otploviti nekamo drugamo. Ne bi mi žao. Što ću ja na tom Balkanu, draža mi je moja Hrvatska s obiju strana granice i srednja Europa. Sa svima ću biti susjed, prijatelj, poznanik..., ali ću uvijek ostati svoj.

Ne povede nas samo YuTel, oprostite, Al Jazeera prema Balkanu, nego to odavno biva po našim restoranima, birtijama, krčmetinama i kojekakvim rupetinama što se vole nazivati diskom, sastajalištima mladeži i tomu slično. Otuda se taj vonj polako širi i prema našim domovima. Dojadi on bojovnicima u Vrgorcu pa ga nakaniše ukloniti. Nema što, treba pozdraviti njihovo nastojanje. Ali sve će biti uzalud ne uzmu li očevi i majke stvari u svoje ruke. Sad, jesu li i oni poklonici novih nastojanja, neka je druga priča.

Nova svjetska direktorica MMF-a Christine Lagarde rekla bi da u kriznim vremenima trebamo reagirati zajednički. Odnosilo se to na svjetsko gospodarstvo, ali se može i ovdje primijeniti. Ipak, nešto me kopka. Koja je namjera tog zajedništva, kamo će nas ono odvesti? Možda prema probitcima skupine Bilderberg i istomišljenika iz čijih redova, kako se jasno reče, potječe Talijan Mario Monti, onaj što naslijedi razbarušenog Berlusconija i što u nedjelju pred kamerama ode lijepo na sv. misu. Jest da je Silvio Berlusconi svima dojadi, ali što ako se i s Marijem dogodi isto? Ma ništa, kao da mi šapće neki glas između redaka novinskih stranica. Doći će novi virus, ima toga

još. To je sve kao s računalom. Ako ga želiš onesposobiti ili izvući određene stvari iz njega, onda na ključno mjesto postaviš sposoban virus. Kad to učiniš, možeš nastaviti promatrati sa strane. On će se ukopati i nastavi razvijati stvarajući sebi slične. A ti sa svime tim, naizgled, nemaš nikakve veze. Čak nastojiš biti posrednik, poučavaš, opominješ, kažnjavaš. Tako je to u ovom bijelom svijetu koji još nisu zacrnili po svome, a i ne će ako se ne budemo dali.

Herceg Bosni i BiH upravo spremaju novu inačicu virusa. Stare se potrošile. Novinski naslov (kažu da je riječ o domaćim novinama) vrišti: Europol u BiH. U podnaslovu dalje stoji: Istražuje se financiranje bh. političkih stranaka. Nemam ništa s njima, ali me nešto hladno probode oko srca. Sjetih se Hercegovačke banke, sjetih se hajke na nas Hercegovce, hajke na Hrvatsku da se prestane miješati u unutarnja pitanja BiH, hajke na pojedine hrvatske političare, ne sve, s ove strane granice. Haag, pa izborne smicalice, neki kažu prijevare, napraviše darmar u Hrvatskoj, sada treba razdrmati Herceg Bosnu i BiH. Visoke i raznorazne druge predstavnike, došle iz bijela svijeta ovamo, nitko ne dira. Oni su nevini. Zapravo, primijetili smo da naslov kaže da su upravo takvi pozvani da sprovedu čistku. Nije važno što se pišu knjige i snimaju filmovi o trgovini robljem i drugim, malo je reći, nepodopštinama koje se odvijaju po njihovim rukama jer oni imaju poslanje i gotovo. Neki će se od nas dotle, ničim izazvani, slikati s njima, hvaliti se njihovim prijateljstvom, odlaziti im na ladanje. Očito je opet riječ o nekom virusu.

Da malo prebacimo lopticu. Što je, recimo, s onim don Ivanom Grubišićem? Navalio čovjek u politiku i gotovo. A u mirovini je. Ako već kao svećenik nema što drugo u mirovini raditi, onda neka barem uzme kronicu u ruke i njome pomogne sebi i hrvatskomu narodu. Jača je krunica od političke stranke. Tako mi obično govore ovih dana. Pritom nadodaju da je najvjerojatnije nečim ucijenjen pa se prisjećaju kako je pod starost doktorirao sociologiju, kako se kasnije time razbacivao... A u Splitu dotični su prostori odavno bili namijenjeni za ljude poput Srđana Vrcana i ne dobivaju se tako lako. Teško mi je bilo što reći, odmahujem rukom, ako ništa drugo, kako bih otjerao orjunaški vonj, nastao milom ili silom.

Neke naše učene glave ovdje, izgleda, kažem izgleda, počinju nazirati obrise drukčijeg stanja stvari pa tako Gradimir Gojer obznani puku da je teško biti Hrvatom u Sarajevu. Taj isti puk, pak, odavno to govoraše. Ni učene glave nisu što su bile. Oćorave i treba im dugo da progledaju. Neki do toga, izgleda, ne će uopće stići. Oni hvale suživot u tom i takvom Sarajevu, a napadaju druge ovdje dolje. Kao da to nije isto i kao da se ne bismo trebali držati zajedno! No, dobro. Spomenuo bih samo još da ih ne čuh dok je onaj Jašarević više od 40 minuta s vremena na vrijeme, kad mu se prohtjelo, pucao po američkom veleposlanstvu u tom Sarajevu. Nije mi baš jasno kako je to uspio jer Amerikanci, sjedeći u udobnim naslonjačima u svojoj Americi, takve redovito onemogućavaju odozgo, iz zraka, iznenada i tiho, ali neka bude. Ne ćemo postavljati ni pitanje gdje je bilo osiguranje veleposlanstva, gdje raznorazni vidovi policije i tomu slično. Virus i dalje harači. U međuvremenu Sveta Sofija u Carigradu, Istanbulu, ponovno postade džamijom. Kakav međureligijski dijalog, kakvi dogovori, osvojeno – prisvojeno! Dotle kršćani s Bliskog istoka cure na Zapad da bi se tamo utopili u društvo koje se jednostavno gubi. Ljudska prava utemeljena na samima sebi, a ne na Bogu, nestaju na vjetru. Tako mi se čini.

Zaokružimo sad malo ovo. Jedan, kojega zovu književnikom i koji dolazi iz Hrvatske (Ante Tomić, kad baš hoćete), ovih dana u Banjoj Luci dobi nagradu »Petar Kočić«. Mrtav hladan izvali da je to dobro jer isti nam je književni jezik! Virus ga je očito razorio pa pustimo ga na miru ne bi li došao k sebi. Ja odoh upaliti svijeću za Vukovar. Gorio je prije nekoliko desetljeća u isto ovo vrijeme. Razorili su ga, strli, guraju to sada sve u stranu... Međutim, on je pobijedio. Bio je svoj i zbog toga ga nije bilo moguće poraziti. Baš kao ni i one na Bleiburgu. Uzalud što su i njih i nas prozvali genocidnima, sagrađismo svoju kuću i ona putuje kroz ovo vrijeme, kakvo je, takvo je.

U RITMU STARIH VREMENA

Sve ono što ima, čovjek ipak nosi u sebi, a ne drži na bankovnom računu, u čarapi ili negdje drugdje. Uzalud uvjeravanja pohlepника u ovo naše suvremeno vrijeme. Tako me početkom devedesetih godina prošloga stoljeća u New Yorku iznenadi upit: Koliko vrijediš? Tek sam kasnije shvatio da je riječ o tome koliko netko ima novca. A ja niti sam zbog toga tada tamo došao, niti sam pobjegao od rata koji je bio na vidiku. Jednostavno se sve poklopilo i gledao sam kako najbolje pomoći domovini u nadolazećim danima.

No, od priče o samome sebi radije ću reći nekoliko riječi o Francuzu Jeanu Michelu Nicollieru. Nije poznao Hrvatsku, nije tamo imao prijatelje Francuze, ali kada je vidio ničim izazvan napad, došao je braniti tu zemlju. Našao se u Vukovaru. Brzo je saznao da njegova domovina, a ni drugi zagovornici demokracije i ljudskih prava ne kane poput njega stati na stranu istine i pravde. Odveli su ga s drugima prema Ovčari. Očevidci kažu da su ga zatukli udarcima i onda na kraju, za svaki slučaj, ustrijelili nabojem. Tijelo su mu negdje bacili i još nije pronađeno. Za sve smo to saznali tek ovih dana, a trebali smo znati od sama početka. Čak ga je netko iz naše hrvatske vlasti bio izbrisao iz evidencije branitelja! Nedavno mu je majka umjesto njega primila posmrtno odlikovanje. No, nije on bio jedini Francuz koji se časno ponio. Tu je i Nicolas Borsinger, Francuz iz Švicarske, predstavnik Međunarodnog crvenog križa. I o njemu su nešto više progovorili tek nedavno. Konačno saznasmo da nije ništa kriv, da je učinio sve što je mogao i da je čak spasio mnoge Vukovarce. Zbog čega je to do sada uglavnom skrivano?

U UN-u tzv. visoki predstavnik u BiH Valentin Inzko opet udari po Hrvatima. A predstavlja im se prijateljem, šapće da je katolik kao i oni, slika se s njihovim vjerskim vođama dok one političke uredno izbjegava... E, moj Valentine! I kad se on raspojasa u američkom gradu New Yorku, ne nađe se nitko drugi nego Rusi da brane napadnute s ove strane granice. Ne vjerujem da su se sjetili Jurja Križanića i drugih naših veza. Svoju su ulogu odigrale puno prozaičnije stvari.

Nije važno, povezanost uvijek polagano počinje. Hrvatsku nešto nismo čuli. Dok Amerika i Turci udaraju na Herceg Bosnu, njima je do neke regionalne suradnje. Nisu baš svi umočeni u to, prednjači Ivo Josipović, pa Hidajet Bišćević kao »sekretar« nečega u Sarajevu, Kajin iz mile nam Istre, a i Pusička iz metropole... Sastalo se društvo oko novih zamisli koje vode prema starom, već viđenom. Svejedno je kako se zove: regija, Zapadni Balkan, naši krajevi... Kruha tu nema, rekao bi naš mudri puk.

Moram priznati da sam se i ja ovih dana prisjećao starih vremena. Na um mi padoše stihovi Seada Memića Vajte: »Od mene su napravili čudo, ni pas s maslom pojeo me ne bi...« Ne znam dalje. Ovo mi je nekako sjelo, kako tad, tako i sad. Ma zar nisu jednako postupili prema pravednom Domovinskom ratu, prema Franji Tuđmanu, prema braniteljima, prema generalima, prema svima nama? A tu je i stranka, HDZ, koja je teška ratna vremena iznijela na svojim plećima. I dobro je stajala sve dok u svoje redove nije pustila »one bivše«. Tada je počelo zaudarati. Trenutno kažu da otvaraju prozore da taj zadah iziđe i nestane. Daj, Bože, da bude tako! Nije valjda sve izborna smicalica!? Izgleda da nije jer idu predaleko, a i previše ih napadaju. Ponovno treba zbiti svoje redove i glasovati za one koji će nas izbaviti iz ovog masla »bivših drugova«. Nemaju oni pojma tko su ona dva spomenuta Francuza, nemaju oni snage stati u obranu svoje domovine. Da ne bude zabune: ne govorim o onima koji su to bili pa devedesetih ili kasnije progledali. Govorim o onima koji su i dalje slijepi, koji trabunjaju o regiji, našem jeziku, našim piscima, našoj kulturi, našim filmovima, našim športašima. Pritom sve zamataju u priču o suživotu. Kao da suživot nije i dobar odnos s Talijanima, Mađarima!? Ma ne, njima godi »jugovina«.

Pregledah ovih dana *Dnevni list*, novine što izlaze u gradu Mostaru, koji volimo nazivati stolnim gradom Herceg Bosne. Na zadnjoj stranici zapazih kočoperan naslov: »Film Angeline Jolie o ratu u BiH Amerikanci će gledati na našem jeziku.« »Ma kojem jeziku?« odmah se upitah. Nije valjda hrvatskom jer ovo su novine za koje se drži da izlaze na hrvatskom jeziku? Podnaslov sve objasni: »Od ranije je poznato da je snimljena i engleska i bosanska verzija, ali se Jolie ipak odlučila za onu autentičniju.« Tu smo, dakle. Malo tamo, malo

ovamo, nije važno kamo, samo neka se prodaje. Nešto kao i drugi naslov »Pisci zvijezde regije u Puli«. Valjda bih se trebao diviti, zureći u sličice tih zvijezda, tri glave donesene u ozbiljnoj pozi, ali ne ide. Draga mi je književnost, volim se družiti s piscima, samo ovo je neki drugi svijet. Radije ću svoju pozornost pokloniti onima koji znaju gdje im je domovina i kojim jezikom pišu. Čitam takve i na hrvatskom, i na talijanskom, i na srpskom, i na engleskom, i na njemačkom... Da stanem ovdje da ne ispadne da se hvalim s kojim sam jezicima na »ti« ili negdje blizu toga. Pomučio sam se i svladao ih pa ne dam sada da mi bistre pamet »jezikom koji svi razumijemo«. A i da je bilo drukčije zbog životnih okolnosti, opet bih bio zadovoljan jer je hrvatski tako umilan, drag i dobar.

Jezik kojim neki govore izgleda da su razumjeli i u Katoličkoj Crkvi u Njemačkoj. Kardinal Joachim Meisner poziva na radikalno odvajanje od novinskog izdavača Weltbild. Razlog je nećudoredno bogaćenje uz pomoć novca Katoličke Crkve u Njemačkoj. Ne znam kad će taj vjetar zapuhati i na našim stranama, hrvatskim, s obiju strana granice. Ovamo se vole slikati i pisati u novinama koje tjeraju istu ili sličnu priču kao i Weltbild. One što se vole slikati po takvim novinama, ili što se vole slikati s njihovim predstavnicima, ne ću ni spominjati. Tu su i oni koji ih kupuju. Zaista nas je puno u to umočeno i vrijeme je da se počnemo dozivati pameti. Ako želimo, sami možemo mnogo toga napraviti.

Petar Janjić Tromblon, pukovnik hrvatske vojske i jedan od zapovjednika obrane Vukovara, došao je na namisao da izgradi spomen-obilježje »Otac i sin«. Navodim njegove riječi iz Hrvatskog slova: »Donio sam idejno rješenje da otac Petar Kačić kleči grleći svog sina Igora, a Igor svoga oca. Spomenik će se nalaziti u križu...« Tko su Petar i Igor Kačić ostavljam svima nama da pronademo. Recimo samo da su dio povijesti Vukovara iz devedesetih godina prošloga stoljeća kada su jedni pomagali, a drugi odnegovali Vukovaru i svima nama. Nego, dok ovo spominjemo, moramo se sjetiti i Zida boli u Zagrebu. Odnijeli su ga na drugo mjesto, samljeli, ugradili u obilježje bez križa, njega što je predstavljalo dušu patničkoga hrvatskog puka. Odgovor je lagan. Tako je to kad stvari rade osobe iz onih i osobe iz ovih vremena.

KAMO SAD?

Zaista vrijeme ide. Kroz prozor promatram žuto lišće, a još je donedavno bilo zeleno, puno života. Sada opada. Doći će proljeće, rekli bismo. Hoće, ali treba prije toga prebroditi zimu. To, pak, nije tako lako.

Prema ovim me mislima gurnu sjećanje na Vukovar. Nedavno, kad smo obilježavali obljetnicu njegova pada, čak i HTV više-manje priznade da je u mimohodu sjećanja bilo brat-bratu više od 50.000 ljudi! I sve je izgledalo uistinu dostojanstveno. Kao u ona vremena devedesetih godina prošloga stoljeća. Osjećalo se zajedništvo, treperila ista namisao, kretalo se u istome smjeru. Sve to HTV ipak ne mogae podnijeti pa dovede napadače da nam kažu da su predsjednik Tuđman, HDZ i slični prodali taj napaćeni Vukovar. I redale su se laži i poluistine jedna za drugom. Oni koji ne misle tako nisu bili pripušteni objektivu kamere. Što je s onom starom rimskom izrjekom da se treba čuti i druga strana, naša javna televizija ništa ne reče. A trebala je. Stoji joj to u opisu posla.

I išao je mimohod vukovarskim ulicama, onima gdje se odlučivalo o biti ili ne biti čitave Hrvatske. Gadno se krvarilo, ali to je bio taj križni put da bi došlo do uskrsnuća. Svega su svjesni i oni iz Herceg Bosne. Da je tamo u Daytonu ne predadoše kao Vukovarci svoj grad, puno toga danas ne bi bilo kao što jest. Ako bi Hrvatske i bilo, ne bi bila u sadašnjim granicama. Igrao se krvav šah, protivnik je bio nadmoćniji i nije se mogla spasiti upravo svaka figura koja se voljela. No, ona je ostala duboko upisana u naša srca i odatle nikada ne izlazi. Prvom prilikom ustat će iz pepela i biti jača nego što je bila.

Ima onih među nama koji vole trgovati spomenutim ili plaćati raznorazne namete. Čini im se da su na nekoj granici pa se trebaš snaći. Ispred je sam car i nema tako laka prolaza. Nije važno kako se zove: Bruxelles, Washington, London, Beograd... Samo neka te propusti. Mogu se nazivi i mijenjati kao, primjerice, maltarina, vratarina, tridesetnica..., ali i mitnica i harmica. Ovisno o tomu tko tabači. Najbolje

bi bilo da smo slobodni pa da Mitnica u Vukovaru i Harmica, kao najstariji naziv za Trg Bana Jelačića u Zagrebu, budu samo odraz prošlih vremena i ništa više. Međutim, je li to tako?

U Mostaru nam obećavaju da će napokon kulturne institucije doći pod isti krov. I dometnuše da grad izdvaja godišnje dva milijuna KM za kulturu, a reorganizacijom bi se više novca koristilo za programske sadržaje. Nisam najbolje razumio što su htjeli reći, kao ni kamo je odlazio tolik novac. Znam da je Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne od svega toga malo što vidjelo. Bilo se zadovoljno ako bi se dobilo i tisuću KM. Nije valjda da tih kulturnjaka ima toliko pa ih samo tolik iznos može zapasti? Prije će biti nešto drugo. pisci će i bez toga živjeti i pisati, jer se pisana riječ jednostavno ne može zaustaviti. Dokle će sve doprijeti, neka na to odgovore djelatnici, podupiratelji ili kako se već ne zovu ti zaduženi za ono što nazivaju »kulturom«. Odgovoriti bi trebali društvu. Znam da u političkom smislu u BiH nešto takvo ne postoji, ali postoji narod iz kojeg dotični potječu. Pa neka mu budu dobrostivi, neka se brinu za njegove probitke, kao Franjo Tuđman i namisao koju je glasno izgovorio.

U Herceg Bosni, BiH, puno toga za Hrvate još nije jasno. Vrijeme protječe i oni nastoje ostati na površini. A tuku ih s raznih strana. Ovih dana dolazit će im da glasuju za svoju braću s druge strane granice, odnosno da poput neke narodne manjine izaberu svoja tri predstavnika. I sve na brzinu, na najmanji mogući broj mjesta. Zlobnici bi rekli da se zna tko im je to priskrbio. Međutim, ne bi se pritom spomenuli onih dana kada su bijesno lupali po predsjedniku Tuđmanu i oni to šutke prihvaćali, pa ono kad su Ivića Pašalića optužili za sve i svašta i oni rekli da gdje ima dima ima i vatre, pa ono kad mu je Sanader krao pobjedu što nije izgledalo čudno jer bolje je da on ne bude, zatim ono kad su neraskajani stari aparatačici ulazili u novu vlast te bili primani kaoiskusni momci... I još mnogo toga sličnoga, onoga što rasplinjuje glavnu namisao, što potiče da se sve rasproda i do guše zaduži te na kraju uvjeri jednoga Milanovića da kaže kako se trebamo odmoriti od ratnih tema. To je onaj Milanović što je na čelu SDP-a, stranke koja je izlazila iz Hrvatskog državnog sabora kada se odlučivalo o našoj neovisnosti i sličnim stvarima, stranke koja je od

naziva tog sabora odbila ono »državni«, stranke iz koje, ili njoj sličnima, dolaze oni koji razmućuju naše narodno vino.

Kad se sve sabere i oduzme, ostaje samo pitanje tko tima i takvima daje glasove da budu ili drugi, ili prvi, kako sada misle da će biti iako izbori još nisu počeli! Tu Herceg Bosna zaista ne može pomoći. Ne samo što su nas sami ograničili nego i zbog toga što nas jednostavno više nema. Nešto pozobao Drugi svjetski rat, nešto poslije komunizam, nešto Domovinski rat, nešto razbijanje političkog okvira i sukladno tomu neimaština. Sad smo tu gdje jesmo. I jedni i drugi na početku, na žalost!

ETO VAM IH!

Nedjelja, negdje oko 10.00. Očekujem prijatelja da me zovne na kavu. Sjest ćemo s određenim ljudima i porazgovarati o stvarima potpuno drugima nego što su izbori u domovini, ali koje su opet s tim povezane. Nije tako lagano razdvojiti život na sastavne dijelove i vladati se kao da nemaju ništa jedan s drugim.

Uspio sam se probiti kroz gužvu. Ljudi taman pošli s netom završene sv. mise. Ispunili crkvu koja nije mala. Počeli su brzo puniti i kafić koji također nije malen. Zna se, to je negdje u Herceg Bosni, na Harmici nije, a na Mitnici vjerujem da jest. Život tuče otkucajima svoga srca unatoč svim šokovima.

Kako bi to bilo da se ne spomenemo prilika oko nas!? Bojadžije izljevaju crvenu boju po domovini nam Hrvatskoj, baš u skladu s onim što reče na početku svoje vladavine trenutni hrvatski predsjednik Ivo Josipović. A crvena boja Hrvatskoj nikako ne pristaje! Zavila ju je u crno, kao i sve narode po kojima se uspjela razliti. Mediji, pak, danima trube da će se upravo ta boja nositi sljedećih godina. Ispijali smo kavu, vjerovali im nismo, ali smo osjećali da će više-manje biti u pravu. Ako su mogli nasjesti im na priču o Hercegovcima kojih se treba riješiti, kako ne će na ovu trenutnu još bolje ispričanu?! Bismo i mi u pravu. Okrenuše se oni svojim tamničarima, onima koji su 45 godina vladali željeznom šakom, devedesetih sve učinili da Hrvatske ne bude, kasnije... Ma čemu priča!? Gledao sam van kroz prozor. Rekoše da su neki autobusi jutros kružili našim selima, a ljudi se podsmjehivali i pitali zbog čega su tu, ta ne idu nedjeljom djeca u školu. Uglavnom, Herceg Bosna okrenu leđa, ne Hrvatskoj, nego onima što se tako neozbiljno odnose prema svojoj sadašnjosti i budućnosti. Na izbore ih iziđe tek nešto više od 16.000 ili oko 6 %. Neka to ostane zapisano.

Nije, naravno, pitanje u tome zbog čega prvi nije HDZ. Ama, pitanje je u tome kako SDP, koji se nije pokajao za grijehe Partije čiji je nasljednik tvarnih i duhovnih dobara, uopće može doći u priliku

razmišljati o prvim mjestima! Europa ga je stavila uz bok nacionalso-cijalizmu i fašizmu. Slijedom toga trebalo bi... Priča je ovo za one koji razmišljaju, a ne za one koji dopuštaju da im zakulisna središta moći ispiru mozak i korak ih po korak vode u tamu. Ništa se na ovim izborima nije slučajno dogodilo. Opet ih je vodila ista ruka, samo su igra-či različiti. Trajat će dok ih ne potroše, a onda s njima u zapečak, u tamnicu, na stup srama, jer novi nestrpljivo čekaju istu svoju ulogu.

Ne ću više o tome, previše sam već napisao. U ušima mi odjekuju riječi s ove nedjeljne kave koje bi se mogle ovako prevesti: »Eto vam ih!« I točka.

Još prije nekog vremena pročitah kako je jedan djelatnik u »demokratskom SAD-u« dobio otkaz na poslu. Htjeli su da nosi radno odijelo s trima šesticama u visini srca. Odbio je. Kad su ga upitali zbog čega, rekao je da je kršćanin i da nešto takvo ne može nositi. U Svetom pismu te brojke označavaju Zvijer. Odgovorili su mu da ima smiješna vjerovanja i otpustili ga. On je ostao dosljedan do kraja.

Pada mi na um još netko, s imenom i prezimenom. Fra Michele Piccirillo! Kao studenta vodio me Bliskim istokom. Na svojim je plećima najprije iznio ratove koji su tamo bjesnjeli kroz proteklo vrije-me. Između ostaloga, skupljao je mrtve po ulicama. Kad se nije ratovalo, vraćao se svojoj ljubavi: arheologiji. Danas hodočasnici i turisti posjećuju mjesta koja je otkopao, bio za njih birokratsku i svaku dru-gu bitku. Dive im se, malokad pitajući tko je zaslužan da su izišla na svjetlo dana. A on, vjerujem, sada sve zadovoljno prepričava sa sv. Petrom koji je bio tu negdje iz tih krajeva.

Drago mi je sjetiti se fra Michelea. Sada ga mnogo bolje razumi-jem nego onda. Životno iskustvo učinilo je svoje. Oni za koje se borio uglavnom su još tamo. Drugi su nastavili njegovu borbu. Poučavaju ih, uče raznim poslovima, pomažu im u gradnji i obnovi stanova. Ne bude li toga, kršćanstvo će nestati u tim krajevima. Imat ćemo mjesto gdje se Isus rodio i mjesto gdje je uskrsnuo samo kao atrakciju i ništa više. Jer njihovih čuvara više nema, netko je od njih digao ruke.

Sva sreća da u Herceg Bosni ima još prostora za osobnu borbu i da ljudi nisu od svega pobjegli. Opasnost je da i ovdje sve bude kao na Bliskom istoku. Ako se to dogodi, ni s druge strane granice ne će

biti ugodno. Ima ih koji se tome nadaju. Sjest će ovih dana, popiti neko dobro piće i onda temeljito proučiti u kojoj im je fazi plan. Već rekosmo, kuhinja je ista. Bila je prva Jugoslavija, pa ubijanja tijekom Drugoga svjetskog rata, pa Bleiburg, pa druga Jugoslavija, pa Domovinski rat, pa... čeka nas regija, jugosfera, Zapadni Balkan... ili kako se već ne zovu te namisli. Dao Bog da im se nadošlo crvenilo uspije othrvati, previše su već u sve umočeni. Herceg će Bosna ići svojim putem pa kud puklo da puklo.

NJIHOVI PRSTI

Sipi hladna prosinačka kiša. Upravo se vratih s puta. Na jednom od raskrižja spazio sam poznanika kako prodaje božićna drvca. Kod kuće nezaposlena žena, malodobna djeca, on nekada ratovao, ono mu komunističko poduzeće propalo zajedno s njegovim godinama radnoga staža, ovo kapitalističko izbacilo ga na ulicu... Dogodila mu se klasika. Nikada nije prosvjedovao, nikada nije napravio nešto loše, bio je uzoran djelatnik, ali kad im inozemni gazda smanji za po-velik postotak ionako malu plaću, reče koju riječ i od tada služi kao primjer da onaj tko hoće raditi nema pravo štititi dostojanstvo svoga rada. Jer gazda mora na skijanje, ljetovanje, odmarati se u vikendicama, da mu dosadna kiša ne pada za vrat...

Nije ovo samo slika mog poznanika, nego Hrvata s obiju strana granice. Hrvu se s protivnikom iz sjene. Onoga vidljivoga pobijedili su devedesetih godina prošloga stoljeća, a ovaj drugi uporan je da to preokrene. U tu su svrhu u Hrvatskoj održani izbori tako kako su priređeni. Sve samo ne demokratski! Mediji u tuđim rukama, sud-bena vlast u liku glavnog državnog tužitelja Mladena Bajića, izvršna vlast u liku predsjednika Ive Josipovića digli su se na stražnje noge da ne bi slučajno pobijedila ona stranka koja je kao pokret iznijela preokret omogućen padom komunizma. Nije bilo lagano, ali na čelu s predsjednikom Tuđmanom, njegovom i našom vjerom u Boga i hr-vatski puk, dosegli smo nova obzorja. Na početku ga pokušase ubiti, nakon toga potajice dogovoriše državni udar pa kad to ne prođe bi proglašen autokratom, uvališe nam Haaški sud i Dayton, prevariše nas Sanaderom, a onda skupiše »bratiju« u Kastvu da nama vladaju po njihovim naredbama dok se mi smrzavamo i u ljutnji šutamo što nam prvo dođe pod nogu.

Dok smo ovakvi, svašta nam mogu napraviti pa i to da nam je prirodno da u tamnici završavaju samo oni s jedne strane političko-ga uvjerenja, ako su takvi ikada tamo zapravo pripadali. Pročitah u novinama da nam nešto slično spremaju i u stolnom gradu Herceg

Bosne Mostaru. Kažu, tamnica za političare, novi Remetinec. Iako ne spadam u taj stalež, nešto me zazebe oko srca. Bude li tako, tko će se više ovamo baviti politikom? A odavno nas privikavaju da tako bude. Sve su redom kroz medije, pa i podizanjem optužnica, jednostavno zacrnili. Pa se ti peri. Uzimaju ti dobar glas kao Shell tzv. Federaciji BiH naftu. I htio bi da to sam potpišeš, poput ove spomenute političke kreature. Vonja kolonijalna čizma, vonja.

Ni hrvatski pisci ne razumiju dobro što im je činiti. Najprije su se razdijelili na dva društva. Hajde, neka bude, samo kad bi im usmjerenje bilo istovjetno: čuvati svoju hrvatsku državu, čuvati svoj hrvatski jezik, a ne ga nazivati nekim drugim imenom, biti ponosan na književnost koju stvaraš. Ali, ne. Određenima od njih tijesno je u hrvatskom društvu pa se zaželjeli »regiona«. Hrvatsko društvo pi-saca, dakle, započe filozofirati o dobrosusjedstvu, srodnim jezicima i književnostima. To je kao kad Drago Hedl govori o ljudskim pravima i za sve dobije nagradu iz ruku hrvatskog predsjednika. A onda ustade jedna od nevladinih udruga, komisija Iustitia et pax (koju nastoje prešutjeti!), i spomenu njegovo revno služenje nedemokratskim komunističkim vremenima. I poče tako lustracija u hrvatskom puku. Skromno, ali odlučno. Krenu s njom netko iz Crkve, kao i uvijek do sada. Kad mnogi izdaju, ona ne će pa makar imala u svojim redovima i jednoga takvoga kao što je don Ivan Grubišić koji umjesto o Kristovoj radosnoj vijesti govori o nekoj etici. Očito mu se pomiješala katolička vjera i New age, duda varalica onih iz sjene.

Katolici, ne samo hrvatski puk, uvijek su znali svjedočiti tko su i što su ne obazirući se na razne opsjene. Tako su kod nas u Bosni, u Hercegovini i drugim zaposjednutim krajevima, u tursko vrijeme tetovirali svoju kožu znakovima koji su jasno govorili u što oni vjeruju. Činili su to i hodočasnici po Europi ili, još bolje rečeno, diljem zapadne uljudbe. Trenutno je sve dobro jenjalo. Naravno da se u spomenuto ne računaju tetovaže koje nam danas podvaljuju na raznorazne načine pod motom: udri brigu na veselje. Svjestan kršćanin, iako se više ne tetovira, ipak će čuvati svoje vrijednosti i čudoredna načela. A ona su duboko prožela uljudbu u kojoj živimo. Da ih ta uljudba više cijeni, ne bi se raspadala ovih dana. Znala bi da svi, iako smo

različiti, pripadamo istom krugu te bismo kao takvi nastupali prema ostalima. Međutim, ona se umjesto toga pozabavila nečim drugim. U tajnosti, a u Italiji otvoreno, donosi tzv. antikrizne mjere. Prevedeno, sve se više ljudi buni kako im oni iz sjene ustrojavaju život pa je potrebno pripremiti pendrek. Mi koji smo okusili komunizam, dobro znamo što to znači. Drugovi su na pozornici, ma kako se drukčije zvali na raznim stranama naše zapadne uljudbe. Srž je, naime, ista.

Daj Bože da od svega ne ostane samo nada u demokraciju! Kad je riječ o nama, možemo to izreći i ovako: Hoće li konačno oni naši koji se nazivaju desnima i oni naši koji se nazivaju lijevima stajati na istoj strani? Jednostavno rečeno, to znači čuvati i voljeti svoju domovinu u cijelosti, a razlike da budu samo odraz života i ništa više. Ponadajmo se tomu pred božićne i novogodišnje blagdane, a ne samo »pred blagdane«, kako nas oni iz sjene žele naučiti i time nam iščupati dušu.

IZVAN NIZA

Veliki nas blagdani nekako primire. Što se više primiču užurbano-
sti je neprestano manje, a ozračje ljudskosti i povezanosti sve se
više osjeća u zraku. Spremniji smo učiniti barem malu uslugu dru-
gima oko nas, nasmiješiti im se, priznati sebi da tada i tada nismo
išli pravim putem. Eh, kako bi bilo lijepo kada bi taj osjećaj u nama
potrajao čitave godine!

Zbog čega ne bi? Kažemo da smo ljudi, a mnogi od nas kažu i
da su kršćani ili neke druge vjere. Pa i oni koji su bezbošci imaju na-
vadu reći da se priklanjaju nekoj etici. Ako je to tako, što nas priječi
da se duhovno obnovimo ili učinimo istu stvar pod nekim drugim
nazivom? Mislio sam ovome napisu staviti naslov *Duhovna obnova*,
ali sam se nešto zanio, razmišljao o određenim stvarima i stavio do-
tični. Kada sam to primijetio, odlučio sam da tako i ostane. Na ža-
lost, trebamo sebi priznati da ako danas želimo duhovno, etično...
biti obnovljeni, onda smo na jedan način »izvan niza«. Naša je to
pogrješka. Dopustili smo probisvijetima da upravljaju našim druš-
tvom, pokreću ratove, stvaraju krizu i recesiju. Pa što bismo drugo
i bili nego »izvan niza«!? I ne treba se toga stidjeti. Da, mi primjeću-
jemo ono o čemu razvikani mediji, kao glasnogovornici spomenutih
probisvijeta, šute.

Dok ovo pišem i razmišljam o božićnom vremenu, na um mi do-
lazi misao da je kršćana u Isusovoj domovini sve manje. Nemojmo
sad o Židovima, progonu i tim stvarima. Pođimo, recimo, od Hiroši-
me i Nagasakija. Angloamerikanci baciše atomske bombe i ubiše na
stotine tisuća ljudi, a brojka je još veća kad se k tomu pridoda i utjecaj
atomskog zračenja na preostalo pučanstvo i rađanje novih naraštaja.
Bili su to nebranjani gradovi, nastanjeni kršćanima. Cinici bi rekli
da drugi kršćani udariše po njima. Pa onda Irak. Najprije pljeskaše
Saddamu Husseinu, sklapaše s njim raznorazne sporazume, a kad se
on malo uzjogunio, jednostavno ga ubiše, kao i mnoge druge, razo-
riše mu zemlju, pokradoše umjetnine stare nekoliko tisuća godina,

raspiriše radikalizam koji su i sami stvarali. Kršćani ponovno dobiše po glavi. Kao manjinu tuku ih i jedni i drugi. O Saudijskoj Arabiji i sličnim tiranijama suvišno je govoriti. Međutim, Angloamerikanci ih uredno štite. Ne raspiruju kod njih tzv. Arapsko proljeće, jer je radikalizam već dovoljno raspiren. Vehabijski pokret spreman je za izvoz, pa i u nekoj tamo Bosni i Hercegovini. Kod »proljećara«, pak, sve više uzima maha. Kad dođe na određenu točku, onda će oni izići iz sjene. Poput Libije. Pustiše da se pobunjenici nemilosrdno obračunaju s Gadafigijem, a onda to proglasiše ratnim zločinom. Evo sredstva za ustupke raznorazne vrste, počevši najprije s naftom. Ne bude li išlo, libijski krik za slobodom, iako je puno toga tu dvojbeno, završit će u blatu ratnih zločina. Pa sad ti biraj! Teško kao kršćanima u Isusovoj domovini! Židovi ih doživljavaju Palestincima, Palestinci izdajicama svoga naroda jer nisu muslimani, Zapad, kamo bježe, u najmanju ruku dosadnim izbjeglicama. Kao da gledamo Mariju, Josipa i Isusa na putu u Egipat.

Dok se sve ovo zbiva, zapadne zemlje i dalje sebično misle samo na sebe. Ogleda se to na različite načine. Jedan je od njih povlačenje ili neuvažavanje Protokola iz Kyota. Tko nas može prisiliti da ne trošimo nepotrebno, nepotrebno ne proizvodimo, nepotrebno ne uništavamo ovu zemlju koja nam je svima zajednička i na koju imamo pravo? I tako se Kanada povuče iz tog protokola. Stade rame uz rame s Angloamerikancima. Jednoga dana možda će biti i vidljivije zajedno. Oni koji vole slobodu, izvijestiše nas da je prije desetljeća umalo uspio naum da se Kanada ujedini sa SAD-om i s njim stvori veliko tržište uključivši u to i još neke zemlje. Pučanstvo nitko ništa, naravno, nije pitao. Slično kao što ovih dana ne namjeravaju pitati Amerikance, ma što to značilo, slažu li se da ih vojska po svojoj volji uhićuje i muči. Dovoljno je da te optuže za terorizam. Mi se sjećamo takvih stvari iz komunističkoga vremena: proglase te neprijateljem naroda i države, k tomu još nadodaju bratstvo i jedinstvo, a onda otpočinje progon u kojekakvim oblicima. Sve je, dakle, već iskušano. Amerikanci su najprije uhićivali i mučili inozemne državljane, domaće pučanstvo je šutjelo pa su i oni došli na red. »Izvoz demokracije!« viknut će zapjenjeni Angloamerikanci. Podrazumijeva se da ovdje

ne mislim na puk, nego na njihove vođe kojima su i sami svojim nedjelovanjem omogućili takvo ponašanje.

Dio nas Hrvata s one tamo strane granice pridružiti će se spomenutoj demokraciji. Vođe su im potpisale nešto tamo u Bruxellesu, kao i mnogo toga prije, navješćujući da je to povijesni uspjeh. Možda i jest, samo su tada jedino oni naizgled bili radosni, puk je sve uredno odšutio. Međutim, ne bi se to smjelo odšutjeti. Utjecat će sve na naš društveni život, našu duhovnost, našu kulturu. Ulazimo u zajednicu u kojoj su svoje duge prste ispružili oni koji se igraju s Angloamerikancima poput lutaka na koncu. Ti su najprije usijane glave, od komunističkih, velikosrpskih pa dalje, nagovorili da nas napadnu, nakon toga su nas razoružali, navijali bjesomučno za napadača, pljunuli na našu pobjedu, uhitili nam pobjedničke generale, teško nas zadužili i još k tomu olajali uzduž i poprijeko ove kugle zemaljske. Ne treba zaboraviti ni ove posljednje izbore. Sve su tako posložili da se crvena nit može razmahati Hrvatskom. A ona crvena nije! Tek oko 25 % glasača dade glas tima s lijepom crvenom kapom na glavi, kako se jednom izrazi trenutni hrvatski predsjednik Ivo Josipović. Tako sada imamo »božićnu« vladu koja Božić ne slavi. Njoj su draži »blagdani« što je potpuno nekorektno prema onima koji vjeruju. Manjina želi većini nametnuti svoju volju. Kako bi i bilo drukčije kad je sve poteklo od manjine, kažu od 1 % onih koji u svojim rukama drže većinu svjetskoga bogatstva. Ne mogu reći da su oni krivi, krivi smo mi jer smo im to dopustili.

Nema nam druge nego otvoriti svoje srce i biti hrabar pa makar to vodilo i prema mučeništvu. Koptski katolički biskup Golta u Egiptu vrlo je jasan. Njegova zajednica ne će plaćati posebni porez Jyziahu samo zato jer su kršćani. I ne će se zbog toga dati istjerati iz svoje zemlje u kojoj su rođeni, kao i njihovi prethodnici, i koju iz svega srca ljube. Tako se na živim ljudima, njihovim stvarnim zajednicama, zrcale bezdušne igre onih iz sjene. Samo, nemojmo ih se bojati! Nikada takvi nisu pobijedili, niti to mogu. Isusove jaslice i Isusov križ, pa i njegova ljudskost, daleko su moćniji od njih. Oni su zapravo izvan niza, nad njima njihova majka plače. Ipak, ne mrzimo ih, nego ovih dana recimo koju molitvu i za njih.

ZVIJEZDA

Božić je uistinu prelijep blagdan, ta ne treba o tome razglabati, možemo si samo dati malo oduška srcu i pokazati drugima kako se u svemu uživa. Ipak, gledajući našu javnu dalekovidnicu, s one strane granice jer ovdje toga nema, bi mi nešto čudno. Na pučkoj sv. misi u zagrebačkoj katedrali, koju je slavio kardinal Bozanić, pojavio se trenutni predsjednici: predsjednik Hrvatske Ivo Josipović, predsjednik Hrvatske vlade Zoran Milanović i Hrvatskog, nekada državnog, sabora Boris Šprem. Što li hoće, Bože moj, odmah se upitah? Jest da je Bog svemoguć, jest da smo na Božić malo manje kritizerski nastrojeni, ali ove ipak ne vodi ona zvijezda iz Betlehema, nego neka druga. To oni sami kažu, ja prepisujem. Ili se varam? Daj Bože! Pa onda nakon sv. mise ostaše malo kod kardinala, kao negdje na župi uz rakijicu kod svećenika. Ako je bilo iz duše, svaka čast, ali ako su u to upleteni prsti zaduženih za glačanje lika i djela u javnosti, onda... Miriše na to da jesu, ali opet daj, Bože, da nisu. Uglavnom, zvijezda je zasjala na nebu. Progovoriše o njoj i grkokatolici primajući trenutnog hrvatskog predsjednika Josipovića. Učinilo im se da ju je vidio i da je pošao za njom. Meni pade na pamet ona njegova izjava o kapi partizanki i zvijezdi koja na njoj svjetluca žarom ljubavi i mira. Znam da sam sve to spominjao, ali on se od svega ne ogradi, iako posljednjih godina neumorno iskopavamo kosti njezinih žrtava. Mnogi kažu da bi bilo dobro da on i još neki drugi u hrvatskom društvu to učine. Komunizam je od početka bio zločinačka ideologija i hrvatsko društvo treba smoći snagu za njegovu lustraciju, a pojedinci snage za svoju duhovnu obnovu. Tek ćemo tada moći biti sposobni vidjeti pravu zvijezdu na nebu, onu betlehemsku, koja će nam barem označavati ljudskost, ako ne i Boga koji se rodio na ovoj zemlji.

Teško je reći koju zvijezdu slijede na nekim stranama svijeta. U Maleziji tako tek policija može odobriti zabranjene pjesme. Ipak, nešto je to bolje od negdašnjih jugoslavenskih vremena. Bilo je ovdje puno žešće, a za one se hrvatske pjesme odmah išlo u tamnicu ili

su se, u najmanju ruku, prebrojavala prebijena rebra. Međutim, nije Malezija sama. U Nigeriji jednostavno ubijaju. Kažu da je to u ime Alaha, ali tko zna u čije. Ne treba zaboraviti ni Saudijsku Arabiju, velikog prijatelja i saveznika, što li, SAD-a. Javljeno je da je vjerska policija uhitila etiopske kršćane. Nisu se bavili kriminalom, molili su se. Čudni osjećaji za demokraciju, ljudska prava, jednakost. Poka-
zaše se na tom polju i u SAD-u. Izbaciše dječaka s nastave zbog nje-
govih vjerskih uvjerenja i zbog stava prema homoseksualizmu. Ne
treba objašnjavati, znate već kako se izražavao. Umjesto toga htjeli
su da zna i podržava one raznorazne skraćenice glede međusobnog
stava, valjda, samo dva spola, međusobno i jedno prema drugomu.
No, skraćenica je uvijek skraćenica.

Ni ova Kukuriku koalicija ne htjede nimalo zaostati. Samo što
prođe Božić, kukuriknuše. Kako me obavijesti e-poruka koja se širi
internetom, Krešimir Mihajlović više nije ravnatelj u osnovnoj školi
Petra Zrinskog u Krajiškoj u Zagrebu. To je onaj što na školu koja se
diči svojim junačkim imenom stavi slike današnjih utamničenih hr-
vatskih generala. Djeca se nisu bunila, njihovi roditelji također, čak
štoviše, ali jesu drugi koji u tu školu ne zalaze. Tko je vidio dopustiti
da nam Domovinski rat treba biti svetinja? Ako su Hrvati 45 godi-
na bili nazivani ovakvim i onakvim imenima, zbog čega bi trebalo
prekidati tu tradiciju? Britanci drže upravo do tradicije, znano je to,
ta time se diče. Dakle, nemojmo ljudima kvariti uvjerenja. Da, prije
toga ukinuto je i ministarstvo obitelji. Što će to hrvatskom narodu
koji je sve manji i manji? Neka se još veseli dok mu ne kucne posljed-
nji zvon. Onda, čao, gotovo je, makar oni vikali da tek tada počinje
pravi život. Čujemo li mi ovo ili uporno šutimo? Kao, ne želimo se
miješati, neka stvari teku kako teku, imamo važnijega posla...

Oko Božića i kraja godine mnogi vole praviti raznorazne statisti-
ke. Pa tako objaviše da je na svijetu 2,18 milijardi kršćana, odnosno
da su najveća vjerska skupina. Čovjeku odmah zaigra srce, ako je
jedan od njih. Malo ta zaigranost splasne kad pročita kako su kr-
šćani raspoređeni. U Europi i na američkom kontinentu taj se broj
smanjio, ali se povećao broj ostalih, posebno muslimana kao druge
najjače vjerske skupine. Kršćanstvo je poraslo u subsaharskoj Africi

te u područjima Azije i Pacifika. Najmanje ih ima na Bliskome istoku i u Sjevernoj Africi. Kao da se kršćanstvo upravo od tamo nije počelo širiti u svijet! No, upravo su tamo Europljani i Amerikanci uporno stavljali svoje prste, pa...

Ma, najbolje je poslušati one koji o kršćanstvu govore kao o stilu života. Ne, nisu to oni koji su nam ovih dana čestitali blagdane, nagovarali nas što sve treba kupiti, govorili nadugo i naširoko o potrošačkoj groznici. To su oni koji su išli na sv. mise zornice, oni koji su se ispovijedali, razmišljali gdje su to pogriješili i odlučivali uzeti drugi smjer u životu, odnosno slijediti sasvim drugu zvijezdu, onu betlehemsku, onu mudraca što otvoriše svoje srce i zbog toga postali uistinu mudri. To su ujedno oni umjetnici što se ne bojaše reći da stvaraju umjetnička djela potaknuti ljudskošću i bogoljubnošću. Vide ljepotu u jednostavnim stvarima, a ne proglašavaju da je ružnoća nešto lijepo i da treba slijediti trendove. Pribrojio bih njima i one koji se usuđuju reći da je Krleža osrednji književnik. Slavili su ga jer je standardizirao hrvatsko jugoslavenstvo. Čim ga se više ne mora čitati, malo tko se okreće za njegovim knjigama. Čudno je to štovateljima njegova lika i djela, ali sloboda je takva biljka. Dopusti je čovjeku i on raznorazne veličine stavi na njihovo mjesto.

Kad bi se Herceg Bosni dopustila sloboda, mnogo bi toga bilo drukčije. Prestalo bismo govoriti o OHR-u, o mostarskom statutu, pa o političarima koji ne rade svoj posao, pa o pokušaju pretvaranja čitavoga jednog naroda u nacionalnu manjinu. Naravno da bismo i zemlju preporodili, ne bismo promijenili samo govor. Muhamed Tunjo Filipović s još bi više zavisti gledao na tzv. desnu obalu Mostara, kao ovih dana kada samo što ne reče da su to sve lopovi do lopova. Jer otkud njima ta raskoš, to bogatstvo, a pamet je kod nas, naročito kod mene, Muhameda Tunje Filipovića, čiji predci ili predak, kako hoćete, ne tako davno dođoše tamo od Zagreba slijedeći svoju zvijezdu, sretnu ili nesretnu, kako za koga.

Kao najmanji narod u BiH ili Herceg Bosni, a nekada najveći i jedini, Hrvati bi mogli postati susretište duhovna, pa i tvarna bogatstva između Istoka i Zapada. Naučili su prepoznavati zvijezde i okretati se na pravu stranu pa makar zbog toga plaćali skupu cijenu.

Slično kao što učini prvi kršćanski mučenik sv. Stjepan. Mogaše ne ići u taj hram, središte židovskoga vjerskog i društvenog života, te tamo ne propovijedati o Isusu kojega osudiše poput razbojnika i zapečatiše da tako ostane do kraja svijeta, ali on se ne dade nego zasnjeđoči za istinu. Promatraše to progonitelj Savao koji nedugo nakon toga postade Pavao i raširi kršćanstvo po tadašnjem poznatom svijetu. Jedna prelijepa povijest krenu na svoj put. Uzalud što je neki pokušao isprljati svojim nečasnim radnjama, a drugi ne progovoriše o individualizaciji krivnje, nego sve zajedno osudiše, ona i dalje traje. Uz njezinu pomoć lijepo je promatrati ovaj svijet.

VATROMET

Bi i ta Nova godina, mislim proslava, u stvari je sve samo protjezanje vremena i ništa drugo. Lijepe želje prštale su na sve strane. Oni malo bliži stvarnosti razmišljali su što kroz proteklu godinu nije bilo dobro da bi se popravilo u ovoj novoj. Osobno sam naklonjeniji njihovu stavu. Ali što će se zaista dogoditi, mislim da je sadržano u činjenici kako proživjesmo ovaj proglašeni prijelaz. Jesmo li spavali i odmarali se, buljili u TV, negdje ludovali, molili se Bogu... Nakon što je sve prošlo, vjerojatno nam je jasno kako je trebalo biti.

Televizija, s onu stranu granice, nije se previše zamarala tim pitanjima. Njoj je sve jasno: hrana, piće, ludovanje, vatromet. U središnjem Dnevniku započese s ovim posljednjim. I gdje drugdje nego u Londonu, s tom kolonijalnom i imperijalnom silom. A slavilo se i na Trgu bana Josipa Jelačića, donese se to poslije toga jer se jednostavno preskočiti nije moglo. Ne bi to učinio ni Zoran Jovanović Šprajc, kojega ovih dana brane oni što se nazivaju ljevičarima, a on se nada da će mu namignuti oni što se nazvaše kukurikavcima.

Jugovina, ne ona vremenska, još uporno sipi. Čini mi se da ne bi bilo loše nabrojiti dva njezina naoko sitna udara. Prvi je izdavanje knjižurine nekih izabranih komentara o tekstovima za enciklopediju JLZ-a. Napisao ih je Miroslav Krleža, a prikupio Vlaho Bogišić. Knjiga, pak, bi izdana u Beogradu, u susjednoj nam državi s koje god strane granice gledali. Ne bi u svemu bilo ništa loše da drugovi nisu pobrkali pojmove. Krleža više nikoga ne zanima, kao ni jugoslavenski glavni grad Beograd, onaj srpski da. A da bi se dotični drugari učvrstili na svome putu, Ministarstvo zdravstva proglašava se Ministarstvom zdravlja, Ministarstvo športa, Ministarstvo sporta... Oni koji vole političku korektnost, upitali bi u čemu je nesporazum. Koje slovo tamo i ovamo, s kvačicom ili bez nje, svejedno je. Ta tako postupaju i naši političari. Sabora, državnog ili kakvog li već, sve je manje, a parlamenta sve više. Ne znam bih li ovdje pribrojio i Josipa Mlakića, književnika iz Srednje Bosne. Ovih dana svoje namisli

iznese u razgovoru za Nacional. Nisu bile književne, nego one političke, društvene. Svaku stranu malo pohvali, malo počeša. I idemo dalje. Kamo, to znaju bosanske magle. Nije onda čudno da je sve nejasno.

Javi se i Abdulah Sidran, nekada jugoslavenski, sada bošnjački pisac. Reče da bi potpisao da se Jugoslavija ponovno ustroji. A slavili su ga proteklih mjeseci po Puli kao humanistu, književnika, demokrata, što li još ne. Zar ima išta demokratskoga u Jugoslaviji? U to samo mogu vjerovati oni koji spominju jugoslavenski demokratski jednostranački sustav, prevedeno na hrvatski, da već jednom zaboravimo jugoslavenski. Očito Sidran ne može bez negdašnjih »terevnki«, ovo mu je sada nekako posno.

I zločinac Tito znao je da demokracija ne stanuje u Jugoslaviji, makar je trabunjao o svemu tome. On je samo obavljao svoj krvav posao. Uvalio se u masonstvo i guraj naprijed. Na kraju mu braća opravdano ne staviše zvijezdu na grob pod kojom se, navodno, borio čitav život. Što će mu, ta nije njegova. Nju nije volio ni Churchill za kojega kažu da je s Titom zajedno pripadao masonima. Obojica se opet povezaše sa srpskim kraljem, jer oko njega je bila zamišljena Jugoslavija, odnosno cementiran Versajski ustroj. I kome je sad čudno da su četnici prešli u partizane krajem rata u kojem su se od vremena do vremena dobro tabanali? Isto tako, komu je čudno da je jedan fra Bono Jelavić, nakon što je bio uz hrvatski puk koji se početkom Drugog svjetskog rata kod Čapljine odupro bilečkim pitomcima, najedanput postao veliki ustaša i još puno toga. I jedan fra Leo Petrović nešto je slično uradio u Cimu u Mostaru pa ga ni kasnije pomaganje komunističkim obiteljima nije moglo oprati od toga grijeha. Bez ljubavi prema Jugoslaviji, glava je tada malo vrijedila, baš kao u Sjevernoj Koreji prema još živućim glupostima.

I nadalje sa zanimanjem pratim što se događa s prosvjednicima u SAD-u, hoće li uspjeti preživjeti nedemokratske metode države koja se busa u svoja demokratska prsa. Stanje je napeto. Država koja je razorila Irak, to je samo ovo u posljednje vrijeme, nije naučila nježno postupati. Ne može nju zafrkavati šaćica nekih tražitelja slobode dok se, tako kažu, ona sprema na treći svjetski rat. Zaokupljen svojim

brigama pridružio im se i mađarski premije Viktor Orban. Ameri počeše naređivati kakve zakone Mađari trebaju donositi, a najviše ih peče onaj o Središnjoj državnoj banci. I nevježi posta jasno odakle vjetar puše. Bankari narediše američkoj vlasti da im čuva imovinu. Uzor demokracija. Brzo će travanj, tada će Ameri podijeliti demokratske lekcije okolo. Na isti način uzvraćaju im Rusi i Kinezi pa stvar postaje zabavna, iako je smrtno ozbiljna. Treba se primiriti, rekao bi Ivan Jakovčić, kao što je to ovih dana rekao svome stranačkom kolegi Damiru Kajinu. Kad si na vlasti, onda nisi oporba ili, drukčije rečeno, imaš li silu, mani se demokracije i vatrometa namisli. Važan je samo vatromet koji zaglupljuje, vatromet koji te preseljava na drugi svijet kad već ne želiš shvatiti neke stvari na ovome. Le Monde je ovih dana o svemu tome razglabao kroz retke govora o potpisivanju pristupnoga ugovora Hrvatske s Europskom unijom. Obavili su sve na marginama samita, kako se to politički kaže. Onako, preko volje. Kako bi inače drukčije i bilo!? Toliki su se među okupljenima protivili da to bude, pa sad da se raduju?! Zaboraviše i na »demokratsku prijetvornost«.

Što bi se još moglo reći o proteklome tjednu? Ima dosta toga, no neke stvari uporno ostavljam za sljedeći put. Kao, primjerice, onu o otkriću dr. Tomislava Domazeta Loše da se geni i spontano stvaraju. Miriši to na suprotstavljanje darvinizmu što nam ga opet posredovaše Britanci, baš kao i komunizam, fašizam, kolonijalizam. Nije za sve odlučujuća priroda, ima tu još toga što igra važnu ulogu u našem životu. A treba spomenuti i napore pravoslavne zajednice da konačno održe svepravoslavni sabor. Nije isto, ali bilo bi lijepo i kad bi se mogao održati svehrvatski zbor. Sada to nije slučaj. Neke nove nade pobudi trenutni hrvatski predsjednik vlade Zoran Milanović. Reče da namjerava posjetiti Sarajevo, Srebrenicu, ali i Mostar i Široki Brijeg. Mesić, Josipović, pa ni Sanader ni Kosorica tako nisu činili. Milanović još ovih dana nadoda da je do sada dvaput bio na polnočki, a po prvi put na božićnoj misi. Kaže da mu je bilo lijepo, da je među vjernicima u zagrebačkoj katedrali osjećao mir. Hoće li oni osjećati mir s njim, neka sam odgovori na to pitanje. Da, rekao je i da će pomagati susjednim zemljama, ali da nema balkanskih

integracija. Misli li to ozbiljno ili nas želi prevesti žedne preko vode? Vidjet ćemo.

Dok očekujemo odgonetanje političkih vjetrova, dobro je posvetiti se siromašnima među nama, zapravo uvijek je nešto takvo dobro. Crkva to neprestano čini, kao ovih dana pavlin Marko Glogović u Karlovcu. Otišao je među beskućnike da bi osjetio njihov život i osmislio kako im bolje pomoći. Nisam ovo našao u tzv. crkvenim medijima, nego na jednom od portala koji nastoje razmišljati svojom glavom. I dobro je tako. Neka se crkveni mediji više bave temeljnim vjerskim pitanjima, a oni s kršćanskom pozadinom neka u sve to umiješaju i svoj doživljaj svijeta. Onda će nam svima biti dobro. To je valjda svrha naših napora ili možda želimo sve za sebe?

KAMO, LJUDI?

Nedavno naletjeh na neki portal TRT na bosanskom. Tek nakon pomnjevijeg pregledavanja shvatih da je riječ o Turskoj radioteleviziji koja nas izvješćuje na jeziku koji ne postoji. Valjda su mislili na bošnjački. A onda primijetih da ne samo da pišu i na raznim drugim jezicima, nego na njima i emitiraju. Jezici su to iz »regiona«, kako naši političari vole reći. Samo, Turci to shvatiše u duhu negdašnjih svojih osvajачkih pohoda prema Zapadu i stvaranju janjičara pa donose vijesti iz »regiona« Stipe Mesića, a ne i iz svoga drugog okruţja, osim poneke. Kakva li nam se budućnost smiješi?

Poţeljeh se ovdje Feđe, Predraga Matvejevića. Gdje je da drekne »Kamo, ljudi!?« kao što je dreknuo da je Krleţa otjerao Tuđmana nakon što mu je ovaj rekao da treba podijeliti Bosnu. Onda se sjetih da je on osuđen klevetnik pa odmahnuh rukom, jer tko će znati kad taj čovjek govori istinu, a kad ne. Znano je da razvikani mediji u hrvatskom puku koji, usput budi rečeno, nisu u njegovim rukama, tu presudu nastoje utrpiti pod tepih, ali ona je tu. Upravo su nas Matvejevićevi prijatelji učili, i još uče, da treba dopustiti institucijama da rade svoj posao.

Iz te Bosne (Hercegovinu se obično zaboravlja) koju Tuđman navodno htjede podijeliti, ali ju ne podijeli (dok su drugi to učinili, ali im se ne spočitava), očešase se i o moju malenkost. Negdje u svojim kolumnama i knjigozorima rekoх koju kritičku o fra Petru Jeleću, Ratku Cvetniću, Ivanu Supeku... Nisam očekivao da ću time dobiti ulaznicu za *Bilten* Franjevačke teologije u Sarajevu, jer pisao sam i radio i puno pametnijih stvari pa opet ništa. Ali, oni zapeše na ovome pa neka im bude. Ne bih ništa ispravljao. Njihov potpis pod njihovim tekstom. Jedino bih progovorio koju o nekim čudnim silnicama što proizlaze iz određenih stranica. Najprije me zagolica opaska na dio govora, vjerujem im na riječ, dr. sc. Ivice Musića u prigodi predstavljanja svoje knjige *Moţe li transcendentni Bog biti osoba*. Prenosim: »"Život bez Boga je besmislen, a ateizam je plod laţne, a ne istinske

prosvjećenosti. Oспорavanje Boga je opasno i može na koncu čovjeka dovesti do samoubojstva. Jer tko niječe Boga, ne voli čovjeka". Zar se ovako može govoriti o onima koji imaju drukčije razumijevanje svijeta i čovjeka? Zar diskvalificirati takve tvrdnjom da ne vole čovjeka i da su na putu do samoubojstva? I sve to u sveučilišnoj auli, pod akademskom kapom!« (str. 68. – 69.) Prešao bih preko ovoga, i mogućnosti da opet dobijem ulaznicu za *Bilten*, da pri kraju ne naletjem na čudnu zbirku tekstova. Tako se na stranici 139. kočoperi naslov »Što je to prosvjetiteljstvo?« Evo odgovora na naslov sa samog početka teksta, a u takvu je duhu i sve ostalo: »To zna svatko tko je pomoću para otvorenih očiju naučio spoznavati u čemu se sastoji razlika između svijetlog i tamnog, svjetla i tame. U tami se ili ne vidi ništa ili barem ne tako jasno da bi se moglo stvarno spoznavati predmete i razlikovati ih jedne od drugih. Čim se donese svjetlo, stvari postaju jasne, postaju vidljive i mogu se razlikovati jedne od drugih. Ipak su za to nužno potrebne dvije stvari: 1) da je prisutno dovoljno svjetla, i 2) da oni, koji pri tome trebaju gledati, nisu ni slijepi ni bolesni od žutice, ni spriječeni bilo kakvim drugim uzrokom, da mogu vidjeti ili žele vidjeti.« Zastah. Ja mislio da je to svjetlo donio Isus Krist i da se može samo govoriti o onima koji ga trnu. Hajdemo dalje. Članak o Voltaireu, o onome koji je za Crkvu vikao: »Uništite bestidnicu!«, što se za vrijeme Francuske revolucije i događalo pa su glave vrcale kao na tekućoj vrpici. Nema toga u članku, osim da je dotični nosio baklju prosvjetiteljstva. I dobro nas prosvijetli. Nije valjda da bismo trebali od njega učiti? Shvatiše ga ozbiljno komunisti u Španjolskoj pa se kršćanske glave opet zakotrljaše ulicom. Oni se odupriješe, ali to nisu trebali, barem mi se čini da tako kaže članak »Francov puč i papin blagoslov« (str. 169.). Ovdje bih stao. Dopuštam da imam krivo. *Bilten* se može naći i na internetu te tako pročitati i druge stranice osim ovih, i još nekih, koje mi se čine da nikako ne spadaju u nešto ovakvo.

Dok sve ovo pišem, saznajem da je don Ivan Grubišić izjavio da mu se Crkva osvećuje jer je zatražio preinaku ugovora s Vatikanom. Slušajući ga, sve mi ga je više žao i sve manje imam volje upućivati primjedbe na njegov račun. Čitava stvar, naime, postaje tragedija,

ako to već nije. Nekada, u vrijeme komunizma, odlaskom u mirovinu vraćalo se svojim religioznim korijenima, a on se sada u svojoj mirovini vraća bezboštvu. Izjavi da je učenik Vlade Gotovca i Ivana Supeka, a kao svećenik bi zapravo trebao biti učenik Isusa Krista. I što sad? Neka mu je Bog na pomoći.

I Viktoru Orbanu, mađarskom premijeru, po svemu je suditi da će Bog i te kako trebati ovih dana. Navalili na njega sa svih strana. U prijašnjim tekstovima već sam nešto rekao o tome. Ali evo jedan od razloga iz novina što izlaze u hrvatskom narodu. Navodno da je Vijeće za medije oduzelo frekvenciju Klubradiju, popularnom liberalnom radiju koji emitira političke emisije. Kako da se odmah ne sjetim Radija 101! Tada su svi u ime demokracije navalili na Tuđmana, danas i slijepi vide da je imao pravo. Drži se, Orbane, i čuvaj se kakve bolesti, to može iznenada pogoditi čovjeka kad ide tvojim putem. Sjeti se Joze Martinovića, Mate Bobana, Gojka Šuška, Franje Tuđmana... Ovome posljednjem došao si na sprovod, a oni koji te sada napadaju nisu, oni su bili na sprovodu Josipa Broza Tita, čovjeka kojega smjestiše na 10. mjesto ubojica u suvremenoj povijesti. Kamo to ide ova povijest, a tako prosvijetljena, kažu?!

Sve mi se nešto čini da je najbolje krenuti putem hakera. Dojadio im ovakav svijet u kojem se bijelo naziva crnim i obrnuto. Stoga odlučiš u orbitu poslati svoj satelit. Jest malo robinhudovski, ali ako ništa drugo, zanimljivo je kao namisao. Čovjek se ne smije nikomu i ničemu predati, osim Bogu jer on je jedini izvor mudrosti. Što prije to shvatimo, prije ćemo se okrenuti svijetu u kojem živimo i zasukati rukave na njegovu oporavku, a ne neprestano se uzdati u mlade da oni to učine. Pustimo ih da odžive svoj svijet i tek kada budu spremni neka ponesu svoj dio odgovornosti.

Rasplamsao se ovih dana prijepor između onih koji bi htjeli u Europsku uniju i onih koji tamo ne bi. Vrcaju fraze na sve strane, nigdje nekog suvislog pitanja i odgovora. Nije ni čudno. Na obje su strane uglavnom isti, razlikuju se samo po tome što bi jedni služili Bruxellesu, drugi Beogradu. Nisu oni krivi, oni rade svoj posao, mi smo krivci. Dali smo im vlast, a njima je u glavi još drug Tito i slijepe poslušnost. Tko zna što će se još sve iz toga izleći. Naravno, na stranu oni koji zaista o svemu razmišljaju, no nekako su tihi. Kao i uobičajeno, progovore samo onda kada zagusti. Domovinski je rat lijep primjer tomu. Bilo bi predivno da se probudi ta šutljiva većina i da uđe u utakmicu koja se neprestano vodi pred našim očima.

Neki govore da protivnike ulaska u Europsku uniju podupiru Britanci, ili oni koji njima upravljaju, uz pomoć velikih iznosa novca. Bit će još, ako zatreba. Nastoji se da svaka hrvatska obitelj dobije letak u kojem će pisati da se nipošto ne ulazi u tu suvremenu tvorevinu. Ne znam je li to tako, ali znam da je Velika Britanija, zamislite »velika«, bila protiv toga da se prizna hrvatska država prije 20 godina. Htjeli su nas ostaviti ovdje na divljem Balkanu, kako mu vole tepati, da bi mogli provesti svoje geostrateške namisli. Tada smo uspjeli, što će biti sada, vidjet ćemo. Rekremo li »da« na referendumu i nitko to ne pretvori u »ne«, vjerojatno nas čeka, zbog nekog izmišljenog razloga, blokada slična onoj koju je provodila Slovenija. Oni što nas ne žele u Europskoj uniji nekome će već prišapnuti što treba raditi ako ne će da mu se dogodi...

Bilo kamo da se uputimo zahvaljujući zaokruživanju listića u nedjelju, poteškoća će biti. Izbaciti nam je iz glave komunističko mnijenje da će se netko drugi brinuti o nama. Nema toga, taj put nikada nikamo nije vodio, samo put oslanjanja na samoga sebe i na svoga Boga koji nas je stvorio, vodi onamo kamo se isplati ići. Shvatili su to u Mađarskoj pa im sada prijete. Na djelu su najprije mediji. Tuku iz svih oružja. Uostalom vidjeli smo to i kod nas. Mrcvarili su i još

mrcvare našeg prvog, pobjedonosnog predsjednika dr. Franju Tuđmana, naše branitelje, naše intelektualce koji se ne boje razmišljati svojom glavom. U Mađarskoj je trenutno jedan od glavnih razloga taj što Crkva sudjeluje u oblikovanju ustava. A tamo se u preambuli poziva na Boga, govori o zaštiti nerođenih, naglašava da su heteroseksualni brak i obitelj temeljne ljudske vrijednosti. Zar ima išta loše u tome? Očito ima jer neki žele sve to potkopati. Najprije ovdje na Zapadu, kamo god nas gurnuli njegov smo dio, a onda i na drugim stranama. Onako, mic po mic, iza zavjese. Nešto je o tome ovih dana progovorio Massimo Introvigne, poznati talijanski sociolog i filozof. Usredotočio se na teorije zavjere i posebnu pozornost svrnuo na one prave, mikrozavjere, koje su tu oko nas i koje neprestano djeluju pa je u tom kontekstu spomenuo i masoneriju i njezin odnos prema Crkvi jasno pritom naznačivši da su u suprotnosti. Oni koji kao katolici pripadaju takvim udrugama u tešku su grijehu i ne mogu pristupati svetoj pričesti. Sličnu stvar izrekao je i kardinal José da Cruz Policarpo. On je masonske lože optužio da izravno utječu na donošenje političkih odluka. Ono se kaže da gdje ima dima ima i vatre. Izgleda da u ovom slučaju ta izrijeka nije daleko od istine. Svoje djelovanje masoni nastoje pomno sakriti. Istodobno govore da donose svjetlo ovom svijetu. Ako je tako, zašto skrivanje? Istina je, dakle, puno dublja od tih malih jednostavnih pitanja. Mađari su to spoznali pa su odlučili ići svojim putem, a ne onim koji im nameću raznorazni moćnici iz sjene. Pratiti nam je kamo će sve otići. Nije riječ samo o mađarskoj, nego i o našoj glavi.

Nemojmo, naravno, sve svaljivati na masone. Ima tu i drugih igrača. Recimo bankari. U posljednje vrijeme pokrenuli su ili svjesno, a najvjerojatnije je tako, ili svojom nesposobnošću ovu veliku financijsku krizu. Ako bismo se vratili teorijama zavjere, masonima i sličnima, onda bismo rekli da to nije bilo slučajno. Stvara se tzv. novi svjetski poredak i uz pomoć raznoraznih kriza treba uvjeriti puk da sve na svijetu treba biti jedno: i vlada, i zakoni, i etika, i umjetnost, a sukladno tomu i tamnice. Nema što, lijep neki svijet! Ali tko god stajao u pozadini, znamo da u Europskoj uniji ne cvjetaju ruže. Euro se i te kako drma. Nekima kroz to vrijeme poče padati na pamet da

ustanove nešto poput FED-a u SAD-u: pričuve države u privatnim rukama. Jednostavno rečeno, nečuveno! Ako ni zbog čega drugoga, a onda tko je taj tko može odrediti koji je to privatnik kojemu će se povjeriti nešto tako ozbiljno? Nisu li opet na djelu masoni, bankari, tajna društva? Najbolje bi bilo dokinuti nešto takvo pa se više slična pitanja ne bi postavljala. Imamo li snage poći takvim putem?

Ako se osvrnemo malo na prošla vremena, onda lako primijetimo da je mnogo toga palo. Je li se na tom mjestu izgradilo nešto novo i bolje? Očito da nije čim ovoliko o svemu tome razgovaramo. Naglasak je, stoga, na nama. Došlo je vrijeme da krenemo novim putevima. Imamo li snage postaviti si pitanja tko smo, otkud dolazimo, kamo idemo... Sržna su to pitanja našega života na koja nas ne upućuje potrošačko vrijeme u kojem živimo. Ono je okrenuto ružnoći dok nas Crkva, koju na raznorazne načine nastoje staviti u stranu, želi upraviti prema dobru. »Ljepota će spasiti svijet«, riječi su pape Ivana Pavla II. skupini umjetnika. Jesmo li je sami pronašli ili putujemo od danas do sutra zavarani šarenim dudama varalicama? Snaći će nas to pitanje bez obzira provodili dane u balkanskom ili europskom načinu života, takvu kakav jest.

KAMO IDEŠ, HRVATSKA?

Referendum za ulazak u Europsku uniju prošao je tako kako je prošao. Ljudi se nisu odazvali, svega im je dosta, a političari uobičajeno umuju zbog čega je to tako ne želeći priznati svoje pogriješke. Ali, nije to glavno pitanje, nego ono staro: Kamo ideš, Hrvatska? Znam da smo ga postavljali, samo, je li to bilo kao tuđincu ili kao sebi?

Trenutno Europska unija ili Zapad, još bolje rečeno, izgleda kao dobro natrula jabuka. A nekad je bila tako lijepa. Sjetimo se njezinih početaka, razvoja i sjaja. Kršćanstvo sa Sredozemlja pođe prema sjeveru. Nastade i benediktinski red čija krilatica *ora et labora* (moli i radi) promijeni lice divljeg europskog kraja. Poče cvjetati umjetnost, gospodarstvo buknu, nova iznašašća preplaviše europski kraj. Danas ima onih koji to razdoblje nazivaju mračnim srednjim vijekom. Za razliku od njega, oni, kao, donose svjetlost. Smjenjivaše se od tada razna razdoblja, ali prosvjetiteljstvo osta zaštitnim znakom svih tih pokušaja. I što danas dobismo? U prošlom stoljeću, da ga samo spomenemo, ratovalo se kao nikada prije, a ni ovo nimalo ne zaostaje. Tehnička sredstva umjesto da nam budu na pomoć, rade nam o glavi. Nije govor samo o atomskoj bombi, možda je digitalizacija nešto još strašnije. Sve više i više postajemo brojevi umjesto ljudske osobnosti oblikovane molitvom i radom. Zapad je jednostavno zaplovio svome kraju. Masoni i razna tajna društva prevarili su ga da ne treba misliti o svome identitetu, građani smo jednoga svijeta. Ne treba ni darivati život, djeca su samo trošak. Treba ih planirati kao svaki svoj drugi rashod. Naravno, oni svjesni na to ne pristaju. Na raznim stranama počeli su se rađati pokreti za život. Mediji ih izruguju, političari nastoje zaobići, međutim, oni su tu. Strpljivo žanju uspjeh po uspjeh i mijenjaju trulost europskog društva kojemu pripadamo. U Hrvatskoj je sve još u povojima. Učimo hodati nakon što nas je komunizam sapeo svojim otrovnim nitima. Ići će to, samo treba znati što hoćemo i prozreti loše namjere. Pada mi na pamet onaj događaj s Trga bana

Josipa Jelačića prije referenduma. Određena skupina zagovarala je neulazak u Europsku uniju. Ništa čudno i ništa loše. Na stranu što ni od njih nismo čuli koji kvalitetan argument o tome što zastupaju. I na kraju pobiše se s policijom. Pristojni odmahnuše rukom i učvrstije se u uvjerenju da treba glasovati »za«. Sve je sličilo negdašnjim događajima u iseljeništvu. Hrvati prosvjeduju protiv nečega. Sve lijepo teče, a onda se zajapureni na kraju stanu obračunavati ili međusobno, ili s policijom, ili počnu razbijati. Uglavnom, sav trud propade. Ne treba dalje, osim još spomenuti da ovu skupinu razbijača s Trga počese uzimati kao reprezentativnu za one koji ne idu putem što nam ga neprestano crtaju svaki dan na razne načine. Je li to bila svrha čitava nereda? Rekosmo, drugim ćemo putem.

Kad se Hrvatska, dakle, nađe u svemu ovome, što joj preostaje? Može li se sjetiti benediktinske krilatice? Sudeći prema onome što piše časopis *Filozofska istraživanja*, vrlo teško. Tamo u posljednjem broju, ah, da, časopis je to Hrvatskog filozofskog društva, Gracijano Kalebić razvezao priču o mišljenju Gaje Petrovića. Nikad kraja. Na samom početku istače da je Petrović bio marksist koji je marksizam razumijevao kao suživljenje s onima koji žele slobodna, neotuđena čovjeka. I da o tome ne pričamo dalje, uglavnom uzdigao je tog marksistu u visine. Vrijeme se, sudeći prema ovome, nastoji vratiti, u one vode prije Domovinskog rata. Nešto slično nastavi i Lino Veljak. On prikaza knjigu Nicolaja Merкера o životu i radu Karla Marksa. Zar su takve knjige u današnje vrijeme još za prikazivanje?

Obojici, očito je, ta protuljudska namisao Karla Marksa leži unatoč tolikim mrtvima i jamama koje neprestano otvaramo, a da ne govorimo o onima koji su zaglavili u tamnicama. Čudan neki oblik slobode.

Nema druge nego vratiti se svojim korijenima, ako smo ih izgubili. Hrvatska to zacijelo ima snage učiniti. Još ju se može nazvati katoličkom i to je ono što raspamećuje zahuktale samouvjerene spasitelje čovječanstva. Takvi sanjaju o smanjenju pučanstva na zemlji, sanjaju o jednome vođi, jednom ozemlju. Boga ne priznaju pa nam je jasno tko bi im trebao biti na čelu. Hrvatska još uvijek ne ide tim putem, nadamo se i da ne će. Nije slučajno što se upravo u njezinu

narodu ukazala Kraljica Mira. Očito je u nama prepoznala stijenu na koju se može osloniti. Samo, koliko smo toga svjesni i koliko smo ponizni? Surađujemo li ili uzdignute glave poručujemo: »Vidi nas!« Ne budemo li ozbiljni, nasukat ćemo brod svoga života kao onaj kapetan Costu Concordiju, suvremen luksuzan brod koji je izgledao nepotopiv i rajski.

Krajem siječnja svake godine kršćani posebno mole za svoje jedinstvo. Hvala Bogu da im je nešto takvo palo na pamet. Tijekom povijesti i te kako su se razišli. Krivi su razlozi koji nemaju ništa zajedničko s evanđeljem. Ali, nakon što pipci zakulisnih središta moći postaše prilično dobro vidljivima, shvatiše da su zajedno snaga koja se može oduprijeti propadanju ne samo Zapada nego čitava čovječanstva. Prema posljednjem popisu najbrojnija su vjerska skupina na planetu. Samo, znaju li to dovoljno?

I nas Hrvata ima više nego što mislimo. Razasuti smo ne samo diljem Hrvatske i Herceg Bosne, BiH, nego i diljem susjednih zemalja te svijeta. Hrvatski su književnici početkom Domovinskoga rata toga počeli bivati svjesni. Izdavala su se i prevodila djela onih koji nisu tu s nama tjelesno, ali duhovno zacijelo jesu. Trenutno je sve zamrlo, nastoji se biti politički korektnim da bi si priskrbilo mjesto pod suncem. Podrazumijeva se, grijeh je to prema Hrvatskoj. Nema nam druge nego opametiti se i obraćeni spoznati svoje mjesto u Europi i svijetu. Inače će nas zamesti vjetar.

UPUĆENOST

Primijetih da se u posljednje vrijeme stalno vrtim oko riječi kuda, kamo, zbog čega... pa to stavljam i u naslove. Nešto sa mnom ili s društvom nije u redu?

Ne ćemo o referendumu. Pošli smo njime kamo smo pošli, odnosno kamo nas je uputila trećina između nas. Većina je ostala kod kuće nezadovoljna dosadašnjim društvenim kretanjima. O nečem ćemo, dakle, drugom. Započinjem s onim na što me upozori jedan prijatelj. U *Jutarnjem listu*, koji ne čitam, osvanu veliki članak »Vladimir Stojšavljević: Zreli pripovjedač na kojeg trebamo sve ozbiljnije računati«. U prvi mah bi mi drago što se rodila nova književna zvijezda pa počeh čitati. Napisao neki roman, nikad čuo za njega, koji mu više-manje pohvališe. Ali s tim drugim započe novo, sjajnije razdoblje svoje književne karijere. Navodim točno što kažu: »Mnogo je aspekata o kojima se može govoriti u slučaju ovog romana koji na prvi pogled čak pomalo pretenciozno spaja Isusov život i nauk s međugorskim "vidjelicama", Jeruzalem Isusova vremena sa Sarajevom neposredno prije početka ratne opsade, prošlost i sadašnjost. S jedne strane, Stojšavljević se upustio u provokativno nadopisivanje službene Isusove biografije, osvjetljavajući neke kontroverzne detalje iz vizure Marije Magdalene, žene koja je voljela Isusa i rodila mu sina Mojsija, i potom uspostavio transvremensku vezu s atmosferom Jugoslavije pred raspad, preko djevojke Marije, jedne od "vidjelica" iz Međugorja.« Dalje ne bih ništa navodio, jednako je bljutavo kao i ovo. Navest ću samo poznanikove riječi koji za ovo reče da su pedersko-masonska posla. I pridoda da on to misli na književni način pa da mu se ne smije prišiti govor mržnje ili nešto slično, kao što ni dotični ne prišivaju ovom uratku.

Neupućen, kakav već jest u ono o čemu piše, Stojšavljević nije neupućen da ne smije pisati ovako pogrdno, recimo, o Židovima. Tada očito ne bi obećavao, nego bi se na njega obrušili drvljem i kamenjem. Ipak, prošao bi bolje nego Židovi dok su ih ganjali nacionalsocijalisti.

Kad je to postalo »in«, onda su se mnogi počeli tući u prsa da su ih spašavali. Istodobno su to isto odricali Crkvi. A ona se uistinu brinula za njih, za razliku od gore spomenutih. U posljednje vrijeme izlazi sve više građe o tome. Čak ju ni *Jutarnji list* ne može preskočiti, iako bi htio, u suglasju s dosadašnjim svojim stavovima. Spomenimo da je Vatikan pod vodstvom pape Pija XII. i u suradnji s mnogim redovničkim zajednicama spasio na tisuće Židova. Preživjeli se ne boje o svemu svjedočiti.

Bitka protiv Crkve i života ne traje od jučer. Tako je od samoga početka, s većim ili manjim predasima. Ali ona ostaje, samo čvršća i čišća. U posljednje vrijeme može se tako čitati o iskušenjima kroz koja je prolazila Crkva u Poljskoj. Komunisti su bili osnovali Skupinu D koja je imala za zadatak uništiti je. Svi znamo da nisu uspjeli. Ta Crkva dala nam je, između ostaloga, suvremenog papu koji je osvojio svijet i postao blaženikom, a nadamo se da će ubrzo biti podignut i na čast svetca. Komunizma je, pak, nestalo, a obraz mu je svakim danom sve crniji jer izranjaju svjedočenja i dokumenti o njegovu neljudskome radu.

Čovjek koji je u posljednje vrijeme shvatio da se kroz život ne može ići zatvorenih očiju jest Ingvar Kamprad, vlasnik nadaleko poznate tvrtke Ikea. Vanjski znak toga jest da je otvorio lisnicu i počeo dijeliti svoj novac, ali ne na način Billa Gatesa i sličnih koje, uostalom, nikada nije slijedio. Svjedoči da mu je ovaj potez došao na pamet dok je sjedio uz uzglavlje teško bolesne žene i, držeći njezinu ruku u svojoj, shvaćao da ona postaje sve hladnijom i hladnijom. Od tada svojim nagomilanim novcem želi drugima olakšavati boli. Kamo sreće da je tako počeo i prije, ali nikada nije kasno.

Ne znam je li kasno za predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duku da se on i Društvo konačno počnu kretati u pravome smjeru. Tako ovih dana graknu da Vijeće za elektroničke medije »povuče primitivnu odluku o prijevodu srpskih filmova«. Za ne povjerovati je da je na čelu udruge koja se zove hrvatskom! Ako je srpski jezik tuđi, zbog čega ga ne bismo prevodili? Ili možda nije? Duka to očito zna, samo ne će otvoreno reći. Zbog toga su otvoreniji oni u tzv. FBiH. Nelegalno došavši na vlast, »platformaši« najavljuju

uvođenje jedinstvenih udžbenika. Tako bi, naime, trebalo biti tamo gdje su Bošnjaci u većini, a tamo gdje su Hrvati, bilo bi da svatko uči po svome. Barem jedno vrijeme dok se ne uspiju othrvati pritiscima. Visoki predstavnik Valentin Inzko i dalje uredno šuti, a plaća od 50-ak tisuća KM uredno pristize. Za tu plaću, pak, mnogi bi dubili na glavi, a ne šutjeli. No, takvi su propisi što nam ih nametnu tzv. Međunarodna zajednica. Neki se već prilagodiše pa tako *Dnevni list* stavi naslov »Katoličke opatice izložene svakodnevним poniženjima«. Ne znam gdje naučiše dotični jezik. Da nije žalosno, bilo bi smiješno.

S nametanjem volje mnogo iskustva imaju Kinezi i Irci. Prvima komunizam odredio da mogu imati jedno dijete, najviše dvoje, a treće se ili pobacuje ili si silom steriliziran. Svi to ne prihvaćaju pa se žestoko bore, kao slijepi Chen Guangcheng. Uhićuju ga, osuđuju na tamničke godine, ali on voli život. Bori se i otvara ljudima oči. U posljednje vrijeme, iako nije u Kini, progledaše i neki u Europskoj uniji. Izglasaše da eutanazija nije dopuštena. Očekujem vrisku tajnih središta moći koja govore da nas je previše. Zanima me kako će to pokušati promijeniti. Ne, nisam zaboravio Irce. Tko njih može zaboraviti?! Stoljećima se bore s Englezima koji bi im htjeli oteti zemlju. Borba još nije završena. Sjeverna Irska i dalje je u engleskim rukama. To su oni koji su prije 40 godina pucali na nenaoružane prosvjednike. Rock-skupina U2, kao pravi domoljubi, razglasi to cijelim svijetom svojom glasovitom pjesmom »Sunday bloody Sunday«. A meni na pamet odmah pade Bleiburg. Englezi su ponovno, ili oni koji su upravljali u njihovo ime, bili na pozornici. Hrvatska je krv tekla potocima. Komunisti su klepali društveno uređenje daleko od čovjeka i od Boga.

Da, uvijek je jadno kad čovjek ne zna kamo je upućen. Zbog čega onda to pitanje ne bismo neprestano postavljali samima sebi i drugima?

NJIHOVA KRV

U ovom moru vijesti o vremenskim neprilikama izgubiše se negdje vijesti o ratu koji bjesni u Meksiku. Nama ovdje prilično je nejasno što se događa. U redu, narkobande međusobno se istrjebljuju, zatim istrjebljuju sve one koji im stanu na put, kako nositelje vlasti tako i obične civile. Ali to je vrh sante leda. Tko je sve pokrenuo i s kojom svrhom, glavno je pitanje na koje još nema odgovora. Može se, naime, pitati i kako je uopće došlo do toga da te narkobande tako nabujaju. Je li jedini razlog taj što je SAD blizu i što guta ogromne količine droge? A tko to gutanje uopće potiče i radi čega?

Vratimo se malo unazad, u one godine o kojima nam nisu govorili u komunističkim školama, iako su trebali. Dvadesetih godina prošloga stoljeća Meksiko je bio katolička zemlja. Ali 1917. u Rusiji pobijedi zla komunistička revolucija i, naravno, podupirana određenim krugovima razli se svijetom te zahvati i Meksiko. Ustav im posta antikatolički jer Crkva bijaše zadnja institucija koju se u tim nemirnim vremenima nije uspjelo svladati. Pokoritelji su bili liberali, masoni i ta svita. Kršćani se s tim nisu mirili pa se krajem dvadesetih godina odupriješe. Oružja je bilo malo, a vojničke izobrazbe još manje, ali imadoše hrabro srce. Staviše na se križ i rekoše »ne«. Prozvaše se »cristeros«. Ne potraja dugo, svega tri godine, a njihova krv natopi meksičku zemlju. Kasnije Crkva neke proglasi mučenicima.

Gledajući razumski hladno, radili su ludo. Pothvat im je već od početka bio osuđen na neuspjeh. Međutim, oni su cijenili svoje ljudsko i vjersko uvjerenje i nisu se dali. Učinili su što su mogli i ostavili neizbrisiv trag u povijesti čovječanstva unatoč tomu što istomišljenici potiratelja čine sve da to tako ne bude. Danas se o toj temi snimaju filmovi: neki jer se tomu dive, a neki što bi htjeli zaraditi. Zlobnici sve uspoređuju s Al Qaidom i postrojbama za posebne namjene zapadnih svjetskih sila. Daleko je to od toga. Cristerosi nisu mrzili, nisu se osvećivali, nisu išli ratovati u tuđe zemlje... Ako itko drugi, oni će na kraju spasiti svoj voljeni Meksiko. Hoće li i nama štogod reći?

Na Širokom Brijegu, u hrvatskim zemljama i u njihovu susjedstvu, kršćani su još manje učinili pa su opet svojom krvlju natopili te zemlje. Nije to bilo samo u veljači 1945., nego od onoga trenutka kada Komunistička partija zbog Staljina postade neprijateljem Njemačke. Ubijali su na svome putu sve koji ne misle kao oni, čak i anti-fašiste da bi sami sebe proglasili takvima. I duga su desetljeća tupili o tome, a ne o cristerosima i sličnima. Zbog toga danas istinu saznajemo u komadićima, baš kao i ja kada sam na jednom talijanskom portalu nabasao na priču o cristerosima. Zaista nam je u glavi još velika magla. Ako smo ju prepoznali, diže se polako..., a ako nismo, naliježe kao nešto gadjljivo i ljepljivo i ne da nam osvrnuti se oko sebe i prepoznati svijet onakvim kakav on jest.

Kad gledamo Baracka Obama, meksičkog susjeda, čini nam se da je svijet dobar, samo ga kvare neki loši dečki. Iako je to tako, ne će za jedno vrijeme ratovati s njima. Znate, izborna je godina pa ne priliči. Umjesto toga bolje je sazvati mnoštvo s raznoraznih strana, prirediti doručak i moliti se, iako nisu svi vjernici i nisu svi kršćani. Međutim, svejedno je. Neki kažu da to nije ni Obama, da je sotonist, ali život ide dalje. Slično govore i za Sarkozyja, pa opet Francusku nitko ne pribija na stup srama. Zajedno sa SAD-om, Engleskom i drugima brine brigu kako što više izvući nafte iz iračkih pričuva. Vojnici se povukli, ali njihove tvrtke tamo ostaju. Ujedno se učvršćuju i u Libiji. Meksiko i njegove narkobande mila su majka prema svemu ovome.

I Hrvati muku muče s narkosima, samo u nešto manjem i blažem obliku. Nas poglavito izgleda muči jezik, onaj naš hrvatski. Određenima još u glavi odjekuje srpskohrvatski. Nikako ne shvaćaju da su naši »cristerosi« uspjeti. Sjećamo se, također su bili bez oružja, nosili krunice oko vrata i pobijedili. To nam je, između ostalog, omogućilo da svoj jezik konačno smijemo nazvati hrvatskim. Onima koji kažu da nije potrebno toliko govoriti o tom jeziku, ta svi se razumijemo, može se samo reći da ima onih među nama koji znaju i kineski, i tamilski, i tunguski, ali to ne znači da ih, uz sve poštovanje, trebamo staviti uz bok hrvatskoga. Ma, počnimo već jedanput razmišljati svojom glavom. RTL, tuđa televizija u našem domu, tako ne misli i ne želi misliti. Zbog toga i jest tu i zbog toga se i ruga našem lijepom hrvatskom jeziku. A mi šutimo, dokad?

I nadalje ne ide sve kako treba ni u uzor-demokraciji SAD-u. Tamo pendreče, navodno još ne prolijevaju krv. Određeni ustali protiv očite pljačke nevoljna puka, a drugima se to opiranje ne sviđa. Nisu se nazvali »cristeros«, nego Avaaz, oni što su ustali protiv Wall streeta i puno toga još. Dalek je put do »cristerosa«, još se mnogo magle treba podići iz glave.

PROGONE NAS

Posve je jasno da ovih godina nije lako biti ni kršćanin ni Hrvat. Još k tomu, događa se to poglavito u zapadnom svijetu, ili uz njegovu pomoć. Hajdemo početi ove stvari barem kratko raščlanjivati pa dokud stignemo.

Guðrun Kugler u Beču vodi ured *Dokumentationsarchiv der Intoleranz gegen Christen* ili za one koji ne mogu bez engleskog *The Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians*. Izrecimo to hrvatski za one koji se ne slažu sa stavom da ne treba prevoditi s tuđih jezika kao što su srpski, bošnjački i crnogorski. Vele da se razumijemo diskriminirajući tako one koji znaju engleski, njemački... Prevedimo, dakle: *Praćenje netolerancije i diskriminacije protiv kršćana*. Takvih je slučajeva kroz prošlu godinu zabilježeno 527! A sve u demokratskoj, tolerantnoj, laičkoj Europi. Podsjeća me to na BiH i odnos Međunarodne zajednice prema Hrvatima. Neprestano neke velike riječi, a nas je od Domovinskoga rata naovamo barem upola manje, oko 400.000, i u isto nam vrijeme sude za navodni udruženi zločinački pothvat. Stvarno suludo, ali oni drže da se tako može. Jučer kršćani, danas Hrvati, sutra... Kršćanofobija i hrvatofobija idu dalje. Dokad? Odgovorit ću na to pitanje, iako je odgovor načet i u naslovu. Istina je da nas progone, ali to će biti sve do onoga trenutka dok ne počnemo razmišljati svojom glavom. Uljuljkaju nas u ovozemaljsko i onda od nas čine što ih je volja. Znamo da u Domovinskom ratu tako nije bilo. Unatoč njihovim pričama ustali smo i obranili se.

Volio bih da se znaju obraniti i u Kashmiru. Tamo kršćane »čiste«, perverzna li novostvorena izraza, iz svoga područja. Šerijatski sud, koji nema nikakva ustavna ovlaštenja, po svome nahodañju naređuje tko se treba iseliti, a tko ne. Naravno da možeš ne poslušati, ali onda... Čitali smo o svemu na primjeru naše Bosne. Kardinal Puljić progovorio nešto o tome pa na njega sasuše drvlje i kamenje. Vehabije i slični mirotvorni su pokret, ne treba uvijek vjerovati svojim očima. Zapadnjaci šute, kao i na stanje u Siriji. Zapravo o tome govore,

ali iskrivljeno. Vidjeli smo to na primjerima Iraka, Libije, Egipta... Kršćani su između dvije vatre. Na jednoj su strani pokvareni zapadnjaci, na drugoj njihovi sunarodnjaci koji im predbacuju da su to njihova kršćanska braća. I što sad? Složio bih se konačno s Budimirom Lončarom i rekao da treba uvesti embargo na oružje. Potpuno isto kao na primjeru napada Srbije i JNA na Hrvatsku. Što bi procvjetalo Arapsko proljeće! Bila bi to surova zima, ako pogođeni ne bi imali srce poput srca nekadašnjeg hrvatskog bojovnika, jer sada je hrvatska vojska ugašen moćan stroj. Da opet budemo jasni, ugasili su ga isti spominjani zapadnjaci.

Kršćani su progonjeni i u Indoneziji, ali njima ćemo posvetiti poseban ulomak. Sjećamo li se janjičara, Mehmed-paše Sokolovića i slične čeljadi? Njih tamo uskrsavaju. Otimaju katoličku djecu Istočnog Timora, drže ih u Indoneziji, prevode na islam, školuju u islamskim školama i daju im indonezijsko državljanstvo. Ne vjerujemo!? Daj prestanimo čitati one medije koji o tome i sličnomu ne pišu. Tako nikada ne ćemo početi razmišljati svojom glavom. A istina je blizu, tu negdje oko nas, samo je treba pronaći. Da nastavimo započetu priču. Mnogi roditelji uspjeli su pronaći otetu djecu, ali ne mogu do njih. Odgovorni iz islamskih škola ne žele ih osloboditi. Zapad opet šuti. Njegov govor o ljudskim pravima je za naivne, a za prave dečke spremljen je govor o našim probitcima, zaradi na nafti, šticeću zapadne uljudbe. Prazne priče, jedna gora od druge.

Mađari i dalje promišljaju o tomu što ja govorim. Drznuli su se biti Mađari i biti kršćani pa je Europska komisija zabrinuta stanjem sloboda u njihovoj državi. Propisuju im, između ostaloga, koji mediji mogu dobiti frekvenciju tako da Mađari konačno počnu misliti kako se od njih traži. Huckaju stalno neke nove udruge da u Mađarskoj preispituju ovo i ono da bi na kraju procijenili jesu li mađarski zakoni u skladu s temeljnim demokratskim vrijednostima. Ne treba se bojati, pronaći će oni ono što treba pronaći. Pratim i dalje zbivanja i pokušavam shvatiti kako će sve završiti. Hoće li se Mađarska uspjati oduprijeti i povući za sobom probuđenu svijest srednjoeuropskih naroda, u koje spadaju i Hrvati. A ti su narodi kršćanski. – Kakav peh! – rekli bi u središtu masonstva u Londonu. – Treba to skršiti – zaključit će uz whisky, pa stajalo što stajalo.

Jednoga od onih koji su se opirali slavili smo ovih dana – blaženoga kardinala Alojzija Stepinca. Jasno je govorio i velikosrbima u staroj Jugoslaviji, ustašama i Nijemcima u NDH, komunistima u novoj Jugoslaviji. Ali jedino ga posljednji skratit će za glavu. U međuvremenu je spašavao koga se spasiti moglo: i Srbe, i Židove, i komuniste, i Hrvate, i... Židovi za to daju odlikovanje Pravednik među narodima. Dvaput je predložen, nijedanput nije prošao. Mnogi se pitaju zbog čega. Ima još živih svjedoka, dokumenata još više. Očito je da je Zapad umiješao svoje prste i pokušava pod svaku cijenu sačuvati ocjenu koju je davno izrekao njihov miljenik – 10. po redu suvremeni krvnik Josip Broz Tito. Zbog toga što se nije poklonio njemu i njegovim namislama, proglasio ga je neprijateljem i zločincem davši ga otrovati. No, istina iziđe na vidjelo. Baš kao što izlazi u slučaju ubijenih hercegovačkih franjevac. Njih smo se sjećali koji dan prije bl. kardinala Stepinca, 7. veljače. Unatoč snijegu i zametenim cestama, na što ljudi u ovim krajevima nisu naučili, hrlili su u samostansku crkvu na Širokom Brijegu da bi svojom nazočnošću posvjedočili svoje uvjerenje o ubijenim franjevcima. Uzalud ispiranje mozga kroz sve ove godine, uzalud što se oni koji su sastavljali negdašnju Jugoslaviju upiru da istina ne iziđe na vidjelo, ona je tu i osuđuje sve igrače iz sjene počevši tamo od stvaranja druge Jugoslavije pa sve do naših dana.

Po svemu sudeći, kršćanstvo čekaju još teži dani. Globalizacija, novi svjetski poredak i sve slično tomu nimalo mu nisu naklonjeni. Oni pokušavaju izrabljivati čovjeka dok se kršćanstvo prema njemu odnosi s dostojanstvom. Tko nije uvjeren u to i tko pije raznorazne glasine o nećudoređu Crkve, neka samo obrati svoju pozornost na poimanje rada u Crkvi i u današnjoj uljudbi na koju uvelike utječu igrači iz sjene, ma kako ih zvali. Ili još jednostavnije: dok kršćanstvo govori o pravima djelatnika, današnja uljudba govori o pravima poslodavaca. Žele se stvoriti tri staleža: stalež koji radi, stalež koji uživa i stalež koji to čuva. – Lipa svita – rekao bi naš puk.

BRAĆA I SESTRE

Pozdraviti neki politički skup s »Draga braćo i sestre« izgleda veoma neprilično, zar ne? Međutim, može se ponekada i to. Jednostavno se poklopili tvoji i njihovi stavovi. Zaista ste tada braća i sestre, ništa drugo.

Polazeći od toga, možemo razvijati misao o tome kako bi bilo dobro da se ta povezanost dogodi češće i vidi u svakodnevnim stvarima. Da bude odmah jasno, ne mislim na poluge vlasti, mislim na poluge pomoći društvenoj zajednici. Stavivši sebi dobro pred oči, zajedno bismo mogli učiniti mnogo toga. A to jedino može pomoći da se otopi zlo na svijetu kao što se snijeg otapa pod udarima sunčevih zraka i kišnih kapi.

Zajedništvo ovih dana pokazuju u SAD-u. Predsjedniku Baracku Obami palo na pamet da je kucnuo zgodan čas svima nametnuti nakaradan stav o ljudskoj spolnosti, bez obzira na to što o tome mislili. Taj stav inače uzdiže pobačaj kao služenje životu pa stoga treba ljudima omogućiti da ga što lakše naprave. Digla se Crkva u Americi, digli se ljudi dobre volje. I Izgleda da će Obama morati popustiti. Prevario se u određivanju točnoga trenutka, slično baš kao njegovi prijatelji bankari i raznorazni koji su s njima ili stoje iza njih. Pokret protiv njihova bezobzirna bogaćenja broji već milijune ljudi i stalno se širi. Uhićuju ih, pokušavaju razvaliti uz pomoć tajnih uhoda, ali se još drže. Nadajmo se da će izdržati i da će ići u dobrom smjeru. Obama kroz to vrijeme sanja o novome mandatu. Nedavno je okupio svitu koja bi ga novčano trebala u tome poduprijeti. Dogodilo se to nigdje drugdje nego u velikom masonskom središtu. Inače internetom kruže slike kako pozdravlja okultnim, sotonističkim znakom. Ne znam koliko će mu to pomoći u primicanju do nekih ovozemnih probitaka, ali znam da ne će time zaslužiti kraljevstvo nebesko. Ono se zarađuje samo služenjem Istini, služenjem Bogu koji je samo dobro.

Izmučeni komunizmom Rusi su spoznali kamo zapravo treba ići. U svoje su škole uveli sat vjeronauka. To zacijelo nije drago sotonistima sa Zapada. Njihovo čedo bilo je dobro obavilo svoj posao pa da se sad to počne rušiti!? Nastojeći sakriti zbunjenost, s prijezirom govore o toj velikoj zemlji. Nešto slično kao o našoj Hrvatskoj. Nakon što je pobijedila u nametnutu joj ratu, progone je sa svih strana. Žele ju žrtvovati kao prinos zlu. Zbog toga logika u svemu tome ne stanuje. Kada se tako postave stvari, onda je razumljivo zašto je Haaški sud odbacio podnesak 12 vrhunskih svjetskih vojnih stručnjaka u predmetu Gotovina-Markač. Zlim silama koje su se uspjele nametnuti i proviruju kroz zastore Haaškoga suda ne treba istina. Njima treba nevina žrtva. A Hrvatska je upravo to, s krunicom oko vrata svojih bojovnika, sa svjetskim molitvenim središtem u župi Međugorje. To je slamalo i slama namjere zla na ovim prostorima i u svijetu. Ono nastoji ustati protiv Boga, ali ne će uspjeti. Mogu osuditi naše generale, međutim nikada ih ne će iščupati iz našega srca. Već ih držimo mučenicima, svojom braćom, njima se divimo. Možemo pogriješiti, kao kada za predvodnike biramo djecu Titovih partizana koja nikako ne shvaćaju da su im očevi išli krivim putevima kad su se borili za boljševizam, za društvo bez Boga, a ne za oslobođenje svoje domovine. Međutim, pokajat ćemo se i krenuti drukčije.

Zajedno s Rusijom i Španjolska kreće novim putem otkada se oslobodila vlasti koja je bila potpuno crvena. Nije sve preko noći postalo bajno, postalo je samo manje izobličeno. Još puno toga ima za popraviti, što zbog tuđih, što zbog vlastitih grijeha, no važno je samo da je polazna točka tu. Odbaciti svaki totalitarizam, pa zvao se on fašizam, nacionalsocijalizam, komunizam, kolonijalizam, globalizam... Sve dok se to ne napravi, recesija i duha i tijela neprestano će biti na našim vratima. U posljednje vrijeme uspješno ju, korak po korak, suzbijaju poduzeća tzv. trećega puta. Vodi ih krilatica: »Ni socijalizam ni komunizam, već zajedništvo!« Razumiju i žele živjeti bratstvo i sestrinstvo jer znaju da će ovjenčani samo time jednoga dana otići s ove zemlje. Sve drugo pretvorit će se u prah zemaljski, bez obzira koliko svjetlucavo izgledalo.

Čini mi se da se oni koji u posljednje vrijeme raspredaju o nekakvoj bosanskohercegovačkoj poratnoj pripovijetci ne vode ni bratstvom ni sestrinstvom. Preuranjen je to govor iz nekoliko razloga. Najprije treba dopustiti svakom narodu u BiH slobodno se izražavati na svome jeziku, zatim treba dopustiti konstitutivnim narodima oblikovati svoj određeni prostor prema svome jeziku, vjeri, uljudbi, zatim treba razmišljati i dogovoriti se o državi koja sve to može obuhvatiti, zatim... Može se samo govoriti o poratnoj pripovijetci određenog naroda u državi imenom BiH ili nekako drukčije, no nije na meni to određivati. Inače, sve je bratstvo i jedinstvo na komunistički način, odnosno hod u tamu. Bilo je već dosta toga taljenja, prekrajanja, preimenovanja, stvaranja novoga čovjeka i nove nacije.

Zaista, samo se Bogu može pripustiti da nas nanovo oblikuje. Sjetimo se toga i skinimo pokladne maske koje običavamo nositi tijekom cijele godine. Korizma je, Uskrs je pred vratima, nemojmo ga propustiti. Dopustimo dobru da kroz nas progovori i budimo njegovi borci ili navjestitelji, kako vam se više sviđa, na ovom svijetu.

Da, imate potpuno pravo, o Mađarima smo već govorili. Ali, opet ćemo. Takva su vremena. Nisu krivi Mađari, nego »oni«. Zasjele im na vrat pa nikako da se skinu. Stala ih pritiskati Europska unija. Te ovo vam nije dobro, te ono ste propustili, te... tisuću zanovijetanja. No, Mađari su samo ponosni na sebe i žele očuvati svoju samostojnost. Ako ne pratimo ili ako smo prestali pratiti i čitati između redaka o događanjima u Mađarskoj, ponovno počnimo. Otkrit ćemo mnogo toga zanimljiva.

Na stranu političke raščlambe, meni je u oko upalo spominjanje sv. Stjepana u preambuli novoga mađarskog ustava. I on je jedan od razloga njihovih trenutnih nevolja. Kako bi to demokratska EU mogla dopustiti kada u svome ustavu nije htjela spomenuti kršćanstvo pa barem kao jednu od važnih sastavnica svoje prošlosti?! Drug komesar reče da nema Boga i nema ga. Sada ti Mađari izazivaju. Govore da bi izostavljanjem sv. Stjepana zaniijekali svoje korijene, svoju povijest. Jednostavno, zaniijekali bi istinu. Baš su neki pametnjakovići. Istina je ono što se mi dogovorimo i svi se nje trebaju držati, a ne nečega drugoga.

Polazeći s takvih i sličnih stajališta, moguće je da se dogodi da Sud za ljudska prava u Strasbourgu dosudi da svećenstvo može osnivati sindikate. Odnosi se to na Rumunjsku pravoslavnu Crkvu. Skupinu svećenika koji su osnovali sindikat rumunjske vlasti nisu htjele priznati pa su se obratili europskom sudu. I on se umiješa u crkveni ustroj, kao da baš taj isti sud i okoliš iz kojega potječe ne kriči o rastavljenosti Crkve i države. To je teško razumjeti, možda to može samo don Ivan Grubišić jer se u posljednje vrijeme neprestano bavi Crkvom u Hrvata, njezinim navodnim bogatstvom, a bit će tu još toga ako nastavi započetim putem. Rabi pritom floskule slične onima političkih komesara u poraču. Ali ne će on u sindikate, dobra je saborska plaćica, a u mirovini je svakako.

Trevir Philips, pročelnik britanskog Povjerenstva za ravnopravnost i ljudska prava, zacijelo bi na sve to ponovio da kršćani moraju birati između svoje vjere i poštivanja zakona. Kad je to izgovarao prvi put, još je dodao da religijska pravila završavaju na vratima hrama. Nema što, revan neki demokratski službenik. Sloboda je stavljena izvan zakona. Može je spominjati samo onaj tko zna sagibati šiju. Ali, to je samo još jedan od izraza društva koje nastoje uspostaviti oni koji su se odrekli Boga i usredotočili na same sebe. Kad je tomu tako, onda sve ćudoređe, zakoni, izviru iz nas samih pa se, između ostaloga, počinje umovati o nadziranju interneta jer je jedan od malobrojnih kanala gdje se ipak koliko-toliko može razmišljati i otvoreno govoriti unatoč tomu što su ga mnogočime zagadili.

Nizozemska odavno nema predrasuda kad su u pitanju kršćani i oni koji vjeruju. Samo što ih nije stavila izvan zakona. Ponosi se onim čega bi se normalan čovjek trebao stidjeti. Navedimo što kaže u svome ustavu: »Prema svakoj osobi treba se odnositi na jednak način. Diskriminacija na temelju religioznosti, vjerovanja, političkog mišljenja, rase, spola ili na nekom drugom temelju, ne dopušta se.« U njihovoj praksi to znači da u kavanama možete kupiti hašiš i marihuanu, trebate samo imati više od 18 godina, prostitucija je legalan posao, incest nije zabranjen ako mu se svojevolumeno odaju zrele osobe, homoseksualci mogu usvajati djecu, postojala je i nikada nije stavljena izvan zakona politička stranka pedofila, eutanazija je dopuštena čak na novorođenčadi... Sve u skladu s temeljnim postavkama kulture relativizma, odnosno liberalnoga laicizma. Njima ne treba religiozan govor, oni su to davno svladali. Mađari moji, vidite li vi to?

Ne mogu a ne upitati i sebe i druge što činimo da se smanji prostor u kojemu ovakvi nakaradni stavovi mogu doći do izražaja? Puno bi se tu moglo reći. Ja bih radije sve pojednostavio. Jesmo li Mađari ovih dana? Ili još jedno pitanje za kraj, u tom smjeru: Zaboravljamo li na ljudsku i kršćansku solidarnost, u dobru i zlu, do vijeka?

PRIRODNO

Vjerojatno ste barem »zraknuli« vijest o pokopu Helge Vlahović, velike ličnosti sa zaslona naših TV uređaja. Nisu promašili i nisu to mogli skriti. Ali jesu nešto drugo. Pokop joj je bio katolički. Ta nakon njega bila je sv. misa zadušnica u obližnjoj crkvi Krista Kralja na Mirogoju. Međutim, u vijestima o tom događaju svećenika nigdje ne bi. A i križ se slabo primjećivao. Kao da se sve zbiva u ona huda komunistička vremena. Ne smije se u javnost iznositi to natražnjačko, tamno, klerofašističko mišljenje. Istina, pojmovi su sad malo drukčiji, ali tu je to negdje. Novi svjetski poredak i društveno korektno mišljenje idu dalje.

Ista namisao još nam i danas govori da je srednji vijek bio mračan. Vjerojatno. Zbog toga Prag, između ostaloga, sjaji baroknim sjajem. To suvremenost još nije niti će dostići. S pravom su Pražani ponosni na središte svoga grada. No, znaju li što iza svega toga stoji? Na žalost ne jer su im spominjani to zabašurili. Umjesto toga govorili su im o Marksu, Lenjinu, Staljinu, Titu... Danas im govore o McDonaldsu, Coca-Coli, o tuđim bankama. Obijest, sebičnost i ispraznost njihovo su glavno oružje. Podrazumijeva se da ćudoređa u tome nema. Sve je dopušteno, samo nemoj ići protiv mainstreama.

Nizozemska vjerno slijedi te vjetrove. Njoj je sve jasno. Ustrojila je mobilne timove za eutanaziju. Kažu da će pomagati neizlječivo bolesnima koji žele počiniti samoubojstvo, a njihovi im liječnici ne žele u tome pomoći. Podsjeti me to na jednoga mesara. Da bi pospješio svoj posao, dao je oglas u novinama: »Koljemo po kućama.« Ali šalu na stranu, život je sveden na uporabnu vrijednost. Danas ne treba meni, sutra ne će trebati onomu kraj mene. Mobilna ekipa je tu i svoj će posao obaviti besprijeorno.

Daleko je to od pretjerivanja. Pogledajmo što piše australski časopis *Journal of Medical Ethics*, blizanac glasovita časopisa *British Medical Journal*. Nepotpisani se autori pitaju zbog čega ne dopustiti pobačaj novorođenih u onim zemljama gdje je pobačaj dopušten. Prema

njima novorođenčad, kao ni plod u utrobi majke, nema vrijednost prave, ljudske osobe. To dobivaju tek kasnije, tamo negdje oko dva tjedna poslije rođenja. Govoreći njihovim rječnikom, može ih se pobaciti, odnosno dopušteno je to učiniti u svim onim slučajevima u kojima je dopušten pobačaj dok je plod u utrobi majke. Zacijelo ćemo se zgroziti nad svime time. Ali, na žalost, u nečemu su u pravu. Jasno su rekli da ako je dopušten pobačaj u utrobi majke do određenog broja tjedana, zbog čega to ne bi bilo dopustivo i do određenog broja kada je dijete izvan majčine utrobe? Očito negdje nešto škripi. Da prikratimo umovanje, škripi u postavci da je pobačaj uopće ikada dopušten. Dijete je ljudska osoba već od samoga začeca pa je zbog toga svaki zahvat protiv njegova života ubojstvo. Ali mnogi bi željeli da to nije tako jednostavno pa izmišljaju raznorazne smicalice da bi im ogavne stvari postale prirodnima.

»U Međunarodnom centru za djecu i omladinu Novo Sarajevo danas će biti premijerno izvedena predstava iz dva dijela, oba inspirisana sjećanjima mladih ljudi na Jugoslaviju – memoriji mladih koji zapravo nisu živjeli u njoj. U predstavi koja je dio projekta Umrežavanje uspomena igraju...«, ovako nedavno piše sarajevsko *Oslobođenje*, a *Avaz* navodeći riječi Damjana Pavlice, beogradskog publicista i glazbenika, piše sljedeće: »Prošao sam Bosnu uzduž i poprijeko i uvjerio se da Bosna nije višejezična sredina. U gradovima i selima ljudi govore istim jezikom, iako nas velikaši, proklete im duše, uporno ubjeđuju da govorimo različitim jezicima i da su razlike među nama nepomirljive. Pritom, veoma je diskutabilno da li je Bosna i Hercegovina višenacionalna sredina. Odrednice Srbin, Hrvat i Bošnjak se mogu, sa gotovo stoprocentnom izvjesnošću, koristiti kao sinonimi za vjersku pripadnost, umjesto riječi pravoslavac, katolik i musliman našeg jezika.«

Nekomu je u spomenutim novinama očito prirodno da se ovakve rasističke namisli pojavljuju na njihovim stranicama. Cijele narode brišu kao dijete gumicom svoja nevješta slova. No, nije mi to ništa čudno. Kad odbaciš Boga, lako ćeš učiniti i najveću gadost. Ne će ju oprati ni to što ćeš je proglasiti nečim vrijednim i velikim.

SKINIMO IH

Nedavno sam čitao nešto što je trebala biti reportaža o Širokom Brijegu. Novinar naš, novine naše, a i Široki Brijeg je naš. Zaista jamstvo za pristojno odrađen posao. Ali nije. Ideologija u potki uratka sve je pokvarila. Teško je reći kakva je ta ideologija. Uglavnom, nije joj drago da se po našim mjestima postavljaju križevi, govori o komunističkim zločinima, spominje hrvatstvo. Kao, simboli se ne smiju iskorištavati za... I slijedi pouka o pravilnu ponašanju. Nekako bi se to progutalo da malo dalje od križa u središtu Širokoga Brijega, koji simbolizira sve širokobriješke žrtve, nije tzv. ruža, komunistički spomenik njihovim žrtvama koji autor ne spominje, a udaljen je samo nekoliko koraka. Ne izvodim iz svega zaključak da dotični ima išta protiv križa. Dapače. Međutim, ideologija često odvede na puteve kojima ne bismo htjeli hoditi.

To uglavnom ne vrijedi za vlasti u Velikoj Britaniji. One ovih dana vrište: »Skinimo ih!« Misle na križeve. Po njima čovjek ih na radnome mjestu ne bi smio imati ni o svome vratu, kamoli na stolu ili na zidu... Upućeni kažu da su se uskomešali nakon što je Katolička Crkva u Velikoj Britaniji uputila svoje primjedbe na želju vlasti da ozakoni istospolne brakove. Ne znam je li to tako, ali znam da je sve udar na ljudska prava. Sasvim u skladu s i dalje gorućim progonom kršćanstva u svijetu. Križ se želi odasvud skinuti da ne bi smetao bezbožnim pokusima sa živim ljudima.

Naravno da se katoličanstvo i kršćanstvo svemu odupire. Možemo govoriti o tome bi li to moglo biti još malo borbenije. Međutim, oni se nikada ne će predati. Čak ni onda kada ih ubijaju. Lijep je, ili loš, primjer za to Pakistan. Prije godinu dana ubili su Shahbaza Bhattija, federalnog ministra za religijske manjine. Bio je katolik, zajedno s drugima kap u velikom muslimanskom moru. No, danas svi priznaju veličinu njegove žrtve, i muslimani. Svojom krvlju posvjedočio je ono što je navješćivao. Žele ga zbog svega proglasiti svetim. Toga se protivnici kršćanstva boje. Htjeli bi zatrti druge simbole, a samo svoje ustoličiti. Naravno da im to ne ide tako lako od ruke.

Pomake naprijed u shvaćanju što se zapravo zbiva izgleda da je ove godine shvatila gradska vlast u Zagrebu. Ne žele udijeliti ni kunu za tzv. Paradu ponosa. Oni koji stoje iza nje bune se i prkosno najavljuju da će ona i ove godine biti s tim kunama ili bez njih. »Bez obzira što mi mislili o tome koliko smo važni za 4 tisuće pедера, tranđi i lezbi, možemo se pomiriti da nas vlastiti grad baš i ne obožava«, kazao je Jurčić u ime organizatora. Ima on pravo, samo ne znam zbog čega ustrajava u svojim naumima kad je to tako. Bili u pravu ili ne, ljubavi na silu jednostavno nema, odnosno to se zove puno drukčije.

Bijaše spomena o sljedećem u našim medijima pa su se sada neka-ko ušutjeli. Nizozemski princ Johan Friso van Oranje-Nassau doživio je nesreću na skijalištu i sada je u komi. Odrđeni mediji navijaju da mu se isključe uređaji za održavanje na životu. Po njima, to je nekvalitetan život i treba biti završen. Tko drugi, opet se kršćani pobuniše. Jednostavno rekoše da se ne može odbaciti nečiji život, osobu, odnositi se prema komu kao prema stvari koja nam više ne treba. Takav njihov stav izvire iz mudrosti križa. Isus je naizgled doživio krah jer je obješen na drvo križa poput zadnjega lopova. Međutim, bio je to trenutak njegove pobjede. Slijedilo je uskrснуće, pobjeda života nad smrću.

Zbog svega toga kršćanin bi trebao razmišljati kako je došlo vrijeme da sa svoga vrata skine raznorazne tipove koji mu, svjesno ili ne, nastoje prodati priču da treba ići u skladu sa suvremenim vremenom. S tom se pričom, istina, čovjek može složiti, ali je pitanje što je to suvremenost. Na tome padaju i veliki filozofi. Jednostavno pomi-ješaju ideje, unatoč tomu što ih je Bog obdario razumom, i umjesto jasnoće siju zbrku. Takvi će pomoći suvremenim čovjekomrscima da što lakše zavladaју čovjekom. Bespotrebno je reći da sve nema nika-kva smisla.

Nekadašnji libanonski predsjednik maronit Amine Gameyel na-protiv jasan je u raščlambi onoga što se zbiva oko njega. Dok svi viču o tzv. Arapskom proljeću, on jasno kaže da za kršćane na Bliskom istoku nema nikakva proljeća. Progoni ih se još jače i žešće nego pri-je. Ne priklanja se, dakle, nikakvim ideologijama, živi za svoj narod promatraјуći ga u odnosu na druge narode. I dok o svemu otvoreno progovara, traži mir. Uvjerен sam da će ga i naći iako ne znam koliko je dug put do njega.

A ŠTO KAŽU ONI?

Arhipelag Gulag, *Jedan dan Ivana Denisoviča*, najpoznatija su djela Aleksandra Solženjicina. Da bi ih napisao, morao je puno toga propatiti. Ne mislim na sam čin pisanja, nego na razdoblje iz kojega su djela iznikla. Solženjicin je najprije bio uzoran ruski vojnik u Drugome svjetskom ratu. Prijavio se kao dragovoljac. Budući da je bio okretan, nije čudno da je napredovao od običnog sovjetskog vojnika do zapovjednika topničke bitnice. Ali, nije mu se dalo šutjeti. U pismima je neizravno kritizirao Staljina pa su ga 1945. uhitili u istočnoj Pruskoj. Osuđen je, podrazumijeva se, i zatočen u Sibiru. Nakon odslužene kazne proganjan je u Srednju Aziju. Pomilovali su ga i uspio je postati učitelj. Ni dalje mu se nije dalo šutjeti te je morao preko granice. SSSR ga jednostavno nije više podnosio. Zapadu je dobrodošao. Svojim književnim djelima uspješno je mrvio ljutog neprijatelja. Kapitalizam je sjao od sreće.

Danas komunizma recimo da nema, kapitalizmu se mrko piše, ali Solženjicinova djela i dalje plijene pozornost. Usudio se tražiti istinu. Naizgled sa slabim izgledima za uspjeh. Malo »ja« naspram velikog vođe i velikog sustava. Sve bi uzalud, malenost pobijedi. Sad mu neki zavide. I oni bi htjeli kolačiće uspjeha. A patnje? Ma daj, pusti to!

Sovjeti su rekli svoje, Solženjicin također. Mi se, pak, približavamo nekoj Europi. Opet malo »ja« pred velikim vođama i velikim sustavima. Ne gone, istina, u Sibir, ali bez bilo kakve milosti pritežu remenje. Postali su vješti u prijevarama. Ne služe se komunističkom retorikom, njihove su riječi puno uglađenije. Međutim, u srži je sve potpuno isto. Čovjeka nestaje, a na njegovo mjesto ustoličuju se ideologije i nakaradna ponašanja. Prirodno je ono što se kaže, a ne ono što takvim osjećamo u svojoj nutрини. Tko ne posluša, isključen je. Idemo prema novom vremenu.

Europski parlament tako previše ne razmišlja. Ne zanima ga što drugi kažu, on najbolje zna što nam je činiti. Nedavno je očekicao

rezoluciju koja kritizira one države koje se usuđuju držati za obitelj samo onu u skladu s našom prirodom, onu utemeljenu na braku između muškarca i žene, te koje ne priznaju nikakve druge inačice. Rezolucija govori da ima i drukčijih »obitelji«. Naizgled nikoga ne prisiljava da to i prihvati. Nekako bi se sve i dalo podnijeti kad ne bi bilo pritisaka. Mi Hrvati znamo kako to izgleda. Neprestano se na nama vježbaju i neprestano govore da nije tako. Hoće li naše »ja« imati smjelosti krenuti putem istine?

Na Veliki petak meditacija križnoga puta odnosit će se na obitelj. Pripremit će ju jedan bračni par. Ah, da, taj križni put odvijat će se u Koloseju u Rimu. Nekada su tu priređivali smrtonosne igre s kršćanima u glavnoj ulozi. Nisu se uklapali u tadanje društvo, slično današnjem, i morali su umrijeti pred očima raspamećene svjetine. Dok se bude odvijao ovogodišnji križni put, vjerujem da će nazočni čuti huk s tribina. Rekoh, nije se puno promijenilo. Ne vjerujem da će se prepasti. Tko je spreman na križni put, na patnju, taj se ne boji.

Nemam pojma što je bilo i što i dalje jest u glavama onih koji priređuju ovogodišnji »Split Pride«. Znam samo da i oni žele govoriti o obitelji. Pa to nasilno pokušavaju objasniti splitskomu puku. Nije im bila dovoljna prošla godina. Jasno su mogli vidjeti tko što misli i tko što želi. Sve to očito ne odgovara nekima koji iz sjene vuku konce. Tko je vidio da se u Splitu vole samo muški i ženske, i obratno. Mora tu biti i drugih inačica. Pa sad imamo takvo stanje da nitko živ ne zna što će se dogoditi toga dana. Nasilje nad većinom i dalje pokušava pronaći svoje opravdanje. Njega, pak, jednostavno nema. Demokracija nešto takvo ne trpi. Valjda nismo još u sovjetskim i jugoslavenkim vremenima? Tko bi ga znao, možda i jesmo.

Ministar Ostojić, koji voli crveno, htio bi na spomenuti skup i drugima spočitava što se tamo ne žele uredno nacrtati. Splitski gradonačelnik Kerum bez dlake na jeziku odgovara da on tamo ne će i da bi ministru policije Ostojiću bolje bilo da podigne razinu sigurnosti u Splitu, a ne da se događa da siledžije razbijaju što i koga žele. Puk još prilično šuti, a nitko ga ništa i ne pita. Bit će kasno ako progovori tek kad to bude na izborima za koji mjesec.

Pri svemu, mene kopka drugo pitanje. Što je s djecom? Dok ovi govore o tim novim vrstama obitelji, ponekada progovore i o njima, ne previše, jer se sve, kako drže, podrazumijeva. Pita li tu djecu itko išta? Očito je da ne. A govorili su ono, upravo Europski parlament i slični, o njihovim pravima, dostojanstvu... Baš je lud ovaj »svit«.

VOĐA

Sjeverna Koreja. Umro veliki vođa. Mediji su prikazivali da svi Splaču, ne mogu zamisliti život bez svoga velikog vođe. Kasnije izvijestitiše da su neki dospjeli u tamnicu i popravne logore. Prevarili se, nisu dovoljno uvjerljivo plakali. Sjećamo se toga, nije bilo davno. A meni je na pamet padalo moje vrijeme u JNA. Umirao je 10. na popisu suvremenih zločinaca, zvali su ga maršal drug Tito. I tada se plakalo. Također se za neuvjerljivost išlo u tamnicu. Znao sam to pa sam mislio neke svoje misli dok su se oni pitali kako ćemo bez njega.

Uspomene ponovno oživljavaju ovih dana. Čačić dreknu da nije oholo reći da je njegovo poslanje i poslanje njegovih pajdaša sudbomosno za Hrvatsku. Spasit će je. Dotle je nezaposlenih sve više. Državu neprestano omalovažavaju, a o njezinim se braniteljima nitko ne brine. Veljka Marića osudiše u Beogradu na 12 godina tamnice. Navodno je u Domovinskom ratu, koji se vodio na hrvatskom tlu, počinio neki zločin. Da, Hrvat je i hrvatske je državnosti. Na koji način spada pod srbijansku nadležnost nitko živ ne zna, osim spomenutoga Čačića, Josipovića, Mesića, raznih nevladinih udruga... i nas. Točno, nas. Biralimo spomenute likove ili se iz našeg poreza izdvaja za njihovo uzdržavanje i rad. Stali su nam na čelo i vode nas. Dokad? Dok se ne probudimo.

Nekada su nam vođe bile drukčije. Hajde, usudimo se sjetiti predsjednika Tuđmana, velikoga predsjednika, i nemojmo odmah uz to lijepiti »ali«. Nema tu »ali«, prvih deset godina bilo je deset krvavih i sjajnih godina. Od tada filozofiramo i srljamo u propast. Sasvim nam je prirodno da tamo neka Građanska akcija, za pivo i čevape, izvjesi natpis protiv Crkve poručivši joj: *Krpelji jedna*. Takvi su nekada bili u zapečku, sada su u medijima. Te, pak, medije, kupujemo, gledamo, slušamo. Mlinsko kolo neprestano vješamo o svoj vrat. Kako si pomoći, puče moj!?

Slušamo li ovih dana Papu dok je na putu u Latinsku Ameriku? Ili možda i sami bacamo kamen na njega? Neki su svećenici navodno

ili stvarno učinili nešto gnusno pa bi on trebao odgovarati. Pokušali su to u SAD-u učiniti tako da se pojavi na sudu i odgovori na sve optužbe. Trenutno nisu uspjeli. Ima vremena, bit će još afera. Ne spominje se pritom da Crkva svojim naučavanjem i djelovanjem nikoga ne gura u tom pravcu za razliku od onih koji ju napadaju zbog svega toga. Svaka čast dečki, prodajte maglu dok vam to ide. Papa će dotle kriminalcima reći da njihovo djelovanje u Meksiku nije u skladu s Božjim i prirodnim zakonima, vlastima na Kubi poručit će da je marksizam povijesna ropotarnica i da život treba graditi na drugim temeljima. Ne boji se biti svjetionik u uzburkanim vodama suvremenosti. To se naravno ne zaboravlja. Iz potajice se sprema i izvodi protunapad, baš kao onaj događaj s Napoleonom. Negdašnji vođa, koji me uistinu nešto posebno ne zanima osim kao povijesni lik, izgubio je kod Waterlooa. Namrijeli su mu to masoni: samo malo poremetište kotač ratnoga stroja i oni koji su trebali nisu stigli na vrijeme što je bilo dovoljno da povijest krene drugim tijekom. Pripominjem to samo kao primjer kako se radi. Pišu o tome ovih dana novine u bajnoj Europi kojoj hrlimo, posve drukčijoj od one srednjovjekovne. Masoni su i tu imali svoje prste, svakim danom sve biva vidljivije.

Herceg Bosna, koju neprestano tope na užarenim političkim odnosima u BiH, još uvijek ne pristaje na bezvezarije zamotane u šarene omote. Cijeni sebe i cijeni svoju prošlost. Ovih dana kraj gradske vijećnice u Mostaru odali su počast sedmorici poginulih pripadnika Vojne policije HVO-a. Postavili su im spomen obilježje u obliku stećka. On je naš »bilig«. Imali smo iz toga razdoblja i crkava i raznih građevina, ali zavlada drukčija uljudba koja sve otpuha. Danas se dižemo iz pepela. Križevi na stećcima neprestano su nam poručivali da se ne smijemo predati. Gledam tu mladost i znam da nismo. Prave vođe u našim su glavama, ne krivotvorine.

Uhićenici najbolje znaju što znači biti slobodan. Takvi svoju pravednu ili nepravednu kaznu odsluže do kraja. Drugi se ubijaju. Čine to jer su im sputali ne samo tijelo nego i dušu. Današnji prodavači magle dobro znaju što to znači. Zbog toga su njihovi naponi usmjereni upravo na dušu. Lome ju, napadaju svakojakim gadostima ne bi li njome zavladaali. Čine to u ime slobode. Sve je dopušteno – to je stil

života koji ti nitko ne smije uskratiti. I nađeš se na stranputici, učiniš nešto što ne valja pa te oni počnu razvlačiti. Rob si, a njima takvi i trebaju, ne slobodni.

Giuseppe Toniolo dobro je upućen u stvari duše i razuma. U 19. st. u Italiji poučava pravo na sveučilištu. Vrijeme je to kada se tzv. revolucionarna gibanja šire Europom i pale ju uzduž i poprijeko. Svjestan svega govori o kršćanskoj demokraciji. Naučava ju na svo- me laičkom, ne crkvenom, sveučilištu. Puno toga stavlja na kocku. Nije čudo da će ga Papa krajem travnja proglasiti blaženim. Idući za pravim vođom, postao je i sam vođa.

Mediji srljaju dalje. Sve je manja razlika između onih komercijal- nih i javnih. Prekidač mi lebdi pred očima, a na drugoj strani mediji koje smo stvorili osobnim rukama, radi svojih potreba. I moram reći da mi je lijepo unatoč baruštini kojom nas svako malo zapljuskuju. Odmaknuo sam se, naime, od nje, jedino me njezin smrad zapuhne od vremena do vremena.

Papin pohod Kubi već polako pada u zaborav. Dolaze druge stvari i mediji o tome revno izvješćuju jer se dobit mora stvarati. Kad je više ne bude, raspast će se carstva građena kulama od karata, oprostite, našom naivnošću. Da ne gutamo ono što nam svakodnevno poslužuju, bili bi i oni drukčiji.

Ne zaboravljajmo Papu. Između ostaloga izvijestiše da se sastao i s Fidelom Castrom, ocem kubanske revolucije. Tko za njega ne zna?! Taj mit stvarali su desetljećima. Baš kao o drugu Titu. Čine to još i danas, o obojici. Međutim, izgleda da je između njih velika razlika. Drug je Tito bio mason, svejedno mu bilo što će se dogoditi samo neka je njemu dobro dok je Castro bio zagrižen nacionalni revolucionar koji si je umislio da svojoj zemlji donosi dobro. Nakon burne prošlosti prvi ode na onaj svijet pritisnut velikim bijelim kamenom, važnim masonskim simbolom, bez zvijezde petokrake pod kojom se, navodno, borio i bez ikakva drugoga znaka. Castro se na put tek sprema. Kruže glasine da to čini ozbiljno. Navodno da ga je Papa trebao ispovjediti i pričestiti. Sve da i nije, učinjen je velik pomak: Papa je došao na Kubu, dopuštena su određena očitovanja vjere nezamisliva za prijašnja doba, Papa je govorio na Trgu revolucije pred mnoštvom gdje je samo Castro govorio, Veliki petak proglašen je neradnim danom... Uzdrmao se komunistički mit o ikoni zvanoj Fidel Castro. Korijeni su progovorili u njemu, odgajali su ga, naime, isusovci. Kamo će sve to okrenuti još ćemo vidjeti.

Nemojmo podcjenjivati ovaj mit o Castru, kao ni mit o Che Guevari. Pučanstvo Latinske Amerike u komunizmu je vidjelo nešto drugo nego što smo iskusili mi ovamo. Njih je poglavito zanimalo oslobođenje. Nesmiljena kapitalistička čizma bila ih je strašno stisnula, a još to čini. Stenjali su pod njezinom težinom. Zbog toga je revolucija mirisala na dobro ne samo bezbožnim komunistima nego i mnogim kršćanima. Tek u novije vrijeme, nakon što se utišala i teologija oslobođenja, stvari postadoše jasnijima. Kapitalizam je loš, ali je isto tako

loš i komunizam. I Fidelu Castru to doprije do pameti. Međutim, je li nama doprlo do pameti da je kapitalizam drugo lice bezbožne podvale suvremenu vremenu? Iskušavamo to ovih dana, baš kao što su u Latinskoj Americi iskusili komunizam. Nezaposlenost, između ostaloga, svima je zakucala na vrata. Pretvaraju nas u roblje koje radi na imanju svojega gazde. Zbog toga je sretno jer barem radi dok mnogi drugi ni to ne mogu. Prijevara je išla jednostavno. Donijet će nam šarene izloge, ulaganja, rečeno njihovim rječnikom. Mnogi smo se polakomili i otvorili svoja vrata. Radimir Čačić samo se zadovoljno smiješi. Njemu je kapital srž života. Osjeća da može biti robovlasnik i baš ga briga za sve.

Zanimljivi su zaista putovi ljudskoga življenja. Sve dolazi na naplatu, htio to ili ne. U očaju je besmisleno vraćati se starim mitovima, poput onoga o drugu Titu i njegovu zločinačkom režimu. Iz dana u dan time su nam ispirali mozak, govorili o nekom doprinosu ljudskom rodu, a u stvari bila je riječ o velikoj prijevari. Zbog njihovih geopolitičkih zamisli zakulisnim središtima moći isplatilo se podupirati i plaćati nesretnu Titinu tvorevinu stvarajući pritom mit o njegovu socijalizmu s ljudskim licem. No, istinu, a ne mit, o Bleiburgu i Ozninim i Udbinim ubojstvima neprestano su gurali u stranu. Tko to nije prihvaćao, dolazio je u opasnost da ga proguta noć. Još su i danas iste ili slične zamisli na djelu. Prodaju nam ih svaki put kad odemo na neku »regionalnu« utakmicu, kad slušamo »regionalne« pjevače, kad čitamo »regionalne« književnike, kad pristajemo uz »regionalne« gospodarstvenike, kad... Sve su to kapilare kojima se gradi novo tijelo po njihovu, a ne našem ukusu. Karavana ide dalje, raspada se naša istina, a gradi njihov mit.

Što znači stvarati lažan mit lijep nam je primjer Tony Blair, negdašnji engleski laburistički premijer. Ovih dana dovezao se hvaliti Kinu, prevedeno rečeno, njezino današnje društveno uređenje. I to kroz jednu katoličku reviju. Na stranu to što se navodno obratio na katolicizam tek poslije silaska s dužnosti, ali to je čovjek koji svojim djelima ne propovijeda ono u što kaže da vjeruje. Njemu je tako homoseksualnost nešto u redu, a njegovoj ženi Cherie pobačaj. Čudni neki katolici. Mislim da bi im i današnji Fidel Castro imao što

prigovoriti. Očito je i svoju vjeru podvrgao opipljivim probitcima. Tko će čekati na neko tamo nebo.

Kad je Castro smogao snage porazmisliti o simbolima kojima bi trebao odsijevati njegov život, kako to ne bismo mi trebali učiniti? Usudio se dokrajčiti mit da bi mogao proključati život. Uperio je svoj pogled prema križu. Razumski gledano križ izgleda besmisleno. Međutim, kad se stavimo u njegovu sjenu, počnemo primjećivati da je pun snage. Kuba, izgleda, baš to čini. Što je s nama i našim krajevima, prosudimo sami.

U TRENDU

Uskrsno je doba. A u ušima mi još odzvanjaju riječi svjetine: Ras-pni ga!

Prije toga ti su isti Isusa slavili, klicali mu. Ali bilo je to ono vrijeme dok su mislili da će se njime okoristiti. Liječio je, propovijedao, bio slavan. Samo budala bi u takvim trenutcima odlučila biti daleko od njega. Međutim, kad vlast krenu đonom na njega, sve se promijenilo. Svjetina u hipu shvati koji je novi trend. I pokazao se bezdušnom i učinkovitom. Ništa naročito novo. Svjetina je uvijek bila takva i uvijek će takva biti. Pitanje je samo jesmo li njezini članovi ili ne.

Komunistički prvak Buharin otvoreno napisao: »Proleterima nemaju domovine. Jedinu obvezu i dužnost koju imaju proleterima prema domovini jest ne da je brane niti da rade na njezinu unapređenju i slavi, nego nastojanje, da je svim mogućim silama unište.« Nešto slično napisao u Borbi 1922. August Cesarec: »Nijedna nacionalna zastava nije oslobodila i ne će osloboditi radništvo... Radnici! Jedina vaša domovina treba da je vaša klasa i internacionala! Jedini vaš barjak treba da je barjak crven bez ikakvog okvira!« Istina je, gadi mi se ovih dana čitati dotične riječi, jer ne želim prljati blagdane, ali život ih je stavio pred nas. Crvenija nam je i internacionalnija domovina nego što se usuđujemo priznati. Nisu nas osvijestila ni samoubojstva branitelja, čitava jedna brigada. Zbog svoje ljubavi prema domovini prvi su osjetili što se sprema. I nisu mogli izdržati, ne osuđujemo ih zbog toga. Mi smo se dotle ufuravali u trend. Birali smo ih, pljeskali im, zviždali onima koji su se usudili zboriti o domovini, nabacivali se blatom na njih. Kad se kasnije dokazalo da sve to ne stoji, opet smo bili na suprotnoj strani. Nisu u trendu.

I tako, dok mislimo da vladamo stanjem oko nas, zapravo smo kunići, nekada pokusni, nekada jednostavno strašljivi. Komunizam je ostao u našim glavama. Oni svjesni borili su se protiv njega pa su ih uhićivali, ubijali, progonili ih. Mi smo bili pametni pa smo u prikrajku grickali svoj kruh svagdanji i ni u što se nismo miješali.

Važno je da tog kruha ima, a ako naiđe i kakva igra, baš će biti dobro. Shvatiše to igrači iz sjene te nam prikučiše kavanskog šaljivdžiju Mesića, a onda dotjeranog Josipovića. Bili su to samo omoti, sadržaj je uvijek bio isti. Buharinove i Cesarčeve misli bujale su na bunjištu naše gluposti.

Trenutno je u trendu nešto drugo. Htjeli bi da budemo međunarodni zagriženi desničari, oni kojima s pravom ili ne prišivaju nacizam, progon Roma, a podrazumijeva se i Židova. Tu je i napredna Crvena akcija koja se svemu tome suprotstavlja. Trebali bismo se, kao, svrstati na jednu stranu. Čemu? Svrstali smo se devedesetih godina prošloga stoljeća. Nakon toga smo pobijedili, iako tako nije bilo predviđeno. Svi ti mimohodi samo su mamac u novu stupicu, svejedno zove li se zapadni Balkan ili nekako drukčije. Zbog toga i trabunaju o detuđmanizaciji, o zločinima hrvatske vojske, o jednoj krivici... Naša pobjeda u nametnutu ratu velik im je kamen smetnje. Ne mogu do kraja provesti svoje nakaradne misli pa su živčani. Nije tako samo kod nas, nego i po svijetu. Uzmimo SAD za primjer. Prosvjednike protiv nerazumna bogaćenja jednih i nerazumna siromašjenja drugih jednostavno batinaju. Tko je vidio opirati se u zemlji cvjetajuće demokracije. Usput pokušavaju i zaustaviti internet. Svašta tamo objavljuju, treba im stati u kraj. Još nisu uspjeli, jer su se mnogi pobunili, ali i dalje rade na tomu. U trendu je tzv. CISPA. Privatne tvrtke i američka vlast trebale bi dobiti pravo da mogu nadzirati bilo koga, bilo kada, koliko dugo žele bez prethodna upozorenja. Pokret protiv tog trenda je u tijeku. Molim Boga da uspiju.

Ne pročitah u medijima u hrvatskom društvu, ali pronađoh na internetu. EU je odlučila da se na ljudima mogu raditi pokusi jer životinje, naime, imaju svoja prava. Nije šala, prošao je prvi travnja. Taj program zove se Esnats. Opravdanje je da će sniziti troškove i dati dostojnu alternativu pokusima na životinjama. Te zahtjeve je, pak, EU postavio u nekim svojim zakonima. S druge strane, vele, veća je djelotvornost istraživanja jer se lijekovi odmah iskušavaju na ljudima. Komu ovo nije dosta i želi saznati više, neka ukuca *esnats.eu* u svoj mrežni pretraživač i imat će što vidjeti.

Nekako mi se čini otrcanim ono pitanje kamo će nas sve to odvesti. Ako volimo trendove, čusmo cijenu pa izvolimo. Kuknjava ničemu ne pomaže. Radije zasučimo rukave, sjetimo se pobjedonosnih devedesetih i ne dopustimo da nam se smiju kao pokusnim kunićima i rade s nama što hoće.

GLOĐITE

Ovih dana nakon Uskrsa u našim su krajevima prve sv. pričesti. Djeca se ispovijedaju, dolaze u Crkvu i po prvi se put susreću sa svojim Bogom u obliku hostije. Na licima im se vidi, ako već nismo razgovarali s njima, da to za njih nije nikakva igra. Osjećaju da su ušli u svijet odraslih, tamo gdje stanuje biće kojemu trebamo težiti. No, kolikogod ova vremena bila idilična, uvijek se nađe onih koji ih nastoje pokvariti. Prebacit ću se s druge strane granice, europske, u Italiju. Dijete uvelike lišeno razumskih sposobnosti. Roditelji žele da bude pričesćeno sa svojim sukolegama. Župnik prihvaća i strpljivo ga priprema za prvu sv. pričest. Kad se približio taj dan, roditelji i on napravili su pokus hoće li taj iščekivani dan sve biti u redu. Dali su djetetu neposvećenu hostiju. Ono ju je odbacilo. Župnik je zaključio da još nije u stanju primiti prvu sv. pričest, ali da može biti sa svojim kolegama i on će ga umjesto sv. pričesti blagosloviti. Tako je i bilo. Međutim, mediji su namirisali slučaj. Župnik odbio pričestiti bolesno dijete! Dalje ne treba prepričavati. Lavina je krenula, bez obzira što činjenice govore drukčije. One koji se kolebaju u vjeri treba uvjeriti da odatle što prije bježe, a nevjernike učvrstiti u njihovoj nevjeri. Podrazumijeva se, ovo su moji zaključci, gazde »neovisnih« medija ne govore ovako otvoreno, oni to čine u rukavicama. Osjetili smo dobro takve stvari u našoj domovini, s obiju strana granice. A bit će toga još, samo da smisle.

Promatrajući naveden događaj i čitajući medije koji nisu »mainstream«, lako zaključujemo da je odavno počelo tzv. kršćansko pitanje. Kršćansku vjeru i njezine pripadnike progone na svim stranama svijeta. Ne prišivam to muslimanskim fundamentalistima, kako nam obično podmeću. Mislim na one koji planiraju buduće događaje, ratove, kulturna gibanja, gospodarski rast... Obično ih jednom riječju zovu masoni, iako je tu dosta imena. Ono što ih veže jest mržnja prema Bogu i sebičnost do krajnjih granica. Htjeli bi uživati, dok bi neki drugi trebali za njih raditi. I zbog toga se služe

svim sredstvima da što prije dođu do toga cilja. Oni ga obično zovu Novim svjetskim poretom krijući samo još njegove točne sastavnice. Dok se to ostvaruje, ljudima pričaju priče i bacaju im medijske kosti da ih glođu.

Još jedna od medijskih kostiju jest tzv. Arapsko proljeće. Dolaži sloboda ugnjetenim narodima. Prijašnji vlastodršci prikazuju se ovakvima i onakvima a da se ne kaže da su ih nekada i te kako podržavali. Ne ulazeći previše u raščlanjivanje tijeka ovih događaja, primjećujemo lagano da kršćani na tim područjima nestaju, a vlast u ruke preuzimaju muslimanski fundamentalisti. Nije to zbog toga što bi se navijalo za jedne protiv drugih. Igračima iz sjene je svejedno. Kršćani tamo niti su u većini niti ih je lako nagnati na fundamentalizam. Zbog toga su odbačeni. A kad se ti drugi razmašu do te mjere da pothvati protiv njih ne pobude zdvajanje u dobre namjere, doći će do njihova progona. Tada će vrlo lako frcati i atomske bombe. Igrači iz sjene ne će biti krivi, a ljudskih bića na ovoj zemlji ostat će puno manje. Tako će još više bogatstva prijeći u ruke onih koji danas u njemu plivaju. U svemu će pripomoći i Europska unija. Novčano će potpomoći UN-ov Population fund koji ima program Access RH, program koji nastoji po čitavu svijetu proširiti pristup kontracepciji i pobačaju. Brojke će nam se, dakle, i te kako smanjiti. Da je Hitler živ, što bi bio radostan! Ah, da, sve je ovo dio eugenike, pa je stoga i Hitler mogao raditi što je radio, samo je malo pretjerao, odnosno nije djelovao dovoljno diskretno. Kad su to uvidjeli, povukli su svoj novac i namijenili mu kraj. Tako je to kad s njima igraš. Koliko god bio okrutan, glava ti je uvijek u torbi.

U Hrvatskoj su se, hvala Bogu, probudili. Udruga Vigilare bori se za poštivanje ljudskoga života. Čini to na razne načine. Jedan je od njih da početkom svibnja namjeravaju poduzeti Hodnju za život. Prepisali su to od Talijana, ali ne mijenja ništa na stvari. Kako su se povezali protivnici života, tako se sada povezuju oni koji ga vole. Glasno kažu da ne će dopustiti da nas tako hladnokrvno pobiju i smanje na broj za koji oni misle da je dostatan za ovu Zemlju. Uz zaštitu ljudskog života naglašavaju činjenicu da čovjek nije samo jedinka, nego i član zajednice. Kad se tako gleda, onda drukčiji vjetrovi počinju puhati, vjetrovi koji raspiruju život.

Ovako misli puk, ne politika. Ona je pod šapom igrača iz sjene. Ovih dana odrađuju posao bacanja medijskih kostiju hrvatskom puku. Trube o suđenju stoljeća, suđenju Ivi Sanaderu, Fimi Mediji i, Bože moj, HDZ-u koji je pobio na desetke tisuća ljudi. Oprostite, zabunio sam se! To je učinila Komunistička partija kojoj se još nije sudilo, a i ne će kako je krenulo. Ove sude pod izlikom da su okrenuli veliku lovu. Zapravo riječ je o nečem drugom. HDZ je taj kojega treba dotući. S Franjom Tuđmanom se to nije moglo pa je obolio. Čim je umro, raznoraznim su smicalicama učinili sve da netko njegove zamisli ne bi došao na čelo pokreta koji je oslobodio Hrvatsku. Pa su blatili Ivića Pašalića uzduž i poprijeko. Kad je to dovoljno učinjeno, koga je bilo briga što je Sanader pokrao glasove i došao na čelo stranke. Naravno, pristupio je izvođenju dodijeljene mu zadaće. Sad je u tamnici, a HDZ na optuženičkoj klupi. Umjesto da se bavi nacionalnim probitcima, morat će se baviti samim sobom. Ivo Sanader će, pak, nakon svega najvjerojatnije biti pušten zbog nedostatka dokaza, ako igra ne bude drukčije zahtijevala.

Sve je više Hrvata bez posla, afera je također sve više, samo naum igrača iz sjene ide dalje. Smiješi nam se zapadni Balkan, ako ne pljunemo na njega, da parafraziramo jednoga njegova revnog provoditelja.

Crkva kao i uvijek ide ustaljenim putem. Nastoji protumačiti što se događa i kako kroz sve proći. Ne ostavlja čovjeka, vjerovao on ili ne, nasred puta. Zbog onoga ljudskoga u sebi zna pogriješiti, ali se uvijek nastoji ispraviti. Neka je stoga sretan rođendan današnjem njezinom vođi papi Benediktu XVI. Usput, jesmo li čuli slično od igrača iz sjene ili oni čestitke upućuju nekomu drugomu? Recimo, engleskoj kraljici, onoj čiji jedan od pobočnika nadzire Bodu Hombacha, on WAZ, on EPH, a on pak medije koje rabimo u miloj nam domovini, ne zaboravimo, s obiju strana granice. Sve je povezano i samo čovjek s ropskom mišlju u glavi ne želi se toga osloboditi.

Učili smo, valjda, o njemu u školama, a još ga više doživljavali u medijima. To svakako. Bilo ga je na sve strane. Günter Grass. Nobelovac. Tepali su mu kao velikom književniku. Otkada objavi da je u mladosti pripadao SS-ovim trupama, sve se to dobro ohladi. Odjedanput im postade važno što je tko bio, a ne kako piše. Zapravo, uvijek su se ponašali na taj način. Kad su ga uzdizali, uzdizali su ga jer je pripadao tvrdokornim ljevičarima, sada kad... Počinjem docirati, vidim to, ali oni se prema nama odnose upravo tako: priznaju samo lijevi svijet i ništa više. Kao da Bog, priroda, tko li, po njima, nije stvorio i onu drugu, desnu stranu. Tek kad skladno djeluju, možemo govoriti o napretku tijela.

Bijaše milina slušati biskupa Milu Bogovića na konferenciji za tisak u povodu međunarodnog simpozija »Hrvatski mučenici i žrtve iz vremena komunističke vladavine«. Nikoga nije odbacivao, zazio je samo jedinstvo, jer svi smo ljudi, bez obzira kojemu uvjerenju pripadali. Imao sam čast i sam progovoriti nekoliko riječi kao član organizacijskog odbora. Usput sam promatrao novinare. Iako ih nisam poznao, po držanju, a posebno po pitanjima koja su kasnije uputili, jasno sam mogao razabrati nagnju li ne ljevici ili desnici, nego jedinstvu hrvatskoga naroda ili odrađuju zadatak koji su si sami ili su im ga drugi zadali. Nakon što njihov uradak prođe kroz uredničke ruke, imamo vijest. Umorni od trke sa svakodnevnim životom u opasnosti smo da ju vrlo lako progutamo.

Riječi trenutne hrvatske političke vrhuške koja se ovih dana okupila u Jasenovcu zvučale su potpuno drukčije. Oni bi još ispravljali povijest, svrstavali nas na pobjedničku i poraženu stranu, vodili nas u nekakvu svijetlu budućnost kao da ne nazočimo svakodnevnom gubitku radnih mjesta ili, prevedeno, dramama živih ljudskih bića. Kažu da su antifašisti, da su pobijedili, da su... Bože moj, koje smo dobro vidjeli od svega toga, kroz sve puste godine do Domovinskoga rata?! Zabranjivano je hrvatsko ime, hrvatski jezik, progonila se

vjera, ispirali su nam mozak o novom čovjeku koji se stvara kroz revoluciju, naši su bližnji išli trbuhom za kruhom u inozemstvo, tjerani smo u tamnicu za nekoliko riječi pjesme koju su oni zabranili, ne prestano nas uvjeravali da moramo bdjeti da ne bismo stali na krivu stranu... Čega je to pobjeda? Da, pobijedili su Britanci i masoni, kako mnogi dokazuju sa sve više argumenata. Njihovo čedo Jugoslavija nastavilo je živjeti, kao da nije bila dovoljna ona prva. Sada je toliko osramoćena da se mora preimenovati u Zapadni Balkan i kao takva uvaliti isprepadanu i umornu puku.

Vozeći se kroz predivne hrvatske krajeve prema Zagrebu i slušajući što to ovi zборе, sjećah se Domovinskoga rata. Hrvatski čovjek reče da ne želi biti rob i stvori svoju državu. Zbog toga su se sjatili sa svih strana da mu je unište. Internacionalaca i probisvijeta uvijek će biti na prodaju sve dok to puk ne uvidi i stavi ih na njihovo mjesto.

Spomenuti Günter Grass ovih je dana ponovno uzburkao vodu. Teško je dokučiti što je htio. Uglavnom, kritizirao je Izrael, svijet, koga li, što židovska država ima atomsku bombu, a to se ne dopušta drugima, Irancima, npr. Ne bih se htio u sve to miješati, jer čak i židovski neki pisci rekoše da dotični ima pravo kritizirati Izrael i da se svaka kritika ne smije smatrati antisemitizmom. Pripomenuo bih samo da je o »proslavljenom njemačkom piscu« u medijima objavljeno i da nije bio u lošim odnosima s DDR-om. Znamo to već. Bila je to tvrda komunistička država, sa svim izvitoperenostima koje komunistički sustav ima u samome sebi. Opet je, dakle, lagao. Nije nikakva čudoreдна veličina. Iz njegove lule izlaze drukčiji dimovi nego što bi on htio. Nisam ironičan i ne kažem da bi to mogli biti dimovi trave koju je pripalio. Naime, i tada, pričaju, kušao nisam, da se drukčije govori. Širiš ono što imaš u sebi. Zna li vi to, vrli naši prvi i »najprviji« političari?! Izgleda teško. Neke druge vi dimove volite.

Došao je i proći će simpozij o katoličkim mučenicima i žrtvama što ih proizvede komunizam. Bit će puno toga rečeno. Možda ćemo nešto upamtiti, možda i ne. Nije toliko ni važno. Puno je važnije kako ćemo se ponašati. Imamo li snage doprinijeti da oni dobiju ime i prezime, dostojan grob umjesto raznoraznih jametina u koje su ih šutnuli kao ostatke nekih životinja? Za početak odbacimo pokušaje

prikrivanja istine. Da, komunizam je bio i jest zločinačka ideologija. Da, Tito je jedan od deset najvećih krvnika u suvremenoj povijesti. Da, pristajali smo uz taj režim i sada se kajemo. Ma, možemo li mi to?

MAGLOLJUPCI

»Antologija hrvatske poezije na engleskom jeziku *If We Crach into a Cloud, It Won't Hurt* (Croatian Poetry 1989. – 2009.) danas će biti predstavljena u Europskoj kući u Londonu, izvijestilo je Hrvatsko društvo pisaca...« Naletjeh na ove rečenice dok se tamo negdje oko jutarnje kave spremah napisati štogod o životu koji bruji oko nas. Ne mislim tu u prvom redu na prve sv. pričesti i slavlja potvrde djece i mladeži ovih dana. Mislim na »njih« koji imaju na pameti i to. Preporučuju kumovima što obući za te dane, da navedem još nekoliko rečenica koje pročitah prije koji dan. Bez da duljim, sve je papreno skupo. Podrazumijeva se da i kumčetu treba štogod, a to štogod znači *kupiti*. Kao da posao cvjeta na sve strane. A njega nema i bit će ga sve manje budemo li slušali ove magloljupce. Njima je do koristi, one opipljive. Drugoga žele pretvoriti u djelatnika i potrošača. Važno je da ne razmišlja i da ide zacrtanim putem. To je ta točka koja spaja one iz prvih i one iz drugih rečenica gore navedenih. Ne šire to što kažu da šire, nego se postavljaju iznad i od drugih žele učiniti štovatelje i »glancatelje« svoga lika i djela. Naučili su to u zločinačkom komunizmu. Zbog toga među nabrojenim pjesnicima i pjesnikinja-ma ne ćete naći nikoga tko »miriše« na ono što oni zovu »desno«. Takvi nisu hrvatski. Nedostaje im začim jugoslavenštine, taj bitni začim koji te može dovesti do londonskoga praga. Bez njega, naime, možeš samo do Bleiburga, onoga nekadašnjeg i ovoga sadašnjega. Tako bi oni htjeli.

Naravno da to tako ne može. Pokazao je to jasno i skup »Hrvatski mučenici i žrtve iz vremena komunističke vladavine«. Održao se 25. i 26. travnja u prostorijama HBK u Zagrebu. Priredila ga je Komisija HBK i BK BiH za hrvatski martirologij. Dva puna dana, doslovno, slušali smo o zločinačkoj čudi i zločinačkom djelu komunističke zamisli. Ubijali su ljude kao na tekućoj vrpici. Pritom su govorili da stvaraju novoga čovjeka. U prvom dijelu razmotreni su temeljni komunistički vidici, u drugom kako se komunizam iskalio u pojedinim

nadbiskupijama, biskupijama i redovničkim zajednicama, a u trećem što rade pojedine postulate i vicepostulate glede pronalaženja mučenika. Svakako korisno i svakako zanimljivo. Osim crkvenih velikodostojnika, predstavnika državnog Ureda za pronalaženje, obilježavanje i održavanje grobova žrtava komunističkih zločina, bio je tu i Lojze Peterle, slovenski političar, trenutno zastupnik u Europskom parlamentu. Sve to nije bilo dovoljno da mediji u državi posvete dužnu pozornost tom skupu. Samo su nešto neodređeno progovorili da se ne bi moglo reći da nisu ništa i time su htjeli zapečatiti stvar. Oni iz Crkve i oni koji su neovisni i slobodni trudili su se prema svojim mogućnostima prenijeti što se tamo govorilo i radilo da bi se to kasnije moglo uzeti u razmatranje te usvojilo ili popravilo. Podrazumijeva se da su objelodanjeni i zaključci koji pozivaju, jednostavno rečeno, na suočavanje s komunističkim zločinima i traženjem mučenika i žrtava koje su proizveli. Mi koji smo u tome djelatno sudjelovali, sjeli smo nakon svega i osjetio sam da je to zaista početak nečega novoga, a ne samo još jedan događaj, jedan vapaj, onima koji te ne žele čuti. Htjeli ne htjeli, budućnost je na strani istine, nipošto ne na njihovoj. Kazuje to i sličan skup održan u isto vrijeme u Rimu. Srednja i Istočna Europa teško je stradala pod komunističkom čizmom. Desetci tisuća civila i crkvenih službenika glavom su platili svoja uvjerenja. Tko je kriv, ili još bolje, tko je učinio da se ta zločinačka namisao raširi po tim zemljama? Tamo nije nicala, nego u nekim drugima, da bi nakon toga bila prebačena ovamo. Isti vrtlari danas nastoje da to bude skriveno, da sve zastru maglom i da komunističko otrovno cvijeće i dalje raste, samo pod drugim imenom. Kada to razaberemo u svojoj glavi, lako ćemo ih prepoznati.

Hajde da za ovaj put, uostalom trebalo bi i završiti, o tome više ne govorimo. Možda da samo spomenemo tzv. dokumentarni film »Naš drug Tito«. Novine rekoše da je to »francusko bh. (što mu god to značilo) koprodukcija i bavi se kultom Josipa Broza Tita, sjećanjem na njega i razdobljem komunizma«. Bit će, navodno, na programu ovih dana. Takve su misli u BiH. U Hrvatskoj, unatoč svemu, puštaju serijal »Jugoslavenske tajne službe«. I tamo je magla, ali nazire se i sunce.

Dok čovjek prelazi granicu, onu tvarnu, tamo negdje u Vinjanima ili negdje gore u Posavini, te granice u našim glavama, ne može a da se ne osvrne i na prvostupanjsku presudu Općinskoga suda u Mostaru. Dotični postojanje »dviju škola pod jednim krovom« u Stocu i Čapljini označi kršenjem Zakona o diskriminaciji te naloži... Moglo bi se s njima donekle i složiti. Doista je ovdje riječ o diskriminaciji. Djecu treba staviti pod dva krova, ne pod jedan kao sada, i ne pomiješano kako bi oni u presudi htjeli. Ta su djeca Hrvati, Srbi, Bošnjaci..., ne neki Jugoslaveni koji govore izmišljenim jezikom, imaju izmišljenu kulturu, izmišljenu povijest... Sve to njihovo jest stvarno i svatko tko to odbacuje, diskriminira i može s onim pjesnicima u London.

OVAMO

»Pucao sam«, tako mi neki dan reče prijatelj. Čudno sam ga pogledao. Kakvo ga pucanje snašlo? Ta nije nikakav kriminalac, a rat je već davno prošao. »Znaš, u ratu«, dometnu. Shvaćao sam ga još manje. Pa onda razvezasmo priču o ratu i pucanju. Na kraju dođosmo do istog zaključka. Već dugo nas uvjeravaju da je pucanje u ratu bilo pogriješno. A on je bio obrambeni. Netko je i prekoračio granicu nužne samoobrane, ali to ide na njegovu dušu. Što mi imamo s time? E, to bi oni htjeli: grijeh pojedinca prevaliti na čitavu zajednicu, na nas, a grijeh čitave zajednice prevaliti na pojedinca kad je riječ o njima. Kucnuli smo se čašom piva i odosmo mi svojim putem, a oni neka idu kamo hoće.

Nije to ništa novo, samo smo dopustili da na mnogo toga padne zaborav. Sjetimo se tako negdašnjeg Hrvatskog telekoma. Bio je naš, rogoborili smo protiv visokih cijena, barem smo tako smatrali, i pričali, pričali... Čačić i njegova pouka da smanjimo priču i da ćemo imati za platiti potrošnju električne energije bijaše nam daleko. Onda Nijemci kupiše, oteše, dobiše, što li je već bilo, naš telekom i učiniše ga svojim. Računi za naše pričanje odmah poskočiše. Malo smo se, kao, bunili i život je nastavio dalje. Dođe na kraju Čačić sa svojom poukom. Prigovori nam zbog naše lisnice dok je svoju punio i našim novcima. Jesmo li se opametili?

Ništa se zaista ne događa slučajno. Neki su odavno računali i računaju na našu zaboravljivost. Shvatili su da je ona u našoj psihi. Nauči je nadzirati i zarobio si čovjeka. To su britanska iskustva još iz Prvoga svjetskog rata. Čak su uspostavili i ministarstvo za ratovanje informacijama. Širili su glasine, laži, poluistine, izvrtali pojmove da bi tako lakše došli do željena cilja. Danas je sve to preliveno u Chatham House, Kraljevski institut u Londonu... te se odražava kroz Bilderberg skupinu, Trilateralu, Novi svjetski poredak... Zvijer je puštena s lanca i traži koga će proždrijeti. Ne idimo tamo, sklonimo se u zavjetrinu svoga mišljenja o domoljublju, bogoljublju i

čovjekoljublju. Oni o tome ne govore. Njima je na ustima lijevo-desno, a ne dobro-loše. Nastoje ovu zemlju pretvoriti u arenu, onu iz davnih dana, gdje pobjeđuje jači i gdje nema nikakva športa, nego samo krv lipti na sve strane.

Lijep su nam primjer za to komunisti i svi oni koji su od njih nastali. Posebno ih se sjećamo ovih dana i to ne samo zbog Kruga za trg koji nastoji ime zločinca Josipa Broza Tita skinuti s jednoga od najljepših zagrebačkih trgova. Naime, u mjesecu se svibnju poput užarene lave izlilo komunističko zlosilje na sve one koji nisu išli njihovim putem. Osokoljeni pobjedom dopustiše si predstaviti se onakvima kakvi jesu. Kovali su »novoga čovjeka«. Ubijali su na sve strane i čistili, kako oni kažu, ovu zemlju od raznoraznih neprijatelja ljudskoga roda. Bili su to intelektualci, novinari, književnici, seljaci, djelatnici, športashi... ma jednostavno rečeno, ljudi iz svih slojeva. Jedini im je grijeh bio što nisu pogazili svoju ljudskost koju je Bog jednom stavio u njihovu nutrinu.

Zaista s velikim poštovanjem stojim pred onima koji su ubijeni tih svibanjskih dana. Ne želim se osvrtnuti na one koji govore da na Bleiburgu, tom simboličnom mjestu hrvatskoga stradanja, nije nitko ubijen. Sve da i nije, opet je to početak našeg hrvatskog stradanja. U Yad Yashemu nema takva početka pa se Židovi ipak tu klanjaju svojim žrtvama. I imaju pravo. No, rekoh, ne ćemo o svemu tome. Recimo još samo da ovih dana izlazi knjiga o šokantnim partizanskim, odnosno komunističkim zločinima u južnoj Austriji. Britanci dočekaše vojsku i civile koji su bježali pred zlom, vratiše ih natrag i tako sve počeo, mimo svih međunarodnih konvencija.

Uči li se tako u našim školama? Ne bih rekao. Tamo postoji neka drukčija povijest. Pisale su je mutikaše o kojima smo do sada govorili. Njome su nastojali i nastoje prebrisati svoje zle tragove. Opet sve u skladu sa zakonima ljudske psihe. Počneš rano govoriti ljudskom biću i ono će početi zaboravljati tko je i slijediti će tvoje namisli. Dovoljno nam je sjetiti se janjičara. Turci su silom otimali našu djecu da bi nam se ona kasnije vraćala gora od svojih otimača. Takva je i ova priča o spolnom odgoju u školama. Razvikana je na sve strane kao da nema ništa pametnijega od toga. No, kada na spolnom području

razvališ ljudsku ličnost, ona je tvoja. I zbog toga se taj govor spušta sve niže i niže, ne mislim samo na dijelove ljudskoga tijela, nego na dob. Doći će i do vrtića, ako već nije. Ne će onda sutra biti teško »miksati« obitelj kako ti drago, kao da je životinjskoga podrijetla. Istina, Darwin se to jednoga dana usudio reći, ali mu se u posljednje vrijeme teorija nešto klima. Ipak je pretjerao.

Oni koji zacijelo nisu pošli lošim putem jesu mladi koji su se ovih dana skupljali u Sisku. Bilo ih je nekoliko desetaka tisuća, kao u Međugorju početkom kolovoza. Znak je to da se dobre namisli ne mogu tek tako odbaciti u kut. Pitanje je samo jesu li dovoljno čuli sami sebe i jesu li ih dovoljno čuli odrasliji? Svima nam je, naime, zajedničkim putem, ustrajno i smjelo, inače će nas zamesti vjetrovi tzv. suvremenih gibanja. Pružimo si ruku i stvorimo nov svijet. Neka nam ove riječi ne zazvuče patetično u ušima, nego kao poziv i kao znak. Čeka nas mnogo toga, a hoćemo li stići shvatiti što, ovisi samo o nama samima, ni o kome drugome.

Opet je bilo veličanstveno na Bleiburgu, ako uopće može biti veličanstveno na takvim skupovima. Komunisti su 1945. pobili na stotine tisuća ljudi, Britanci su ih prethodno izručili, a onda je Zapad stao pljeskati Josipu Brozu Titu, 10. po redu suvremenom zločincu. I taj pljesak traje do danas! Nema veze što je dotični otišao Bogu na poravnavanje računa unatoč tomu što je govorio i htio da ga nema.

Između ostaloga, čitam reagiranje Branimira Pofuka u *Večernjem listu*. Jest da je bez veze, ali je zanimljivo. »Žalosno je što se u Topuskom 2012. morao održati još jedan sat povijesti i dokazivanja tko je protiv koga i zašto u Drugom svjetskom ratu ratovao, koja je strana bila prava, a koja kriva. Žalosno je što će i ove godine nova, ponešto drugačija verzija, vjerojatno stići s bleiburškog polja. Najmanje na svim tim mjestima bude komemoracija, najmanje iskrenog žaljenja nad ama baš svakom žrtvom i još manje iskrenog kajanja zbog ama baš svakog zločina. ... I baš zato ja sam tog lijepog svibanjskog dana po banijskim šumama i gorama slijedio jednog partizana koji plemenitost i ispravnost antifašističke borbe nikada nije okaljao, koji je bio i koji još uvijek jest na pravoj strani.«

Ogrneš se trendovskom kabanicom i sve je u redu. Svi su krivi, a ti si svetac koji zna kako bi trebalo biti, samo te eto ne slušaju. I, naravno, očekuješ da ti zaplješću. Ta za takve se misli uvijek pljeskalo od Grčke i Rima, da počnemo tek od njih, pa do današnjih središta moći. Važno je umrtviti kritičko mišljenje i umjesto toga uvaliti krivotvorinu. Spreman si pisati povijest onakvom kakvom ona nikada nije bila. To se danas nosi, a sutra ćemo već vidjeti.

Nije Pofuk sam. Redovno mu se, opet u *Večernjem listu*, pridružuje Ivana Simić-Bodrožić. »U jednoj nezgodnoj socijalističkoj građevini imala sam na stotine susjeda. Noću, repertoar bi često započinjao Thompsonom, a završavao Cecom.« Povod ovim i drugim rečenicama bio je onaj nedavni događaj s romskom obitelji u Škabrnji. Nije važno što je sve mirisalo na namještajku, što je Škabrnja kao žrtva

trebala biti uprljana. Dotična je događanja prihvatila zdravo za gotovo i svima očitala pouku. Usput se, kaže, zaprepastila količinom mržnje i prijezira koji je bljesnuo u pogledu susjeda dok joj je govorio o drugom susjedu, navodnom homoseksualcu. Znam da je književnica, ali i da je okulist nisam znao. Svejedno, rečenice su u trendu i bit će za njih nagrađena.

Dok o svemu razmišljam, glavom mi se motaju misli o Domovinske ratu. Njega odavno prljaju i sklanjaju s puta. Bude li ga, može se mahnuti Zapadnom Balkanu i inim blesavim i otrovnim izmišljotinama poput »regiona«. To kažu naši bojovnici, a glede mene bio sam s njima pa... Ne zaboravimo, rame uz rame borila su se djeca ustaša, domobrana, antifašista, partizana, komunista..., jer htjeli su konačno imati svoju hrvatsku državu. Dosta im je bilo one jugoslavenske u kojoj ti je moglo biti lijepo samo ako si bio poslušan poput psa i lajao samo na koga si trebao. I za to su bili spremni dati svoj život.

Boris Šprem, trenutni predsjednik Hrvatskog (nekad državnog) sabora, naizgled ide u tom smjeru. Nije više važno gdje, ali kako mediji izvješćuju, rekao je sljedeće: »Svatko od nas treba raditi svoj posao. Mislim da trebamo Hrvatsku obnoviti i duhovno i materijalno.« Morao sam se nasmijati. Ta pripadnik je partije kojoj sve to nije ni na kraj pameti. Nju se, pak, mora slušati. Kako nekada, tako i danas. Jedino je razlika u pojmovima. Prije govoraše »partijska disciplina«, danas je to »stranačka stega«. Ali, sve isto. I za to Šprem i drugi iz njegove partije nisu spremni učiniti to što on kaže da jesu. Vladali su 45 godina i iza sebe su ostavili pustoš. Jer, oni su ljevičari, anarhisti, revolucionari, jednostavno ljudi koji su naučili rušiti, ali ne i graditi. Gdje su se god pojavili, iza sebe su ostavili pustoš.

Za Juliju Timošenko kažu da je ovakve i slične misli imala na pameti dok se upuštala u borbu za Ukrajinu. I pobijedila je. Ljudi su povjerovali da će državu očistiti od parazita koje je iznjedrilo komunistički režim. Grijeh bi bio reći da nije, ali paraziti su preživjeli. Nije ih onemogućila i sada sjedi u tamnici. Vodila se onom Isusovom da treba okrenuti i drugi obraz zaboravivši da je on i bičem tjerao trgovce iz hrama. Zbog toga je Ukrajina ponovno u škripcu, baš kao i ona. Treba biti spreman, lijepa Julijo, kako joj neki tepaju.

Jest da je Ukrajina slična Hrvatskoj, samo ne trebamo mi ići do nje. Sve se to nama već dogodilo, čak u još gore obliku. Potpomognuti izvana oni su zaista zavladaali. Mi šutimo. Nismo slični Juliji koja se junački odupire. Opet nas kljukaju Titom i njegovom krvavom duhovnošću dok mi i dalje šutimo. Sve nas više i više tjeraju prema kontejnerima, a mi i dalje šutimo. Možemo tako prilično dugo. Opet ćemo valjda šutjeti. Što se dogodilo s našim osjećajem za pravdu i dobro? Izgleda da su prekriveni otpadcima koje svakodnevno uredno preko medija ubacujemo u sebe. Hrane nas njima poput »gica« da bi nas jednoga dana mogli prinijeti na svoj stol. Sastojci kao što su vjera, Domovinski rat, antitotalitarizam, nisu dobrodošli. Sve će pokvariti. Traži se odnjegovano meso, umrtvljeno do zaborava. Nešto kao HDZ poslije Tuđmana. Imaš ga, a nemaš ga. Umiješali se kuhari izvana. Hoće li tako ponovno biti? Ne znam, no znam da je izbor za stranačkoga vođu pred vratima. A njih ima više. Jedan je vrludao između Tuđmana i Sanadera, tako je činila i ona, drugi je tek došao i odmah bi za kormilo, treći je, kaže, osnivao HDZ pa ustoličavao Stipu Mesića i, kažu, progonio generala Gotovinu te objelodanio da je pronašao brijunski transkript, četvrti i peti zajedno raspiruju dah negdašnjih vremena. Činjenice isplivavaju na površinu.

Spremni!? Za domovinu, za duh devedesetih godina, za poštene izbore, za puno toga. Živi bili pa vidjeli.

ZBIJMO REDOVE

Završiše konačno i ti izbori za predsjednika stranke koja je stvorila hrvatsku državu, za HDZ. Jedni rekoše da je sve trajalo kao da se bira papa, drugi da se samo okolo žderalo i lokalo, treći da se ostvario festival demokracije. Nisam bio tamo, ali prema onome što sam pratio, priključio bih se ovom trećem mišljenju dodavši i primjesu onoga prvoga. Drugo mišljenje je najobičnija jugoslavenska gluparija pa ne ćemo više ništa o njemu. Prepustit ćemo ga Karamarku koji obeća da će istražiti komunističke zločine i ta jugoslavenska vremena, ako ne prevari.

Virus je dobro uzdrmao HDZ, time i hrvatsku državu. Naravno da bi bolje bilo da nije tako. Kamo sreće da sa strankama može biti bilo što, a da hrvatska država ostane zaštićena. Na žalost, kod nas to još nije slučaj. Otkad na vlast stupiše oni koji se gnušaju na riječ »državotvoran«, vidimo što to znači. Glumeći humaniste i Europljane razaraju gnijezdo iz kojega su ponikli. Njima je do jugoslavenskoga letenja, a s onim hrvatskim što bude. U svemu tome puk, pak, još glavinja. Umoran od jugoslavenskih vremena, umoran od ratovanja, umoran od hrvanja s pljačkašima zna pogriješiti u svojim procjenama. Padne na lijepe riječi i sve dovede u pitanje. Razumijem ga, nije nekada to ni tako lako. Recimo, kao sada. Je li Karamarko uistinu pravi izbor za predsjednika HDZ-a, koji ima tako veliko značenje, ili je to još jedan opasan potez poput onoga kada je na vlast doveden Ivo Sanader? Slušam tako izvješće Katarine Perišić Čakarun za središnji Dnevnik HTV-a. Spomenu pomno prebrojavanje glasova, nazočnost provjerenih ljudi iz svih tabora i zaključi da je to zbog nepovjerenja u stranci. Donekle je bila u pravu. Jedino nije dodala da se ljudi boje da ne bi opet došlo do izborne krađe kao u vrijeme Ive Sanadera. Ali HRT je bio uz Sanadera pa kako da to bude rečeno?! Može i ovako. Kad bi se to priznalo, onda bi na vidjelo puno lakše izašlo zbog čega je Sanader uopće došao. To bi, pak, uzdrmalo puno toga. Zato udri poluistinama i ljudima peri mozak.

U HDZ-u se, moramo to priznati, konačno stalo na loptu. Barem za sada. Ključ je u Karamarkovim rukama. Bude li se držao onoga što je pričao, postat će velik. No, bude li provodio nešto drugo, past će niže nego Ivo Sanader i Stipe Mesić. Puk ne zaboravlja, bez obzira na svoje nekada krive procjene. Treba biti pošten te reći da je opet pobijedilo državotvorstvo. Drago Prgomet postao je zamjenik predsjednika, Milan Kujundžić izgubio je tijesnom većinom iako prije nije bio djelatno uključen u politiku niti imao novca za odgovarajući izborni stožer. Pobijedio bi da su izaslanici bili samo mrvicu uvjereniji da bi unatoč dosadašnjem neiskustvu dobro vodio stranku. Povjerovali su Karamarkovu govoru o ponovnom zbijanju redova. Jest malo vrludao tamo i ovamo, ali sada je u redu. Je li? Imat će, rekosmo, priliku odgovoriti.

Da, spomenu Karamarko i da će uz Božju pomoć... Zaželjismo se toga. Tuđman je davno govorio tako. Valjda će dodati i ono »Hrvatice i Hrvati« jer sada smo tek puki građani Hrvatske, tako kažu. Koliko god to ovi na vlasti htjeli, bez Božje se pomoći ništa ne može. On je zaslužan i da smo uopće dobili državu i da smo je unatoč svim potresima do sada očuvali. Osvrnimo se samo malo unatrag. Dobiti rat, preživjeti Stipu Mesića i Ivu Sanadera može se samo uz Božju pomoć i ničiju više. Dobro, sile koje su nam natovarile na vrat sve te nevolje i dalje će nas huškati protiv Boga i protiv Crkve. Nabijat će nam na nos stvarne ili možebitne grijehе njezinih članova. O svojima, dakako, ne će ništa. A trebali bi. Svatko onaj tko širi pogubnu jugoslavensku namisao, štiti komunističke zločine, razara obitelj donoseći protuprirodne zakone..., neprijatelj je ne samo Hrvatske, nego i čovječanstva. Njemu je svijet ograničen na lovinu koju može steći tijekom svoga života. Što će biti poslije, baš ga briga.

Naravno, nisu ove manje-više političke misli ono bez čega se ne bi moglo u ovom trenutku. No, ti su događaji tu i treba se prema njima odrediti. Uostalom, što nije politika? Je li ona dolazak franjevacа u Hercegovinu prije 168. godina? Ovih smo dana to obilježavali na Čerigaju. Siromašan kreševski samostan nije im imao što dati za put, siromašan hercegovački širokobriješki puk nije ih imao čime primiti. Ipak, oni su bili bogati. Imali su prave misli u glavi. Stali su čvrsto

nogom na Širokom Brijegu, razmiljeli se okolo i namrli tvarna sredstva da svoje zamisli mogu pretočiti u djelo. Niknuo je samostan, crkva, škole, vodovod, hidrocentrala... Komunistima se to nije sviđalo pa su 1945. pokušali ponovno sve drukčije posložiti. Rekoše da donose nove vrijednosti, svijetlu budućnost... i takve gluposti, nešto kao sada novi svjetski poredak. Nisu uspjeli. Ovamo i dalje huje državotvorna hrvatska vremena. Karamarko i svi drugi, ako hoće, mogu se osloniti na njih. Tako bi bilo dobro da ponovno zakoračimo prema jedinstvu.

SVOJI NA SVOME

Taman završiš skazanja s drugom Titom, kad evo onih s Ahdnamom. Vidim da je momčad više-manje ista. Sviđa im se jugovina i gotovo. Jedino su im pristupi drukčiji. Neki zadriglo razvlače harmoniku pa ih i Karamarko zbog toga opomenu, a onda oni iz njihova kola njega. Drugi raspredaju o multikulturalnosti, širini osvajača, kao da upravo to njegovo osvajanje ne pobija svaki oblik ljudskoga pristupa.

Hvala Bogu, vlast se počela polako buditi. Na žalost, ne ona u Hrvatskoj. Ona tamo još hrče u zimskome snu. Svoj glas podigoše Slovenci. Nešto slično kao pred raspad zločinačke Jugoslavije. Ne učini to ni Račan ni njegova partija, oni su samo slijedili susjede sa sjevera kad se vidjelo da je došlo do kraja. Kasnije su stranku koja je glasno i jasno rekla da smo svoji na svome nazvala strankom opasnih namjera. Hrvatski puk odmahnuo je rukom i uspio doći do slobode. A onda su isti utuvili sebi u glavu da vlast pripada samo njima, ta imali su je 45 godina, i počeo je nered. U sve se umiješao i oni koji su kumovali stvaranju Jugoslavije. Valjda je to više-manje poznato pa sami dalje razvijajmo slijed događanja. Skoknimo mi do Bosne, one bez Hercegovine, ne Bosne kao države. Tamo se održava manifestacija »Dani sultan Fatihove ahdname 2012.« Organizator je udruženje bosansko-turskog prijateljstva. Pa navijestiše da će posjetiti i samostan u Fojnici, ali ne priopće to prije gvardijanu. On ne budi lijen pa odgovori da mu njihov posjet ne treba i pouči ih što o Ahdnamu drži jedan od uglednih članova Bosanske franjevačke provincije. Ako Mesić išta čita, vjerojatno je zaškripao zubima. Njemu je prilikom svečanosti namijenjena nagrada uz obrazloženje da se hrabro suprotstavio hrvatskoj agresiji na BiH. Ne znam koje je obrazloženje Inzkove nagrade, ali će ju i on dobiti. U Sarajevu u kojem stoluje sve je manje Hrvata. Kad se već ne može rastjerati one po Hercegovini, može one po Bosni.

Tomislav Nikolić izgleda nema dvojbi. On se osjeća svoj na svo-
me pa okolo dijeli pouke premda se ponekad u svojoj revnosti uje-
de za jezik. Tako izvali da je Vukovar srpski grad. Kasnije reče da
to nikada nije rekao i da nikada nije dao dotični intervju. Pritisnut
zvučnim zapisom, njegovi ga počеше prati drugim sapunom. Rusi
i Britanci zbog svega će mu natrljati uši. Počeo je traljavo provoditi
njihov pomno razrađen naum. Svima je postalo jasno da je veliko-
srpska namisao, umotana u četništvo ili nešto drugo, upravo njihovo
sredstvo da s ovu stranu Jadrana postignu svoje geopolitičke nami-
sli. Nipošto to nije u službi srpskoga puka. Čak i Vesna Pusić reče da
je Nikolićeva izjava nešto strašno dok trenutni hrvatski predsjednik
Stjepan Mesić, oprostite Ivo Josipović, omaklo mi se, uobičajeno niz
dlaku sve osudi jer mu je žao »regiona«. Prisebniji političari rekoše
da ako ćemo govoriti o Vukovaru kao srpskome gradu, onda ćemo
najprije progovoriti o Zemunu kao hrvatskom i to s više dokaza.
Vukovar, naime, nikada nije pripadao Srbiji, a Zemun Hrvatskoj i
te kako jest. Ali dođe Partija i sve to »bratski« podijeli, kao i Boku
kotorsku, Sutorinu, Neum i puno toga još.

Otkad jugoši ponovno vidljivo dođoše na vlast, neprestano je za-
nimljivo. Podigoše PDV, najaviše rasprodaju svega što vrijedi, podi-
goše stopu nezaposlenosti, prebrojiše koliko prostitucija zarađuje pa
spomenuše da se tu ne plaća porez, očito smjerajući da i na taj način
omaste brke, ukinuše vijeće stručnjaka koje se bavilo normiranjem
hrvatskoga jezika, odmahnuše rukom na Bleiburg... Jednostavno
jedna vijest sustiže drugu. Kao da su se zarekli da iza njih ne ostane
kamen na kamenu, a možda i jesu. S takvim ljudima nikad se ne zna.
Njihova duhovnost pečena je u tvrdim partijskim pećima i nema tu
mrdanja. Radi što ti moćnici iz sjene kažu ili si gotov. Koliko god
znao i čitao o svemu tome, nikako još ne mogu shvatiti kako si dopu-
ste tako pogaziti svoj obraz.

Sličan duh vlada i u medijima. Mogli smo to ovih dana pratiti na
tragičnu događaju u Banićima. U nesporazumu dvojice jedan osta
mrtav. Za onoga što je preživio rekoše da je svećenik i odmah ga
tako žestoko oblatiše da je svakomu moralo biti jasno da je kriv i da
je monstrum. Međutim, onda na vidjelo počеше isplivavati i druge

činjenice pa u igru ubaciše malo blaže novinare ne ispričavši se pret-hodno za prije učinjeno. Nije to njima ništa neobično. Gazde već odavno zapovjediše da su svećenici poželjna meta i lupanje po njima ide iz dana u dan. Lopovi su, pederi, pedofili, sada ubojice i tko zna što sve još ne. Čitamo li te medije, slušamo i gledamo, očito nismo svoji na svome ili nismo pri sebi, kako hoćemo.

Kad se zbrkaju pojmovi, onda se dogodi kao u Mostaru. Nava-lili opet širiti bratstvo i jedinstvo. Bez ikakve potrebe umislili su si da treba napraviti prvu zajedničku predstavu dviju kazališnih kuća: Narodnoga pozorišta i Hrvatskoga narodnog kazališta. Naravno da su obje iz dotičnoga grada. Kazalište se nešto slabo odazva tom si-renskom zovu, osim jedne glumice, pa se veleumni obratiše s onu stranu entiteta – Banjoj Luci. Sve poče i sve se brzo završi. Izbi nered. Sada po medijima tumače što se točno dogodilo. I misle da to nekoga zanima. Što nakrivo počne, nakrivo i završi. Tako kaže pučka mu-drost koja se stoljećima dokazivala.

Nemam pojma jesam li u ovom povijesnom trenutku uspio po-hvatati sve ove važne silnice oko nas, ali to nije ni bitno. Važna je naša usmjerenost. U kojem vremenu zapravo živimo? Bilo bi dobro da je to ono vrijeme kad su se naši ratnici vraćali s bojišnice s pobje-dom u njedrima. Osjećali smo tada i zaista smo mogli puno toga. Onda su nas uhvatili u kolo. Vrijeme je iskočiti iz njega.

PENDREK

Ovo će ljeto biti vruće, ne samo zbog Sunca koje nas svakodnevno grije. Po svijetu, oni kažu samo kod Arapa, plamte proljeća, ljudi se bude, zbacuju zastore ispred svojih očiju. Dugo su im lagali i sada je vrijeme da istina iziđe na vidjelo.

Ministricu vanjskih poslova države, ona voli reći republike, hrvatska istina izgleda previše ne zanima. Ne želi primiti članice udruge »Žene u Domovinskom ratu«. Udruga je to koja inače okuplja silovane žene. Na svojoj koži bolno su iskusile »bratstvo i jedinstvo«, velikosrpsku namisao, geopolitičke igre na ovim prostorima. Određene su za žrtvu, tko te pita jesu li išta skrivile. Pusička ih, dakle, uporno ne prima. Ali prima tzv. gay populaciju. S njima će biti ovih dana u povorci u Splitu. Za jedne je to povorka srama, za druge ponosa. Uglavnom, riječ je o povorci koja odbacuje pozitivne zakone države Hrvatske. Grad im je Split odredio okupljalište, kad su već tako navrli uz zaštitu istomišljenika iz svijeta. Međutim, oni to ne žele, oni žele na Obalu, svakodnevno okupljalište građana. I podržase ih bajni hrvatski političari, oni što bespogovorno slušaju i zbog toga drugima viču da su zaostali. Viču i da nisu demokrati. To njihovo pokazivanje sile valjda jest demokratsko, kao i ono ministra policije Ranka Ostojića. Tako je nabrušen da će pendreci dobro raditi bude li se netko opirao bilo kakvim naumima gay populacije. Jer oni imaju prednost, oni su u pravu, budućnost počiva na njima. Hm... Kakav nam je ono prirodni priraštaj, koliki je odnos umirovljenika i zaposlenih, kakav nam je standard, razvoj...? Odrasli, a živjeli bi neodgovorno. Gdje toga ima? Pa na Zapadu, onom Zapadu koji svoje blagostanje duguje Katoličkoj Crkvi jer ona ga je naučila radu, znanju, čudoređu. Zbog toga sada neki viču da je dosta. Osnivaju stožere za obranu Obale. Nenasilnim sredstvima pokušat će se oduprijeti nedemokratskim metodama gay populacije i njihovih zaštitnika. Kamo će sve otići, samo Bog zna. Sve više raste uvjerenje da je to smišljena provokacija, nastojanje da se Hrvatsku okrnji za još koji komad slobode. Kaže se

da nakon što su nam uzeli novac, nekretnine, sada nam žele uzeti i dušu. Ali sva je prilika da tako ne će ići. Krenuli su protiv puka i protiv Boga. Za vrijeme blagdana sv. Duje povorka ide ustaljenim smjerom, a sada ovi idu suprotno. Da povjerujemo da je slučajno i demokratski?

Stožeri se osnivaju i u SAD-u. Ne mislim poglavito na one prosvjednike protiv Wall Streeta. Njih su već dobro opendrečili te trenutno djeluju nekako umorno. A i istrošili su se. Najprije te osiromaše pa kad se buniš, udare te debelom globom. Uz takav postupak nije lako ostati na nogama. Mislim, dakle, na kršćanske stožere u svih 50 američkih federalnih država. Kršćani su konačno lupnuli šakom o stol i rekli da su ugroženi. Pozivaju i pripadnike drugih religija da im se pridruže. I oni su ugroženi, jednostavno svi su vjernici ugroženi, bez obzira kako se molili Bogu. Mediji u hrvatskom narodu o ovome ne javljaju. Njima je važnije oblatiti Katoličku Crkvu, hrvatskoga vojnika, Domovinski rat te se derati protiv navodna ugrožavanja sloboda gay populacije. Još im se djelotvorno ne opiremo, no dokle, vidjet će se.

SAD ni u nekim drugim stvarima nije nikakav uzor iako neprestano viče protiv ugrožavanja ljudskih sloboda po svijetu. Kina im odgovori istom mjerom te im nabroji nebrojene primjere gdje su kršili taj svoj »pravdoljubivi« govor. To što ću sada iznijeti nije iz kineskih izvora. Riječ je o Falluji, iračkom gradu koji su Angloamerikanci spravili sa zemljom. Nije im to bilo dosta pa su iza sebe ostavili naslijeđe. Zbog oružja koje su rabili mnoga se djeca u području ovoga grada rađaju s teškim oboljenjima. Imaju dvije glave, više ruku, više nogu, ili ih jednostavno nemaju, te puno drugih deformiteta. Da nesreća bude veća, u okolici nema bolnica. Ujedno je za shvaćanje iračkoga naroda sve to velika sramota. I tako djeca umiru u tišini, bez američkoga govora o kršenju ljudskih prava, bez svjetala reflektora velikih medijskih kuća. Svijet jest poludio, ali mi nismo. Neka oni sami odgovore što je s njima!

Da se opet prebacimo s ove strane mitnice. U Sarajevu ne daju podići spomenik poginulim bojovnicima HVO-a. Braneći taj grad i noseći hrvatski grb na odori, život su izgubila 102 bojovnika HVO-a.

Sada spomenik nekima smeta. Na žalost, čak i Marinku Pejiću, predsjedniku Udruge organizatora otpora, umirovljenih i demobiliziranih branitelja HVO-a Sarajevo. Ostavimo njemu da bistri svoje misli, jer očito mu to treba, a podržimo druge koji ne misle kao on. Više od 5.600 bojovnika branilo je Sarajevo i mali ih je broj koji su spremni odbaciti znakovlje pod kojim su ginuli. A tu je i pitanje kako to da je taj znak valjao kada se gubila glava, a sada ne valja!? Dolazimo na područje politike gdje se ponovno javljaju domaće mutikaše i silnici iz inozemstva. Daleko kuća bila i jednima i drugima.

»Miklenić kritizirao Vladu i HDZ, pohvalio Josipovića«, naslov je članka koji se pojavio u više medija. Mislio sam ga preskočiti, ali bi mi čudno da Miklenić počinje misliti kako spomenuti naslov sugerira. I nije. Samo je dobrim potezom nazvao to što trenutni hrvatski predsjednik Ivo Josipović ne želi ići na ustoličenje isto tako trenutnog srbijanskog predsjednika Tomislava Nikolića. Međutim, to je nešto drugo, zar je trebao biti nepošten pa to učiniti? Istina, poslušnici u hrvatskoj politici ne bi se libili postupiti drukčije, ali Miklenić niti je političar niti nečastan novinar.

Po svemu sudeći, vrijeme je ponovno nekako pendrekasto. Tko ne sluša, bit će modar. Budući da to nije za ljude, trebamo...

PEDERSKA POSLA

Davno sam već primijetio da suviše pišem o političarima i njihovim potezima, a premalo o ljudima od pera i duha. Oni bi zapravo trebali biti oni koji će nas upućivati, rasvjetljivati nam maglovite predjele. Jesu li? Ima ih, ali prekrila ih je izmaglica probisvijeta, samozvanih spasitelja, bogataša bez mozga, korumpiranih ili pokvarenih nositelja vlasti. Stvara se, kažu, novi svjetski poredak pa je prašine na sve strane. Dobro, kad bi ta prašina urodila nečim novim i lijepim, mogla bi se podnijeti, međutim ona je sastavni dio svega. Novi svjetski poredak zapravo je drugi naziv za potpunu raskalašenost. Nešto kao ovih dana u Splitu. Rekoše da stupaju u paradi ponosa, a zapravo su izazivali druge. Poput male djece uhvatiše se za ručicu nekoga jačega od sebe i onda ostaloj djeci pokazuju svoju snagu. Ipak, prije nego progovorimo koju riječ o spomenutoj paradi, a navrh mi ju je glave, pogledajmo što ima novoga kod vrlog nam ministra Željka Jovanovića. On zna i može sve. Više-manje sređuje ljude od duha i pera.

Dotični, dakle, ovih dana slavodobitno uskliknu da u škole uvodi 35 obaveznih sati građanskoga odgoja počevši od prvoga razreda osnovne škole. Na stranu to što već postoji vjeronauk i etika koji djecu uče kako se treba ponašati u društvu. Izgleda da im je odzvonilo. Ne uklapaju se u novi svjetski poredak. On hoće svoju ideologiju, kao nekad komunizam marksizam. I bit će jednako, ta iz istog su lonca potekli. Već vidim kako djeca frkću. Uzalud što taj odgoj naviješta da će ih osloboditi, drukčiju slobodu oni hoće, slobodu koja ne vara, cijeni te, otvara ti vidike. Ovako imamo nasilje manjine nad većinom. Nije to Jovanoviću ništa tuđe. Da se djeca ne bi mučila, ukinut će im i sate nacionalne povijesti. Valjda je bolje učiti o pederima, lezbačama i takvim stvorenjima, nego o junacima Domovinskoga rata. Oni samo pozivaju na čistoću misli i djela. Zna im to dobro i ministar Fred Matić pa je ovih dana bio u onoj povorci koju je najbolje ničim ne nazvati. Bilo, prošlo, a oni to opet spremaju.

Dok su se pederi ugrijavali za hod Splitom pod zaštitom policije, određenih domaćih političara i zakulisnih središta moći iz inozemstva, dotle se u Mostaru pjevalo. Bijaše to nekada Hrvatski festival zabavne glazbe »Melodije Mostara«. Sad je ostalo ovo potonje. Zbi se isto što i s Uskrsom s Maticom u Mostaru. Sada je to Mostarsko proljeće. Ljudi se snalaze, što li, na tragu građanskoga odgoja, onoga koji ima malo toga, ponavljam, s vjeronaukom i etikom. Da ne zaboravimo, na tom festivalu pobijedi Kemal Monteno i Neda Ukraden. Možemo misliti da je bilo slučajno, a ne moramo, osobito ako se volimo služiti svojom glavom. »Region« napreduje i sve je tomu podređeno.

U priču zaborava tko si i što si ubaci se i Ožujsko pivo. U njegovoj promidžbenoj poruci dogodi se povratak petokrake i jugoslavenškoga grba. Kao, naša izabrana vrsta je vatrena, još tamo od Beare i Vukasa, oni su palili vatre koje i danas gore. Ne ulazeći u političku poruku svega, zamišljam si kako će to naši navijači ovih dana prigrliti. Umjesto odjeće u stilu hrvatskoga grba, povješat će po plavim majicama petokrake. Da ne bi! Ako i popiju koje Ožujsko pivo, bit će opet pametniji od onih koji su smišljali promidžbenu poruku. U njima kuca njihovo hrvatsko srce.

O srcu ovih dana mnogo su raspredali pristaše one povorke u Splitu. Množile su se emisije, pozivi, prijetnje, zamolbe. Split je trebao pokazati snošljivo, otvoreno lice. Lani je, kažu, propao na ispitu, pa ne bi trebao i ove godine. U tu svrhu u povorku se uključilo i pet hrvatskih ministara. Obećali su i donošenje nekih novih zakona koji će štititi pedere ne od nekoga, nego im pomagati da njihovi naumi budu ostvareni. Splićani su ih zeznuli pa im je trebalo dan vremena da barem malo dođu k sebi. Jednostavno su im okrenuli leđa. Tako je sve prošlo po naumu, ali ništa nije uspjelo. Tek kasnije počeli su nas uvjeravati da je sve izvrsno napravljeno. Poruka ljubavi odaslana je Splićanima. Oni su je primili. Događa se nešto slično kao s Domovinskim ratom. Bio si u njemu, znaš što se dogodilo, a onda te pristaše novoga svjetskog poretka uvjeravaju da nije bilo tako. Čista pederska posla. Ne znam ljute li se kad im se kaže nešto takvo. Mnogi se ovih dana ne ljute, nego rekoše da se time ponose. Puk bi

jednostavno rekao: »Budala se ponosi onim čega se pametan stidi.«
To je on rekao, mene se okanite. Ja odoh u šetnju, kao i Splitsani. Pametni mi je posao pred nosom.

U BOJ, U BOJ

Navijačka groznica ovih dana trese sve odreda. Ne bira. Uglavnom nitko nema ništa protiv, osim... Znete to su oni što upiru prstom i kad hrvatski navijači (prema ostalima se odnose drukčije) prave nešto nedolično, ali i onda kada pokazuju širinu hrvatske duše. Recimo, ono veselje sa Španjolcima prije nogometne utakmice s njima, pa prihvat novopridošlih Iraca te pjesma domaćim Poljacima. To može samo samosvjestan i velik narod. Takvi su bili i poslije poraza. Dali su sve od sebe, ali se nije moglo bolje, odnosno moglo je da je bilo malo više sreće i malo manje sudačkoga navijanja. No, glavu gore, ide se dalje. Hrvati su takvi izuzmemo li razvikane medije i njihove pristaše. Oni bi sve najradije skrili i blatom se nabacili na hrvatsku izabranu vrstu i njezine navijače. Jer, kako dopustiti izljev tolikog nesputanog nacionalizma, pripadnost zajedničkom kršćanskom krugu, nepatvoreno ljudsko zdravlje? Zna se tko vlada, a takvima treba pokazati na njihovo mjesto.

Malo sam ovo napisao i pod utjecajem jednog filma o novom svjetskom poretku. Promatra njegovo uspostavljanje kroz priču o palim anđelima. Nisam ga još do kraja pogledao, ali u mnogočemu ima pravo. Dopustimo li igračima iz sjene, koji su se već osilili pa su čak poprilično i izišli iz nje, da nam stvaraju svakidašnjicu, jaderno će nam biti. Oni su se umislili da će uz pomoć intelekta, znanosti i tehnike postati besmrtni. I ne prežu ni od čega da bi ostvarili tu svoju zamisao. Prema njihovu mjerilu sada nas je previše i jednostavno velik nas broj treba pobiti. Ne kažu to tako izričito, ali svejedno je kako kažu kad je ishod isti. Može se o svemu tome mnogo pronaći na internetu, posebno na YouTubeu pa namjerno nisam spomenuo ime filma koji gledam. Možda neki drugi još bolje sve ovo objašnjava.

Nema nam druge nego oduprijeti se svim takvim i sličnim nasrtajima. Načina ima bezbroj. Ponekada može kao i s pederima u Splitu i Zagrebu. Samo šćite i sramotite se, mi imamo važnijega posla. Dok god možemo ovako reagirati, zdravi smo. U onome trenutku kad

počnemo filozofirati o svemu tome, bliži nam se kraj. Upali smo u stupicu tzv. novoga svjetskog poretka i polako, a možda i brzo, ne-stat će nas. Skorojevićima je to svejedno, nama ne bi smjelo biti.

Tražeci ovih dana na internetu nešto o zdravlju, naletjeh na čudnu vijest. Da ne bi pederskih povorki, sve bih preskočio, prethodno se samo nasmijavši. Člančić kaže da u pokrajini Soermland u Švedskoj žele obvezati muškarce da mokre sjedeći. Obrazloženje je da će zahodi tako biti čišći. Ne bih se upuštao u razglabanje ove »dubokoumne« tematike, nego bih samo napomenuo da je gospodin, valjda je ako se drukčije ne osjeća, koji je to predložio član ljevičarske stranke. Kako kod nas tako i tamo. Oni koji se vole nazivati tim i sličnim imenom uvijek nešto rade oko hlača, valjda po uzoru na zločinca druga Tita, a i druge komunističke zločince, samo nam je ovaj bliži, koji je to naveliko provodio. Boga nema, pa uživaj na sve načine na ovoj zemlji, mislio je jadnik.

Ima još toga što je bitno odnarođenoj čeljadi. Društvo hrvatskih književnika na svojoj nedavnoj skupštini uprije prstom u njihovu nebrigu za hrvatskim jezikom. Što su više pri vlasti, toga je jezika sve manje, jer njima je to bitno. Ako ga ima, kako ćeš vrludati na pustopoljinama bratstva i jedinstva, jugoslavenstva, internacionalizma i drugih umotvorina komunističkog vremena i novog svjetskog poretka? Književnici, između ostaloga, predložiše donošenje zakona o uporabi hrvatskoga jezika, stvaranje hrvatskoga nazivlja, jednostavno da hrvatski standardni jezik i nadalje bude sredstvo za razumijevanje među Hrvatima i njihovo lice prema van. Hoće li se išta pomaknuti u tom smjeru? Nimalo nisam uvjeren, kamo sreće da se prevarim. Znam samo da se književnici ne će dati, oni su spremni na boj. Da nisu, šutjeli bi kao i drugi u nadi da će im oni na vlasti udijeliti kakvu mrvicu.

Kroz medije u hrvatskom narodu svašta je prošlo, ali nije i da je pronađeno 29 Origenovih propovijedi s temom o psalmima. On je, nepotrebno je to spominjati, veliki kršćanski pisac. Vremena u kojima je živio nisu bila ništa lakša nego danas, ali Origen je ustrajavao na svojim zamislima. Borio se da u tamu donese svjetlo, prosvijetli ljude i nauči ih da se ne klanjaju tajnim mračnim silama, nego da žive

u slobodi i dostojanstvu. Sad je jasnije zbog čega ga nisu spomenuli. Kršćanstvo treba istjerati iz svakodnevnoga života. Ako se o njemu i govori, onda su to teme za crnu kroniku. Na taj bi se način ljudi trebali preobratiti. Tako oni misle, vrli zidari novoga svjetskog poretka. Velike li pameti, Bože moj!

Dok ovo pišem, prepoznajem neke navijače na donesenim fotografijama s Europskog prvenstva u nogometu. Tu su, iz naše okolice. Okićeni od glave do pete. Ne stide se biti svoji i nikome drugome to ne brane. Pobjeđuju na ispravan način.

PRESVLAČENJE

»Boroša: "Nema potrebe da se više čujemo i vidimo." Zeljak: "Nemam ništa protiv da ostanemo u kontaktu", ali brzo doda: "Boroša je komunjara, mi smo različiti." « Podnaslov je ovo teksta koji je nedavno objavljen u Večernjem listu. Govor je o dvojici negdašnjih zrakoplovaca NDH. Pred kraj rata prebjegli su u SSSR. Prvi svojevoljno, drugi prisilno, pod prijetnjom ovoga prvoga samokresom u zatiljak. I tada im se putovi potpuno razidoše. Prvi je počeo letjeti za komuniste, drugi je to odbio jasno izjavivši da je došao prisilno. Nakon svega skrašiše se u Zagrebu, ali se ne viđaše pa unuci i prijatelji pokušашe spojiti negdašnje prijatelje. Onaj što izdade nema namjeru pokajati se, ovaj što ga izdadoše spreman je oprostiti. I to je razlog zašto mi je ovaj tekst zapeo za oči. Više mi objasni nego tovar debelih knjiga.

Izdajica se zapravo borio za ideju. Njegov kraj može biti dio te ideje, ali mu to nije domovina. Izdani se, pak, uvijek borio za domovinu. Može ona biti i na krivoj strani, mogu je razapinjati, ali on se bori za nju. Zbog toga je spreman i oprostiti jer domovina ga je učila da postoji Bog, da postoji drugi čovjek, da se može griješiti, ali moraš ostati svoj. Nije, stoga, čudno da je dotični zaključio da su različiti, da je onaj komunjara.

Isti obrazac ponašanja ogleda se u današnjoj Hrvatskoj i u Herceg Bosni. Uzmimo najprije za primjer trenutnog predsjednika Josipovića. Drznu se usporediti negdašnje komuniste i bojovnike iz Domovinskoga rata. Kao, i jedni i drugi stajali su na pravoj strani kada je trebalo. Za posljednje znamo da jesu, a za prve da nisu. Kad je zapucalo, nigdje ih nije bilo. Hitler i Staljin bili su prijatelji pa su zbog toga i oni plandovali. Tek kad njih dvojica zakuhaše međusobno, i oni se pokrenuše. Na njihovu žalost bilo ih je malo. No, razabravši da Hitler ima različitih neprijatelja, potpomognuti Staljinom i još nekim silama zamisliše da im se stave na čelo. Mic po mic to su i uspjeli. Usput su revno tamanili sve one koji su im u tome smetali.

Kad prozriješe da je dobro nazvati se antifašistom, učiniše i to. Nije im bilo teško presvući se, važno je da komunistička revolucija ide dalje. I dospješe tako do današnjih dana. Bojovnici pobijediše pa se spomenuti žele presvući i u njihovo odijelo ostajući u sebi to što jesu, oni što izlaze iz dvorane Hrvatskog, tada državnog, sabora kada se glasuje za razdruživanje od mile im Jugoslavije. Uspomene revno čuvaju prilagođavajući se prilikama. Herceg Bosna prilično je na sve oguglala iako se ponekada pojave i drukčiji glasovi. Tako u listu jedne naše pučke škole čitam o đlačkom posjetu Jajcu. Spomenuše njegove ljepote pa i hrvatske kraljeve i velikaše. Onda nadodaše: »Po povratku u podnožje tvrđe posjetili smo i Muzej AVNOJ-a, u kom smo po prvi puta vidjeli znakovlje i uspomene iz za nas davno propale države, ali će biti zanimljivo našim roditeljima pričati da i mi sada znamo ponešto o danima kada su oni primani u pionire u svećanim odorama s crvenom maramom i plavom kapicom s petokrakom na čelu. Iako ne žalimo zbog neovisnosti koju sada imamo, neke sitnice koje smo vidjeli podsjetile su nas da svako doba ima i loše i dobre strane i da su sjećanja različita kod svakog čovjeka.« Trenutni hrvatski predsjednik Ivo Josipović zacijelo bi im zapljeskao. Njemu su možda drage ovakve uspomene, dok očevima djece koja su išla ovaj put u Jajce zacijelo nisu. Oni pripadaju očevima čije su očeve, braću i sestre komunisti s petokrakom na čelu ubijali kao muhe, a onda o tome kasnije zabranili spominjanje silujući djecu poubijanih tom kapom na glavi i pričom o pionirima malenima. Nije se zgorega ovdje upitati jesmo li građani i građanke, kako nam današnji vladajući čestitaše Dan državnosti, ili imamo neko svoje davno ime, davno znakovlje, davne pjesme i snove?

Neke slične stvari odvijaju se i po drugim stranama svijeta. Na Filipinima, koji su kršćanskoga uvjerenja, vlasti žele zabraniti procesije i izlaganje religioznih simbola na javnim mjestima. Izgovor je uvijek isti. Sve to može uvrijediti drugoga koji nije istoga uvjerenja. Svatko onaj tko se prevari i povjeruje tim riječima, sljedeći će put dobiti poziv da se pojavi u povorci homoseksualaca ili kako se već danas zove taj način ponašanja. U ljudskoj je prirodi da se izražava i prema van. Zbog toga kad ukloniš jedne simbole, na njihovo mjesto neizostavno dolaze drugi. Je li to svijet u kojemu bi trebala rasti današnja djeca?

Onima koji žele vidjeti pomaže i Kraljica Mira koja već desetljećima govori u župi Međugorje. Pritom nikoga ne osuđuje. Prašta kao i onaj izdani s početka teksta, samo nikada ne će dometnuti da je komunjara itd. Ona jednostavno oprašta sretna što se netko vratio u pravo odijelo, odijelo Božjega svjetla za ovu zemlju. Sve je to pomoglo da se došlo do točke kada službena Crkva na nov način priđe svim ovim događajima u župi Međugorje. Otkriše se i komunistički prsti u mnogočemu lošem što se događalo i pripisivalo djelovanju Kraljice Mira. Čut će se o tome još, istina polako izlazi na vidjelo. Nemojmo biti nestrpljivi, nego se otvorimo svome Bogu i budimo dio skupine koja svjesno mijenja sebe i svijet oko sebe.

GLUHO BILO

Vozila su žurila prema brdašcu, tako bismo ga mogli nazvati. Puk ga zove Bovan, odmah iza njihovih kuća. Podrazumijeva se da asfalta nema, iako se nekada stanovalo u njegovu podnožju. No, sve je uredno pokriveno pijeskom, čak su napravljena i parkirališta na mjestima gdje se to moglo. Jer, ne zaboravimo, okolo je pravi, tvrdi hercegovački krš. Žitelji odlučiše svojim pobijenima u čast podići križ i staviti ploču s njihovim imenima. Prije se nije moglo, najprije se trebalo riješiti komunizma, nakon toga velikosrpskoga napadaja, a zatim napadaja tzv. Međunarodne zajednice, koji još traje. Iako se u BiH još ne zna tko pije, a tko plaća, oni su preuzeli stvari u svoje ruke. Drugi svjetski rat pozoba ih 57, Domovinski rat jednoga! U selu je, pak, svega 100-tinjak kuća. Čini mi se da tumačenje nije potrebno. Recimo samo da su prostor na vrhu lijepo uredili, doveli čak i vodu, a sa strane postavili reflektore da bi se križ vidio i po noći jer on je onaj simbol pod kojim se živi i umire.

Nekim nogometnim klubovima koji zaluđuju mase nešto takvo zacijelo ne pada na pamet. Slučajno, jer razvikani mediji o tome ne pišu, naletjeh na vijest da Real Madrid i Barcelona za arapsko tržište uklanjaju križeve s grbova da ne bi uznemiravali svoje muslimanske navijače. Nisam mogao vjerovati svojim očima. Ako im već križ ne treba, neka ga skinu, ali stidjeti ga se iz ovoga ili onoga razloga jednostavno ne ide. No, njima je do novca. Ovamo ga ne žele skinuti da ne bi odbili navijače, tamo ga ne žele staviti iz istoga razloga. I htjeli bi biti uzor mladeži, a i starijima. Tipičan prijezir svjetine, onih koji su dobri samo kada se na njima može lijepo obogatiti.

Gluho bilo, rekao bi naš puk. To je učinio i onda kada su u spomenuto selo došli komunisti opsjedajući Široki Brijeg. U jednoj kući nisu našli glavu obitelji, ali jesu ženu s četvero djece. Uzalud im je dokazivala da joj se čovjek nigdje ne krije, samo trenutno nije kod kuće. Izveli su je na dvorište na strijeljanje. Vidjevši da se ne šale, muževljeva sestra, koja je jedva napunila 19 godina, reče da je ona

neudana i da pristaje da strijeljaju nju umjesto nevjeste koja ima djeću... Pristali su. Puk se zgražao i o tome pričao potajice jer bi mu se u suprotnome dogodilo isto.

Komunisti su od sama početka bili poznati po takvu ponašanju. Puno se govorilo o Staljinovim zločinima nakon što je u jednome trenutku postao suparnikom zločinca Josipa Broza Tita, a puno manje o ratu u Španjolskoj gdje su mnogi jugoslavenski komunisti naukovali svoj krvav posao. Godina 1937. bila je naročito poznata po njihovim zločinima. Svećenike i biskupe ubijali su kao na tekućoj vrpci. Poslije neki, kao Peko Dapčević, nisu više smjeli u Španjolsku. Postalo je poznato da su baš oni napravili to i to. Crkva danas te svoje mučenike proglašava blaženima i svetima. Veliki papa Ivan Pavao II. potakao je biskupe i svećenike da kroz 20. stoljeće počnu zauzetije raditi na pronalaženju svojih mučenika. Smjesta se pridružila i Crkva u Hrvata. U tijeku je njihovo popisivanje i iznošenje u javnost. Mediji o svemu šute. Njima je važnije je li trenutni predsjednik hrvatske Vlade Zoran Milanović otišao na sv. misu za domovinu ili ne.

Kad smo već kod toga, moram spomenuti neku emisiju na Hrvatskom radiju koju sam slučajno slušao vozeći se. Osim voditelja, nisam stigao upamtiti mu ime, u eteru je Tanja Popec s HKR-a i Inoslav Bešker, dopisnik iz Rima (ne znam čiji i za koga sve ne). Pri kraju su i slušatelji mogli izreći koju svoju misao. Upamtih neku stariju gospođu. Najprije se nahvali da je iz religiozne obitelji, a onda poče kritizirati Crkvu u Hrvata zbog zamjeranja Milanoviću što nije došao na sv. misu za domovinu. Tanja joj lijepo odgovori da kad već naglašava da poštuje svakoga, zašto ne zahtijeva da se i njezino mišljenje poštuje? Puno je u tome sadržano. Prodali su nam priču lažna mitrotvorstva i mi je pričamo, a da nismo domislili kamo ide. Onaj tko nije svjestan sebe i svoga dostojanstva, ne može tvrditi da zna kako treba postupati.

Ovakav hod priželjkiju razna tajna društva. Od nas traže razvidnost, a sama kriju svoje postupke i svoje namjere pa nam trenutno podvaljuju da se trebamo povezivati »u regionu«. Daju novac za zajedničke književne susrete, za nastup športaša, nastupe pjevača i ne znam koga sve još ne. Tko ne razmišlja ili je ostao naivan u životu još

će ih i pohvaliti zbog njihova mirotvorstva. A oni, u stvari, nastoje postići određene političke prohibitke. Svoje posebnosti čuvaju, naglašavaju da su narod, pa čak idu tisućama kilometara daleko i kažu da je to njihovo ozemlje (primjer Malvina), a ovdje bi htjeli da smo svi isti. Zbog toga ne mrzimo ni njih ni one kraj sebe. Imamo, naime, svoj jezik, svoju kulturu, svoju vjeru, svoju povijest... Jednostavno, imamo svoje dostojanstvo.

Han, 14-godišnjakinja iz Sj. Koreje, dobro zna što je dostojanstvo, makar krivo bilo nasadeno. Za njega je položila svoj mladi život. Poplavila joj kuća i ona je iz nje pokušavala spasiti portrete bivših komunističkih vođa zemlje Kim Il-sunga i Kim Jong-ila. Nije uspjela, utopila se zajedno s njima. Ali, nju su učili njihovoj veličini i ona je u to vjerovala. Bez obzira na sve to ne usuđujem se ništa joj prigovoriti, samo mi ju je žao. Koliko ovakvih zavedenih umova još i danas luta Hrvatskom i Hercegovinom? Ili možda oni to ne čine iz uvjerenja, nego samo iz koristi? Eto ih tamo, da uporabim još jedan mudar izraz našega puka.

Trebalo bi još spomenuti da i trenutni hrvatski predsjednik Ivo Josipović za Dan državnosti odlikova udrugu Documenta, njezin Rekom, za izvanredna dostignuća u tumačenju Domovinskoga rata... Kažem, trebalo bi, ali nema smisla. Dotični na čelu s Vesnom Teršelič, navodno kćerkom komunističkoga obavještajca Josipa Kopinića, zdušno rade na izjednačavanju krivice. A tu nema nikakva dostojanstva pa zato sve pustimo kraju.

Toplo je, negdje se odmaramo ili razmišljamo o tome, vrijeme je pročistiti i svoju pamet. Pustimo medije, neka nam naš puk nešto kaže. On je ne samo stariji nego i puno mudriji.

ZNAKOVI PORED PUTA

Završilo Europsko prvenstvo u nogometu. Dosta se o tome govorilo. Naročito zbog odnosa prema našoj hrvatskoj izabranoj vrsti. Jedni su je hvalili, drugi kudili. S jedne strane igrala je dobro, s druge strane njezini su se športashi neskriveno radovali uspjehu, a navijači previše mahali stjegovima pa poletješe baklje, banane. I stiže kazna. Francuz Michele Platini, predsjednik Uefe, nazva nas ružnim imenom, ne ćemo sada to ponavljati. Na kraju se otkri da su nereda pravili neki Rusi, Srbi, kako reče poljsko redarstvo, a naši svjesni dodaše da je u sve umiješana i plaćena domaća skupina. Uglavnom nesta nas s tog natjecanja i prestade naš način radovanja. Organizatorima je očito bilo drago, samo ne rekoše kasnije ništa o Španjolcima koji su pošli korak dalje pa su na igralište pustili i djecu da se raduju pobjedi svojih očeva. Nije to u duhu novoga svjetskog poretka, gay mimo-hoda i sličnoga, ali jest u duhu zdrava razuma i brige za budućnost. Vrlo bi lako sljedeći put mogli proći kao Hrvatska.

Ispade malo duži uvod, no morah se na sve osvrnuti jer pred nama su Olimpijske igre u Londonu. Po svemu sudeći, onima koji se budu ponašali poput Hrvata i Španjolaca ne piše se dobro. Nisu to igre za sve, nego za pristaše posebna pogleda na svijet i život. Možemo ga nazvati masonskim, odnosno pogledom tajnih društava i tomu slično. Dolazi iz tame i sve nas želi odvesti u nju govoreći nam da nas zapravo vodi u svjetlo. Zbog svega najprije su središnje igralište u Londonu ukrasili svojim znakovima. Nakon toga u svoje su znakove obukli i olimpijske maskote. Nakanivši na sve udariti pečat, u središtu Londona otvorili su novosagrađenu zgradu, navodno najvišu u zapadnoj Europi. Da bi se znalo čija je, u obliku je piramide. Za masone i slična tajna društva to je najvrjedniji znak. Vrh joj je odsječen, u ovom slučaju pretvoren u prostor koji isijava svjetlo. Po njihovu vjerovanju čovječanstvo gradi novi svjetski poredak i kada ta građevina, piramida, bude dovršena, na njezin će vrh sjesti vladar

- svjetlonoša Lucifer. Počet će novi svjetski poredak. Drže da su dovoljno jaki i da to mogu sada obznaniti svijetu.

Istodobno dok se to događa, srpski su masoni obznanili da u Beogradu pokreću svoje sveučilište. Htjeli bi još više širiti svoj nauk. Podrazumijeva se da od toga nemamo što očekivati. Kao katolici susest ćemo se s pogledom na svijet drukčijim od našega, kao Hrvati s jugoslavenstvom u novu pakiranju. Naravno da bismo trebali odgovoriti na taj izazov. Ivo Andrić, književnik i nobelovac, to izgleda nije znao. Ubrajaju ga u masone. Počeo je kao hrvatski književnik, a nastavio kao srpski pretvorivši se zatim u jugoslavenskoga. Sad ti znaj što je. Ali dobio je Nobelovu nagradu iskoristivši bosanske franjevačke ljetopise u svojim književnim djelima. Nju nije dobio ni A. G. Matoš, ni Tin Ujević, a ne će ju dobiti ni Ivan Aralica, da dalje ne nabrajam vrhunske hrvatske književnike. Odgovor se razumije sam po sebi. Znakovi što ih oni ostavljaju pokraj puteva kojima idu i te kako su različiti od Andrićevih, čovjeka čiji sam naslov jednoga djela posudio za naslov ovoga svoga oglada. O znakovima pored puta zaista treba razmisliti i ne dati se prevariti krivotvorinama.

Bill Gates i njegova žena Melinda zacijelo će doći u London i uživati u znakovlju Olimpijade, a vjerojatno će dobiti i Nobelovu nagradu. Ovih dana, nemojmo povjerovati da je slučajnost, u Londonu se otvara skup o planiranju obitelji, a njihova je zaklada najveći donator svega toga. Naziv naizgled dobrodušan, no stvarnost je posve drukčija. Izdanak je to tzv. pristaša eugenike. Takvi dobrotvori namjeravaju smanjiti pučanstvo na Zemlji za oko 90 %. Govore da nas je toliko previše i da to pridonosi razvoju siromaštva i iscrpljivanju prirodnih bogatstava. Naravno da pritom zaboravljaju reći da se siromaštvo stvara uglavnom zbog njihova prekomjernoga bogaćenja te da se Zemlja iscrpljuje zbog njihove pohlepe. Ne, to njima ne pada na pamet. Oni i dalje žele biti iznimno bogati i imati oko sebe malen sloj onih koji će im služiti na razne načine. Ostali ne trebaju.

Kad čovjek sve to pogleda, smuči mu se. Bilo bi samo dobro da ga to toliko naljuti da postane hrabriji, recimo kao don Pino Puglisi. Prije nešto više od desetljeća govorio je protiv sicilijanske mafije. Znao je da je to opasno, međutim kao svećenik nije htio šutjeti. Mafijaši su

progonili vjernike koji su mu bili povjereni. I jednoga dana imenom ga je pozvao plaćeni ubojica. Don Pino je znao da su došli po njega. Rekosmo, nije se bojao. Zbog svega Crkva će ga proglasiti blaženim. Ni ona se ne boji. Bilo bi dobro da njezini članovi shvate tu poruku. Nismo sami na ovome svijetu, pušteni u beskrupulozne ruke raznih tajnih društava. Naš Bog jedino je pravo svjetlo i jedini pravi gospodar i zemlje i neba. Poslani smo da s tom mišlju u svome srcu i u svojoj glavi mijenjamo nepravedan ustroj na ovoj zemlji. Ne dajmo da nas varaju, da nas ubijaju. Nema veze je li riječ izravno o nama ili o pučanstvu tzv. trećeg svijeta. Svi smo mi braća i sestre, ova zemlja naš je dom koji nas sprema za onaj drugi na nebesima.

Prijenosi Olimpijade uskoro će početi ulaziti u naše medije. Njihovi znakovi htjeli bi ući u naše domove. Naše znakove, naš križ, žele skinuti iz javnih ustanova. Tumačenje nije potrebno.

O PROLJEĆU JE RIJEČ

Sva su godišnja doba lijepa, ali proljeće je posebno lijepo. To je zbog toga što se tada budi život, uskrsava nam u pameti da nikada ništa nije gotovo, da nada uvijek postoji. Slažem se s tim, jedino ne volim kad se toga dohvate političari. Njihov govor zvuči gadljivo, okrećemo glavu i idemo svojim putem.

Žalosno je da to moramo reći, no stvar je takva. Određeni političari jednostavno su se prodali. Ne govore ono što bi htjeli njihovi birači, pa ni oni sami, nego ono što im naređuju zakulisna središta moći. Boje se, naime, da ne bi ostali bez svoga dobro plaćenoga mjesta. To što puk ostaje bez prava na istinu, manje ih je briga.

Podrazumijeva se da ovo pišem usred ljeta zbog tzv. Arapskog proljeća. Mediji su puni tog pojma. Zapravo, niti su ti događaji arapski, niti su proljetni. Netko drugi iz pozadine vuče konce. Ne samo ovih dana nego duže vremena. Svi ti diktatori, ili ne, koji se skidaju ili ih se nastoji skinuti, nekada su bili miljenici Zapada. Podrazumijeva se da su im oni i pomogli doći na vlast. Ali sada je zapadnjacima došla neka druga namisao u glavu i sve treba okrenuti naglavačke ili, drukčije rečeno, treba Arape bolje pričepiti da bi svrhovitije služili Zapadu. I to oni nazivaju Arapskim proljećem!?

Iako pokretači iz sjene ovih proljeća mrze križ iz dna duše i miču ga otkud god mogu, spremno će se u ime raznih proljeća proglasiti kršćanima. Nakon toga nahuškat će bojovne muslimane da tuku po pravim kršćanima, ne po njima, dok su oni u dubokoj zavjetrini. Tako je trenutno na raznim stranama svijeta, posebno u Nigeriji. Sveke nedjelje, najmanje, teroristička skupina Boko Haram ubija kršćane. Ove godine ubijeno ih je već više od šest stotina. O tome nema gotovo ni riječi u zapadnim medijima. Oni bubnjaju o proljeću. Ništa lakše nije kršćanima ni drugdje gdje to proljeće cvate. Ako ih ne ubijaju, onda ih barem protjeruju. Njima nema mjesta u onim krajevima na koje su oko bacila tajna središta moći. Ban Ki-Moon, trenutni opći tajnik UN-a, također šuti. Plaća uredno sjeda na račun, a gospodari

uredno zacrtavaju put kojim treba ići. Zbog čega izazivati sudbinu? Koga briga za velike riječi u dokumentima, u javnim istupima!? Proljeće šiba punom snagom.

Teško je reći koliko je istina, ali internetom se šire priče da se muslimani obraćaju zbog snova i viđenja. Isus Krist dolazi im u pohode, čak i kada su na hodočašću u Meki. Smeta me na prvi pogled očit zapadnjački ugođaj u svemu tome. Emisije, filmovi, nastupi..., sve po toj i toj cijeni. Zar su obraćenici ikada prodavali istinu do koje su došli teškom mukom? Očito da ne. Zbog toga ovu temu samo nastojim i dalje pratiti i proniknuti o čemu je točno riječ. Zacijelo nekih događaja ima, ali teško da su to upravo ovi predstavljeni. Opet skrivanje pod kršćanskim imenom.

I u Hercegovini je Bosni i te kako zanimljivo. Ovih dana uzburkaše se duhovi zbog filma o nekom Neđi od Ljubuškog. Na njegovo prikazivanje dolazak najavi i norveška veleposlanica. Pa ga ti sad ne prikaži. Pročitah da je riječ o uvjerenom komunistu koji je devedesetih godina prošloga stoljeća opet bio na krivoj strani. Sad to pokušavaju prikazati drukčije, baš kao i nakon Drugoga svjetskog rata kada komunisti postashe antifašisti. U ulozi autorice filma pojavi se Svjetlana Broz, unuka zločinca Josipa Broza Tita. Podrazumijeva se da protiv njega nikada nije imala ništa protiv. Da jest, ne bi štitila bok staromu komunisti i pozivala druge na suočavanje s prošlošću, a sama nikako da to napravi. No, mene brine nešto drugo. Norveško veleposlanstvo. S kojim se pravom ono umiješa u sve to? Zamislimo sljedeću stvar. U Norveškoj neka mračna udruga želi prikazati film koji govori o nekoj njihovoj veličini, pripadniku određenog totalitarnog fašizma. Mjesna zajednica buni se protiv toga, a onda dolazi hrvatski veleposlanik da bi dotične natjerao da dopuste takvo prikazivanje. Možemo li to zamisliti? Ako ne možemo, kako možemo zamisliti da se ista stvar, u obrnutim ulogama događa kod nas, u Ljubuškom? Malo naive, ali moramo se upitati zar ne postoje državne vlasti koje to mogu spriječiti? Zar u Europu može država koja dopušta miješanje u svoje unutarnje stvari?

Hrvatska je to odavno naučila. Stalno joj se miješaju u poslove. Najprije je nisu htjeli priznati, nakon toga ukinuše joj pravo na

obranu zabranivši da se naoruža protiv neprijatelja koji je imao oružja koliko je htio. Kad ni to nije pomoglo, krenuše politički napadaji. Tako do dana današnjega. Igrači uvijek isti, nije im teško pohvatati konce, samo treba slijediti tijek događanja: Stjepan Mesić, Budimir Lončar, Josip Manolić, Josip Boljkovac, toliki iz medija, oni što se i dalje neprestano slikaju... Sluge i uhode uvijek su isti, neprestano naprijed, neprestano u utakmici za svoga gospodara.

Katolička Crkva u svemu se snalazi kako zna i umije. Pokušava otupiti oštrice i Božju poruku predstaviti svijetu na pravi način. U listopadu se u Vatikanu otvara trideseta Biskupska sinoda. Bit će posvećena novoj evangelizaciji za prenošenje kršćanske vjere. Zbog toga su u građu uvrstili i misli dvojice kršćanskih pjesnika. Pametan potez, nedvojbeno. Ali takvih bi stvari trebalo biti više u optjecaju kada je riječ o službenoj Crkvi. Mnogi kršćani imaju što reći. Treba ih samo saslušati, kao što i oni trebaju saslušati crkveno učiteljstvo. Tek tada nastaje punina življenja kršćanske vjere, tek će tada tajna zakulisna središta moći morati bolje razmisliti o svojim potezima. Odavno rade da se to ne bi dogodilo. Uz mrcvarenje kršćana po svijetu već neko vrijeme prokazuju njihove vođe kao nećudoredne. Nakon toga traže od njih velike odštete. Na njihovu žalost događa se suprotno. Crkva pročišćena ili ozdravljena bolje može naviještati svoju vjeru i kriknuti za slobodom u ovome svijetu. Oni su ti, a ne ona, oni koji zagovaraju istospolne brakove, usvajanje djece u takvim brakovima, kult tijela, kult novca... Samo se ti, Crkvo, ne daj smesti i pobjeda je tvoja.

Proljeća koja pokreću masoni i druga tajna društva ne mirišu na dobro. Sapinju čovjeka i pretvaraju ga u roba. Svatko pametan to ne dopušta i odbacuje simbole takva svijeta. Njih je, hvala Bogu, svakim danom sve više. Božja poruka, poruka Kraljice Mira, poruka svjesnih kršćana širi se diljem kugle zemaljske.

»DEDINA« MALA

Izgleda mi da događaji u Ljubuškom polako padaju u zaborav unatoč povremenim proplamsajima. Svetlana Broz, unuka zločinca Josipa Broza Tita, snimila film o Ljubušaku Neđi. Taj je, navodno, spašavao Bošnjake u Domovinske ratu, a prije njega divio se njezinu »dedi«. Pa onda ona došla svoj uradak prikazati u Ljubuškom. A puk podiže bunu, ima i on svoju istinu. Navodno Neđina žena Štefica opali nakon toga pljusk drugoj ženi iz Ljubuškog i nastala čepušanje. A mediji se uredno svrstaše na stranu Svetlane Broz. Da, uistinu tako. I Štefica, i Vera, koje su se čepušale, i čitav puk Ljubuške krajine i Herceg Bosne samo je žrtva, kažu, velike humanitarke Svetlane Broz. Zakuhala je kašu, stala sa strane i motri kako se ta kaša krčka. Nije, naime, ostala u Ljubuškom, nego se odmah povukla na sigurno u Sarajevo. Tamo je, pak, doletjela iz Beograda. Sin Ivan Golubović teško ju je optužio u jednom razgovoru prije nekoliko godina za Slobodnu Bosnu. Kaže da je muljala s novcem, udavala se za raznorazne i rastajala se od njih, potezala samokres na njegova oca ili svoga muža. Nema što, žestoka neka humanitarka. I tako ona unese kavgu u miran Ljubuški. Oteža život Neđinoj obitelji, oteža život Bošnjaka u Ljubuškom, oteža život Hrvata. Svatko na svakoga dođe u napast gledati drugim očima... A zbog čega? Zbog jedne Svetlane Broz i njezina otrovnoga jugoslavenskog sjemena. Tetoši ga u staklenkama tzv. nevladinih organizacija i onda u pogodnu trenutku pušta van. Dernek može započeti.

Branimir Pofuk u *Večernjem listu* čini sve da se to sjeme što dalje raširi. Događaje u Ljubuškom prikaza pod naslovom »Hercegovina i Lijepa Naša na fašistički način«. Jednim nabojem pokuša ubiti dva zeca, domovinu i s ove i s one strane granice. Iako u Zagrebu, vidio je u Ljubuškom ustašluk na djelu. Tko se usuđuje vijoriti hrvatskim stjegovima, a da se njega nije pitalo? Čudan neki momak. Čudno mu je i umovanje da se može biti komunist, ali ne i ustaša. Tako ne misli čak ni Europska unija. Ne pada mu na pamet što o događajima

u Ljubuškom reče Katica Milićević, čelnica Udruge udovica i djece poginulih hrvatskih branitelja iz Ljubuškog. Ne pripada Svetlaninu kolu i jednostavno ju je otpisao.

Svetlana ne bi bila »dedina« mala da i sama ne odgovori Ljubušacima. Kad su neki od njih mudro prozreli da ovdje nije cilj Domovinski rat, nego skretanje pozornosti s istraživanja zločina Titovih komunista u Ljubuškom, bezosjećajno je i prljavo odgovorila da ju nije briga za jame njezina »dede«. Što sad? Čepušanja je izgleda bilo dosta, nastaviti nam je čupanje tog otrovnog jugoslavenskog i sličnoga sjemena. Ono će nas doći glave, a ne nečije negdašnje sitno potkazivanje komunistima, navodno ili ne. Takvi se znaju i pokajati, ali oni koji su ih uvalili u to vrlo teško. Njihovu rabotu treba iznijeti na vidjelo i konačno postati pravo demokratsko društvo, ono društvo u kojem se cijeni čak i vjera.

U Engleskoj i na nekim drugim stranama svijeta kršćani su i te kako ugroženi. Nedavno su uistinu neovisni mediji iznijeli priče o dvjema ženama. Jedna radi u bolnici, a druga na uzletištu. Posao mogu zadržati samo ako uklone križ iz dogleda drugih osoba koje s njima dolaze u doticaj. U njihovu obranu, između ostalih, uključila se Ruska pravoslavna Crkva. Čeka se presuda Europskog suda u Strasbourgu. Masoni i slična tajna društva uredno šute. Njima je ovo demokracija. Križ treba ukloniti, a njihove simbole ne smije se dirati. Samo kukavice i naivni pristat će na takvo što.

Kerum u Splitu izgleda da se ne obazire previše na tzv. novi svjetski poredak. Najavio je da će na Marjanu postaviti križ, a u samome gradu na pristojnu mjestu spomenik voljenom hrvatskome predsjedniku dr. Franji Tuđmanu. I ovih dana gradska uprava je to amenovala. Bit će kako je rečeno. Teško je dokučiti hoće li sve Kerumu pomoći da malo sredi svoj čudoredni život. Takve stvari treba ostaviti njemu i Bogu. No, drugima će to zacijelo biti na pomoć. Znat će da nisu sami, da Krist uvijek nad njima bdije i vodi ih pravim putevima. Sve drugo je samo stranputica i ništa više.

Da američko društvo zna živjeti Kristovu poruku, ne bi mu se dogodila tragedija kao ovih dana. Nadaren student medicine umislilo si da je Joker, negativan lik iz nekog prijašnjeg izdanja filma o

Batmanu. I kad je u kina počeo pristizati novi nastavak toga filma, u jednom od njih pucao je na posjetitelje. Mrtvih više od deset. Sad Amerikanci vode razgovore može li se i dalje oružje slobodno kupovati. Kao da je srž u tome. Da ih nije pobio oružjem kojim ih je pobio, pobio bi ih na drugi način, već bi pronašao kako. Um su mu odgojili takvi i slični filmovi te se sada samo možemo pitati kada je na redu novo ubijanje što će ga počiniti slični njemu. Zbog toga ako se nešto želi mijenjati, treba poći od tog sebičnjaštva i zgrtanja novca na sve moguće načine. Društvo i ljudi u njemu ne mogu biti zdravi ako ih se hrani smećem. Njega je zaista previše u zapadnome društvu. Rockefeller se čak hvalio da se time ponosi. Umjesto da ga se prozove, smješka mu se i drži ga se na dlanu kao nešto vrijedno. S druge strane svaki pametan čovjek zna da bolesne namisli samo vode u propast i nikamo dalje. Poglavitito je to propast onih koji šire takve namisli. Oni koje one pogode mogu se spasiti samo ako unatoč svemu ostanu na pravoj strani.

Predrag Matić, hrvatski ministar za branitelje, misli da je na pravoj strani. Sad bi htio da američki liječnici pregledavaju hrvatske branitelje i ocjenjuju jesu li invalidi i koliko. To mu naravno ne pada na pamet kad su u pitanju mirovine komunista, vojske koju su stvorili, njihovih tajnih službi... Tu je sve čisto, a pripadali su i pripadaju zločinačkom udruženju. »Dedina« mala zacijelo je njime zadovoljna. Mogu zajedno stvarati nove nevladine organizacije. One upravo takve vole. Što tanja duša, a što oštrija pamet. Istina, ovo oko pameti ne bih ocjenjivao. Ako se oni njima sviđaju, eto im ih. Mi radije gradimo i čuvajmo svoju domovinu.

BAKLJA MIRA

Ovih dana internetom kruži šaljiv video o stvarnosti, tu oko nas. Prepričavam ga ukratko za one koji ga nisu gledali. Olimpijske igre u Londonu. Londonski krovovi načičkani raketama. Vojnici su uz njih. Na jednome krovu vojnik u dosadi sluša omiljene pjesme nabacivši slušalice na uši. Okreće se od upravljačke ploče da bi bio u većem miru. A jednoj bakici ispod sve to smeta. Izlazi na krov, vojnik ništa ne primjećuje, pritiska one razne puce i rakete počinju letjeti diljem Londona. Vojnik se hvata za glavu, a vatromet bjesni.

Ne daj, Bože, da se bilo što slično dogodi, ali može. Govore o miru dok su oružje porazmještali na svakome koraku. Kažu, čuvaju taj mir. Od koga? Od onih kojima su uskratili mnogo toga ili su ih nakljukali smećem da više jednostavno ne znaju što je pravo, a što krivo mišljenje i ponašanje. Nije stoga čudno da su prilikom otvaranja Olimpijskih igara preskočili kolonizatorsko razdoblje Velike Britanije. Ne bi htjeli ljude na to podsjećati jer ako se svega sjete i počnu razmišljati... mogle bi poletjeti one ili slične rakete. No, zato su se sjetili engleske kraljice. Carstva, režimi propadaju, ona ostaje. Poznavatelji kažu da se puno zla vrti oko njezina trona: droga, pedofilija, poticanje ratova... Ne znam je li to tako, ali nebrojeni pokazatelji svjedoče da bi moglo biti. Ipak, upletenima u igre sve to ništa ne smeta da upale neku navodnu baklju mira. A okolo sve puno zlokobnih masonskih znakova. Koji to baklju, čovječe moj!?

Na Širokom Brijegu ovih smo dana pokopali 42 tijela ubijenih u Drugome svjetskom ratu. Prema vojničkim pločicama ima tu barem 16 njemačkih vojnika, prema pričanju svjedoka tu je i jedan franjevac, zatim hrvatski vojnik Ivan Tolj, dva partizana, a ostalo su domobrani, civili, ustaše. Pronašli smo ih na različitim mjestima, od onih gdje se šeće i roštilja do onih po škrapama i mjestima gdje psi trčkaraju i čine svoje potrebe. Osim dvojice partizana sve pobiše komunisti 1945. na Širokom Brijegu. Neke nabojem u zatiljak, neke nožem po grlu. Nisu štedjeli ni ranjenike u bolnici. Jednog uhićenika

domobrana partizanka je hladnokrvno priklala iako ju je molio da to ne čini jer ima kod kuće četvero malodobne djece. I sve slično tomu. Vicepostulatura postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subrača« te Povjerenstvo za istraživanje i uređivanje grobišta iz Drugoga svjetskoga rata i poraća na području općine Široki Brijeg o svemu podrobno izvješćuju. Prema svakoj žrtvi odnose se jednako. Pale pravu baklju mira kojoj ne trebaju rakete i slična oružja da bi je čuvala. Nju svatko čuva u svome srcu i ništa je zbog toga ne može uništiti.

Britanska pjesnikinja Sally Read iskusila je što znači stati pod pravu baklju mira. Opisuje je kao pripadnicu novoga naraštaja mladih pjesnika koji uobličavaju budućnost britanskoga pjesništva. Išlo joj je, dakle, zaista dobro. Podrazumijeva se da nije vjerovala u Boga jer joj inače neki putevi u tu suvremenost, koje nadzire ono jedno masonske oko maskote Olimpijskih igara, ne bi bili otvoreni. Pokaza se to kada objavi da se obratila na katoličanstvo. Neki prijatelji odjednom počeh od nje odlaziti. Nije više čista, kao oni koji su smišljali kolonizaciju i druga slična zla noseći na rukama bijele rukavice. Međutim, ona ide dalje. Ne priča jedno, misli drugo, a radi treće. Ona nije baka koja se dočepala onih raketa, ali za njezino bivše društvo tu je to negdje.

Ni Viktor Orban ne miruje. Prigovorio je Bruxellesu da im je važnija isprazna priča oko odmora duše kod gusaka od toga da stotine tisuća građana gube posao. Dodao je da su oni koji su imali komunizam mislili da će nakon njegova pada od Zapada uzeti što god nova, ali su se grdno razočarali i prisjetili da su im baš oni priskrbili to povijesno zlo. Njemu se pridružio u priličnoj mjeri, samo s većim naglaskom na komunizmu, i Tomislav Vuković. Izdao je knjigu naslovljenu *Drugačija povijest*. Uglavnom govori o onome što su nam prešutjeli ili što su nam krivo predstavili. A nazivali su se mirotvorcima, antifašistima, pobjednicima. Dogle im je čizma nemilosrdno gazila na sve što je naišla. Frcao je plamen mržnje, oni bi rekli plemenite, i osvete. Sad smo tu gdje jesmo: nezaposleni, u raljama banaka koje su privatizirali, s medijima u njihovim rukama.

Ne govorim napamet, oslanjam se na ono što je objavljeno. Kukurikavci, koji su trenutno na vlasti, na čelo HRT-a dovedoše novo

poglavarstvo. Ne ćemo sada o tome kakvim demokratskim metodama, ali posmjernjivaše 50-ak urednika. Zdenko Duka, predsjednik Hrvatskog novinarskog društva, u tome ne vidi ništa čudno. Skakao je samo onda kada je mislio da bi nekog tamo urednika mogla smijeniti više ili manje hrvatska vlast. Ova protuhrvatska, kako je mnogi zovu, baš mu je dobra. Time stupa u isto kolo sa Svetlanom Broz, Bog joj pamet prosvijetlio. Nakon američkog veleposlanstva i raznih europskih veleposlanika u priču o njezinu filmu »Nedo od Ljubuskog« nasjela je, ili joj je tako naređeno (prije ovo drugo) i Mary Ann Hennessey, predstojnica Ureda Vijeća Europe u BiH. Čak je potegla i do Ljubuskog kako bi prenijela plamen mira onima koji vole nastupati u filmovima ne pitajući se tko ih i zbog čega snima. Poslije će Brozova i ostali iza nje papagajski ponavljati da su ih podržali ti i ti časni ljudi i ustanove, a što je istina potpuno je nevažno.

Zaklada »Bill i Melinda Gates« ide sličnim putevima. Navodno se brinu za siromašne žene po svijetu pa su pokrenuli kampanju u koju namjeravaju ulupati četiri milijarde dolara. Zapravo je riječ o sprječavanju rađanja djece u Africi, Aziji i Latinskoj Americi. Što se to drukčije naziva, neka je druga priča. Bračni par Gates oni su koji imaju tvrtku Microsoft, a ona, između ostaloga, pravi i Windowse koji se, na žalost, vrte na mnogim našim računalima iako sve manje. Linux polako uskače sa svojom besplatnom i humanom namisli.

Londonska baklja mira potrošena je roba. I to davno. Uzalud je što se tajkuni iz Cityja upinju prikazati mirotvorcima. Zbog zgrtanja novca napravili su puno zla po čitavu svijetu. I zaboraviše oni na svoje žrtve. Zlo za njih. Svaka nevina žrtva upaljena je baklja koja rasvjetljava tamu zločina. Nju se ne može pobijediti.

LUČONOŠE

Sinj. Pred blagdan Velike Gospe. Tu je i obljetnica veličanstvene Oluje. Rastrčali se trenutni hrvatski političari. Kao, oni će nešto pametno reći, povesti nas novim putevima. Za početak obnoviše kuću Mike Tripala. Prikazaše ga borcem za slobodu i ljudska prava. Navodno se 1971. odupirao Josipu Brozu Titu, no ne prevališe preko zubi »zločincu«. Htio je nekakvu slobodu hrvatskom narodu. Tek rijetki spomenuše da je nekada spadao u povjerljiva egzekutora toga istog Tita. Nabrojiše zatim taj njegov slavni put u Drugome svjetskom ratu. E, sad, ili ovi što mu obnoviše kuću muljaju, ili se čovjek popravio, ili je njegov ratni put uzoran? Nešto nije u suglasju. Čuh poznanika kako govori da bi trebalo sada obnoviti i kuću Maksa Luburića. Ako se Mika popravio, on je još više. Zagovarao je u svojim španjolskim danima, dok mu komunističke ubojice nisu pokucale na vrata, pomirbu između ustaša i partizana. A upravo su mu zato i zakucali, rekoše dobri poznavatelji. Meni je u svemu tome ipak bliži govor o Domovinskom ratu. Naši dečki zaista su nam tada donijeli slobodu. I ujedno su se pomirili. Borili su se zajedno potomci i ustaša i partizana. Međutim, neki uporno i dalje idu stazama podjela. Vidjelo se to, između ostaloga, i na proslavi u Kninu ovih dana. Bajni naši političari nešto promrmljaše, puk ih je upitno slušao jer od svega toga ništa nije shvatio. Kako shvatiti čovjeka koji umjesto da govori o dostojanstvu te Oluje i onih koji su je proveli, umjesto da govori o nepravdama koje se prema njima provode, neprestano govori o onome što je netko iz ovih ili onih razloga nečasno učinio!? To je, na žalost, »prirodno« u svim sukobima. Posebno je »prirodno« kada su vojska i civilna vlast bez nekog velikog iskustva u takvim trenutcima kao što su hrvatske vlasti tada bile. K tomu ne treba zaboraviti na djelovanje pete kolone u liku raznih svjetskih uhoda i raznih domaćih probisvijeta. Mnogi su takvi već kažnjeni, a ako je netko promakao, neka se vlasti požure to učiniti. I točka. No, naši političari i tu namjerno tumaraju jer tako od njih traže razna skrivena središta moći

koja Oluju mrze kao vrag krštenu dušu. Pogledajmo samo kako se odnose prema alci. Sve je čisto, a naši političari opet trabunjaju. Ne može im preko usta prijeći da je braniteljima Sinja pomogla Gospa i da je smisao alke i svega što se oko nje događa u odnosu prema njoj. Oni radije govore o junaštvu, što je istina, ali ne cjelovita. Ako tako čine ovdje gdje svatko zna što je istina, kako li tek postupaju prema stvarima o kojima nemamo cjelovito znanje. Nije im teško na djelu vidjeti kako se treba raditi. Proslava Oluje u Čavoglavama samo je to i ništa više. Nitko se ne prenemaže nego jednostavno slavi. Slavlje ne kvare ni oni koji pod svaku cijenu pokušavaju uloviti kakvu ustašku kapu. One komunističke na nekim drugim slavljinama nikada ne diraju. Tako je to u državi gdje inozemna središta moći određuju pravila igre, a državni odvjetnik Mladen Bajić uredno ih, kako je to već iscurilo, uz ostalo zahvaljujući i WikiLeaksu, redovno izvješćuje ide li sve po naumu.

Da budem malo na strani naših političara. I drugi vole ne spomenuti istinu. Tako tzv. mainstream mediji ovih dana ne vole spominjati da je španjolski igrač hokeja na travi Carlos Ballve nagovijestio da će nakon Olimpijskih igara u Londonu podnijeti zamolbu za ulazak među kandidate za svećenike. Da je naganjao neku misicu ili slično, o tome bi nas uredno izvijestili. A ovo nije važno. Tko je vidio na masonskim igrama spominjati tamo nekog Boga!?

Američki književnik Gore Vidal znao je kako se dodvoriti spomenutim medijima. Proglašen je na kraju velikim. U orbitu ga je vinuo prikaz homoseksualnog lika, što se dotad nije radilo u književnosti. Bilo je to malo poslije Drugoga svjetskog rata. I nastavio je u sličnu tonu pa je izrastao u osobu s kojom pristojan čovjek nikada ne bi popio kavu niti dopustio da ga vide ili fotografiraju u njegovoj blizini. Takav sam dojam stekao o njemu čitajući samo ono što su napisali njegovi obožavatelji. Onda možemo zamisliti kakav je bio u stvarnosti. Unatoč svemu tome proglašen je lučonošom. Čega? Svjetlom što nam ga pružaju masoni i slična tajna društva?

HDZ-ovci u Opuzenu izgleda znaju kakvo svjetlo treba unositi u život. Posthumno su dodijelili odlikovanje Stanku Parmaću, čovjeku koji se, između ostalog, istakao u Mostarskoj operaciji. Prije desetak

dana pokapali smo one koji su u toj operaciji pobijeni bez ikakva suda. A još ih je više stotina ostalo pod zemljom i čekaju svoj čas iskapanja i dostojan pokop. Oni koji su u Stankovo ime primali odlikovanje prigovoriše da mu je davno trebalo biti dodijeljeno. Kao, bio je lučonoša u dolini Neretve, i on se obratio nakon svoga slavnoga ratnoga puta. Bude li se ovako nastavilo, počet ćemo umjesto Oluje slaviti Mostarsku operaciju, Bitku na Neretvi, čišćenje »narodnih neprijatelja« na Bleiburgu i Križnome putu. U tom pravcu nas, naime, guraju ove raznorazne lučonoše u koje bismo se, valjda, trebali ugledati.

Pravo svjetlo je zapravo bilo ono koje je ovih dana ponovno bljesnulo u Međugorju, svjetski poznatu molitvenome središtu. Dođe više od pedeset tisuća mladih, brat bratu, i tjedan dana slaviše Boga. To razvikane medije opet nije zanimalo. Da se samo nekoliko tisuća njih pojavilo na koncertu neke opskurne zvjezdice, raspisali bi se o svemu na dugo i široko. Ovako, šuti i nadaj se da će ta mladenačka zaludenost što prije proći. No, uzalud nadanje. Mladež se obraća i neprestano hrli u sve većem broju. Između ostaloga ne da se više ni varati kao prije. Stupila je u zdrav odnos sa svojim Bogom i dobro razaznaje tko su prave, a tko krive lučonoše. Pa komu opanci, a komu obojci, rekao bi naš mudar puk.

Naizgled i američki State Department počinje razmišljati o pravim stvarima. Ovih dana objavio je popis zemalja u kojima je opasno biti kršćaninom. Na tom popisu stoje: Egipat, Irak, Nigerija, Iran, Saudijska Arabija, Sudan, Sirija, Vijetnam. O zapadnim zemljama ne reče ni riječi. Trebali bismo, dakle, povjerovati da je tu sve u redu. Kamo sreće da jest. Sve kad bi i bilo tako, većina od nabrojanih zemalja pod jakim su američkim utjecajem ili, pak, u njima oni zapovijedaju. Kako se može dogoditi da su kršćani tamo tako ugroženi? Da počnemo priču o zapovjednoj odgovornosti, poput one što su je tajna središta moći ispekla za hrvatske generale? Stavimo bojazan na stranu, učinimo nešto slično i počnimo se moliti za svoju progonjenu braću. Oni trebaju Božje svjetlo koje se može prenijeti i preko naših ruku. Nemojmo im ga i nemojmo si ga uskratiti.

BESPRIZORNI

Završiše konačno i te Olimpijske igre u Londonu. Nisu mi nešto osobito drage, posebno ne ovakve. Umiješali se masoni, besprizorni likovi, tako da je otvaranje sličilo na neko suvremeno bolesno kazališno djelo. Ipak, drag mi bijaše uspjeh Hrvatske. Pokazala je da se ne predaje ni u nesklonim okolnostima. Kod kuće ju grizu domaće odnarođene duše, u svijetu raznorazni besprizorni, oni koji su protiv Boga, protiv domovine, protiv čovjeka. Umislili si da su neka elita, a mi bismo ostali, kao, trebali slušati.

Idemo navesti malo ovih besprizornih. Nathan Rothschild reče jedanput da ga nije nimalo briga koja će lutka biti na engleskome tronu i voditi carstvo u kojemu Sunce nikada ne zapada. Zausti to kad stvarnost bijaše takva, odnosno kad Engleska porobi velike dijelove svijeta. Nakon toga doda da onaj tko nadzire britanske novčane pričuve nadzire britansko carstvo. Samozatajno zaključi da je on taj koji nadzire britanske novčane pričuve. Razumljivo, bijaše bankar, a time se i danas bavi njegova obitelj. Poznavatelji kažu da je, između ostalog, proizvela i trenutnu gospodarsku krizu, zajedno s još nekima. Adolf Hitler goropadno navijesti da će nacionalsocijalizam uporabiti revoluciju da bi se stvorio novi svjetski poredak. Vrijeme je poslušati riječi i Davida Rockefellera. Kaže da je ponosan na predbacivanje da on i obitelj u tajnosti rade protiv probitaka SAD-a, da su internacionalisti, da se udružuju sa sličnima sebi da bi oblikovali svijet prema što tješnjem političkom i gospodarskom ustroju. Istodobno zahvaljuje medijima kao što su *The Washington Post*, *The New York Times*, *Time Magazin* i sličnima što tijekom desetljeća nisu otkrivali ništa o tajnim susretima koji su izrodili udruženja što ih danas poznajemo kao Trilateralna komisija, Bilderberg skupina... Da se to dogodilo, bilo bi vrlo teško doći do sadašnjeg trenutka u kojemu više nego ikada prije izgleda mogućim na cijeli svijet protegnuti vlast elite i bankara. Puno je to bolje od negdašnjeg nacionalnog samoodređenja. Očito već živi u tom novom svjetskom poretku jer rabi riječ »bivši«. George Bush

za tako ogavnu stvar kao što je rat reče da je onaj u Iraku jedna od rijetkih prilika da se svijet ujedini. Iz tog košmara može izroniti novi svjetski poredak. Želudac me već i te kako boli, ali ne mogu ne navesti Henryja Kissingera. Na konferenciji u Istanbulu održanoj 31. svibnja 2007. izusti da ono što oni u Americi zovu teroristima jesu skupine ljudi koje odbacuju međunarodni sustav...

Ovo su, dakle, besprizorni koji svijet guraju u provaliju. Jasno je tko je pokrenuo rat u Iraku, tko pokreće druge ratove. Govore o miru, ali to je mir od kojega ti se ježi koža. Nešto kao na primjeru Haaškoga suda i naših generala. Branili su domovinu, a onda oni državu za koju su se borili preko njihovih leđa staviše na optuženičku klupu. Najprije izjednačiše žrtvu i napadača, nakon toga žrtvinu obranu nazvaše udruženim zločinačkim pothvatom. Istina, sad izgleda da im se nešto sve to klima. Malo se zaletjeli, nisu dobro odradili ovaj napad kao JNA i pridružena joj velikosrpska namisao u ratu protiv svih onih koji su nakon raspada masonske Jugoslavije htjeli slobodu. Što će biti na kraju, stvarno ne znam. Dokazi tu ne igraju nikakvu ulogu. Hoće li ih osuditi za zapovjednu odgovornost i to na više-ma-nje ovoliko godina koliko su već u njihovim pandžama, teško je reći. Veliki su igrači u igri. Oluja je pomogla i njima. Možda zbog toga prisile Haaški sud da barem djelomično uvaži istinu? Ja znam da ću se i dalje moliti za slobodu naših generala, bojovnika... i slobodu hrvatske domovine.

Sam Bog zna dokle će se moći ovako otvoreno govoriti o onome što se događa oko nas. Neovisni mediji izvješćuju da se, počevši od SAD-a, po zapadnom svijetu osnivaju logori za one koji budu kvarili uspostavu novog svjetskog poretka. Vojska izlazi na ulice, jer policija nije toliko pouzdana. I bit će lako u njih dospjeti, čuli smo Kissingera. Mislili su nekada da će im u tome pomoći i čipiranje ljudi. Pa se oni usprotivili. Naum je naizgled trenutno propao. Preselio se u pilule. Odeš liječniku, on ti propiše lijek, popiješ ga, a u njemu čip. Slanje informacija počinje teći. Nije znanstvena fantastika, sve je već odobreno u SAD-u i Europi. Naravno na mala vrata. Sad su oprezniji. Ne osjećaju se još toliko jakim da mogu otvoreno nastupiti.

Etiopljanka Meseret Defar barem za sada ne razbija toliko glavu ovim opakim naumima. Trkačica je na 5.000 m. Na Olimpijskim igrama osvojila je zlato. Osim toga, dvostruka je svjetska prvakinja na 3.000 m. Ovaj put nakon završene utrke iz njedara je izvukla sliku Bogorodice Djevice Marije. Okrenula ju je prema kamerama i onda se zadubila u molitvu, odnosno zahvalu. Pokazala se primjerenom pravoslavnom kršćankom. Mogu misliti kako su besprizorni škrgutali zubima. Biti uspješan i vjerovati u Boga, to je jedna od stvari koju zaista ne mogu vidjeti. I to još na Olimpijskim igrama koje su prekrili svojim mračnim znakovima. Gdje su pogriješili u preodgoju ljudi?

George Soros umjesto Olimpijskih igara posvetio se drugim stvarima. Ima 82 godine, ali to ga nije smelo da se zaruči s dvostruko mlađom... Kako ju nazvati? Ženom, partnericom, sponzorušom...? Kažu da je sedmi čovjek po bogatstvu u SAD-u. Nazvaše ga i filantropom, iako svi govore da mrzi ne samo ljude nego i sve ono što ne može sebi podvrci. Podrazumijeva se da je i on jedan od besprizornih koji lupetaju o novom svjetskom poretku. Nadajmo se da ne će dugo, ne mislim ovdje na kraj njegova životnoga vijeka.

Kad sve ovo sagledamo, zar nam može biti čudno da se komunisti novčano pomažu, da se sve rasprodaje, da se uništava nacionalni identitet, gospodarstvo i dostojanstvo? Ne tamo negdje, nego i kod nas, u Hrvatskoj i Herceg Bosni, BiH. Zna to dobro biskup Valentin Požaić. Reče ovih dana u jednoj propovijedi da čovjek nije stroj koji uzima gorivo, nego je tjelesno-duhovno osobno biće koje se hrani i blaguje. No, to neki pokušavaju iskriviti. Među njima je i opako zlo komunističkoga terora i zastrašivanja što još nije ishlapilo na našim prostorima. Čak štoviše, nastavlja se obnavljati veličanjem zločina i podizanjem spomenika. Dogle svakodnevno na svjetlo dana izlaze njegovi gnjusni čini. Masovne se grobnice pojavljuju kao gljive poslije kiše. Položaje i vlast zauzimaju oni koji su činili te zločine, koji ih štite i veličaju. Progonitelji primaju nagrade za promicanje ljudskih prava. Nije teško pogoditi koga možemo prepoznati u ovim slikama. Besprizorni su tu oko nas, samo im mi ne bismo smjeli sličiti. Radije poslušajmo ove i druge riječi biskupa Požaića. Budimo zdravi športaši, zdravi umjetnici, zdravi znanstvenici, zdravi... bilo što da radimo u životu.

SUČELICE

Kad prođe Velika Gospa, čovjek pomalo osjeća žal. Sljedeći veliki blagdan je Božić, a do njega ima dosta vremena, odmori završili ili se primakli kraju, u rujnu sve nekako živne i nagoni nas na rad, jesen pred vratima... Stvarno se drukčije diše, ali ne od olakšanja, nego od naznake obveza pred nama.

Kad je pao komunizam, onda se disalo od olakšanja, na Istoku, na Zapadu su bili nešto mrzovoljni. Otišlo im razbarušeno mezimče, ono na koje su neprestano galamili, ali i o kojem su se neprestano brinuli. To ne možemo prepoznati samo kad dopustimo da nam zapadni mediji isperu mišljenje i od njega ostane tek krpa koja ničemu ne koristi. A u tome su stručnjaci. Drugi su krivi, oni su pravedni i pošteti, čuvaju demokraciju. Ti dotle ne vjeruješ svojim osjetilima da to tako čine, odnosno da se usuđuju. Očito su i sami sebe uvjerali u svoju laž.

Nije zgorega priča o komunizmu odmah nakon Velike Gospe, jer 23. kolovoza čitava Europa obilježava Dan sjećanja na žrtve totalitarizama: nacionalsocijalizma, fašizma i komunizma. Na žalost, komunizam je sam uspio ubiti 100-tinjak milijuna ljudi, a ona druga dva zajedno tek negdje upola manje. U jednom povijesnom vremenu sebe je proglasio antifašistom, jer se zaratio s ona druga dva. Konceptijska razlika, ništa sržno.

Od samoga početka komunizam nije trpio Crkvu. Novine *Izvestija* od 23. kolovoza 1918. pišu da u građanskome ratu nema sudova za neprijatelje. Prisjetimo se, boljševička revolucija već je poharala Rusiju i druge okolne krajeve. Zbog toga, kažu te novine, treba ubiti da ne bi bio ubijen. Lenjin, pak, 19. ožujka 1922. članovima Političkog biroa iznosi strategiju Komunističke partije u osvajanju vlasti i obračunu s Bogom: »Mi imamo devedeset i devet posto izgleda da neprijatelju zadamo smrtni udarac u glavu s totalnim uspjehom i da zajamčimo svoje, za nas bitne pozicije za nadolazeća desetljeća. Sa svim tim izgladnjelim ljudima koji se hrane ljudskim mesom, s cestama

posutima stotinama, tisućama leševa, upravo sada i samo sada, mi možemo (te dosljedno tome i moramo) konfiscirati imovinu Crkve s divljom, nemilosrdnom energičnošću.« I to su učinili, potpomognuti još huškačkim govorima. Sovjetski savez progutao je na tisuće svećenika, redovnika i redovnica. Vjernika laika bilo je na milijune.

Bitan komunistički pokušaj prema ovladavanju čitavim svijetom dogodio se u Španjolskoj 1937. Bila je to tada izrazito katolička država u Europi. Oni su se sjatili sa svih strana svijeta da je osvoje i da im to bude odskočna daska u pokoravanju Zapada. Naravno da su mrzili Crkvu i revno ubijali sve one koji su joj pripadali. U tome su se ogledali i jugoslavenski komunisti. Neki poslije poraza više nikada nisu smjeli u Španjolsku iako su u međuvremenu postali uvaženi jugoslavenski političari. Pobili su previše svećenika, biskupa...

Za razliku od Herceg Bosne u Hrvatskoj i BiH ove se teme previše ne vole. Njima je Tito još miliji i draži. Na jednoj strani na vlasti neokomunisti, na drugoj tzv. Međunarodna zajednica i sad ti uspij iznijeti pravo mišljenje. Taj korov nastoji prodrijeti u sve pore života. Usput više da su za sve krivi nacionalisti i Crkva. S jedne strane imaju pravo. Crkva i domoljublje, u njihovoj inačici nacionalizam, uče nas da ne podivljamo, da ne slušamo riječi koje Lenjin i drugi besprizorni velikani davno izrekoše. Dobro je tako stajati im sučelice i izgrađivati svoj život.

Katolici su u Njemačkoj imali hrabrosti stajati sučelice i samomu Hitleru. Istina, kasnije su to na Zapadu prikazali drukčije. Kao, nacizam je (ne žele reći nacionalsocijalizam da se ljudima manje otvaraju oči) desno i katolici su ga poduprli. Istina je, pak, potpuno drukčija. Tamo gdje su u Hitlerovo vrijeme katolici bili u većini, on je slabo prošao. Ili, pojednostavljeno rečeno, sukladno njihovoj snazi smanjivala se njegova moć. Nije, stoga, čudno da je progonio Crkvu, ubijao svećenike, redovnike, redovnice. Danas se sve to nastoji prekriti tako da katolici budu krivi za grijeh nekih drugih.

U subotu poslije Dana sjećanja na žrtve totalitarizama na Udbini se obilježava Dan hrvatskih mučenika. Ginuli smo kroz povijest i vrijeme je da sve ne prepustimo zaboravu. Neumoran biskup don Mile Bogović već dugi niz godina radi na tome. U posljednje vrijeme

zauzeo se i da se te žrtve popišu. Pripreme su već u punome jeku. Hrvatski narod, dakle, staje sučelice zlu i odgovara ne većim zlom, nego ljubavlju i samosviješću. Zbog toga se takav narod jednostavno ne može pobijediti. Uzalud i današnje raznorazne smicalice, on ostaje na svome ozemlju.

Raspredajući o svemu tome ne smijemo zaboraviti ni kolonizaciju ni globalizaciju. Oba procesa s punim pravom mogu zauzeti časno mjesto među navedenima trima totalitarizmima. Zapravo, kolonizacija bi trebala doći na prvo mjesto. S njom je sve započelo. Grabeći tvorna bogatstva drugim narodima, gubili su dušu. Na kraju im do ljudi uopće više nije nimalo stalo. Da bi to opravdali, njihovi sinovi i unuci smišljali su razne teorije pa su se tako razvile današnje bolesne filozofije, umjetnosti, školstvo... To nam nakon toga pokušavaju uvaliti kao uobičajen oblik ponašanja. Ali uvijek se nađe netko tko tako ne želi razmišljati. Sada imamo primjer u Rusiji. Za sljedećih 100 godina zabranili su mimohod homoseksualaca. Podrazumijeva se da su time ustali i protiv čitave kulture koja gura takvo nešto.

Kako god stanje bilo, ne smije se ponašati po načelu oko za oko, zub za zub. Shvatili su to i u Rusiji i u Poljskoj, odnosno Crkva u Poljskoj i Ruska pravoslavna Crkva. Stoljećima se ta dva naroda međusobno glože. Sada su si crkveni ljudi pružili ruku pomirenja, stali sučelice zlu. Bilo je što je bilo, idemo drukčije naprijed.

Dok polako privodim kraju ove rečenice u ljetni popodnevni sat, prisjećam se i treće fatimske tajne. Iznesena je na vidjelo u posljednje vrijeme. Govorila je i govori o mukama Crkve u sučeljavanju sa zlom koje želi napredovati. Godina nastanka ista je kada je žarila i palila Oktobarska revolucija. Ista je godina bila i pucanja u Papu i ukazanja Kraljice Mira u župi Međugorje. Bog ne dopušta da zlo zavlada. Svojim molitvama i svojim djelovanjem jamačno mu možemo u tome pomoći. Proučimo malo život i rad blaženoga Alojzija Stepinca pa ćemo vidjeti kako. Ukratko, ozloglasiše ga kao ratnog zločinca, a on izroni kao blaženik na putu prema svetosti.

ONA BI USKRSNULA

Gdje smo bili 25. kolovoza 1991.? Sjećamo li se? Tada je počeo gorjeti Vukovar. S jedne strane grad koji nikome ne želi zlo, s druge strane osvajači. Prvi slabo naoružani, drugi nisu znali što s naoružanjem. U pozadini se cerekala crvena zvijezda petokraka. Ponavljam i proširujem: – Gdje smo bili toga dana i što smo radili?

Lord Carrington nije volio govoriti o napadnutu i napadaču, on je govorio o zaraćenim stranama. A trebao je donijeti mir. Odugovlačio je, muljao, samo da posao što prije bude gotov i da masonska miljenica Jugoslavija bude očuvana. Nije uspio. Raspala se. Ali, nije glavom platilo on, nego Milošević. Slabo je proveo povjeren mu posao.

Mediji javljaju da danas neki mladi novinari namjeravaju oživjeti Jugoslavensku radioteleviziju. Bila bi to volonterska medijska kuća i emitirala bi u nekakvoj regiji. Dopisnici bi izvješćivali iz Beograda, Zagreba, Ljubljane, Novoga Sada, Podgorice (zar im nije draži Titograd?), Prištine, Sarajeva i Skopja. Kao nekada. Milina jedna. Izvješća bi bila fokusirana, tako kažu, na regionalne, a ne na nacionalističke poglede. Što im je najveća zaprijetka u svemu? Nedostatak potpore među građanima (njihove su to riječi). Pa zašto onda žele krenuti? Zasjala im ona zvijezda iz Vukovara i oni bi za njom. Putovanje će već netko platiti, ima bogatih razbijača slobode i demokracije po čitavu svijetu.

Nisu otkrili hoće li im Soros dati štogod crkavice. Ne vjerujem da ne će. Dokazano voli ovakve stvari. Pomažu mu da on i slični, trenutno ih nazivaju »udruženjem«, konačno stvore jednu vladu, jednu banku, jednu vojsku. Upravo je time zabavljen. Okolo kupuje zlato i sprema se na propast dionica mnogih banaka i mnogih poduzeća. Velik je to čovjek kad zna vući tako mudre poteze. Drugi svjedoče da zapravo on i njegovi preslikavaju onaj poznati gospodarski slom u SAD-u 1929. Tada su bankari i pripadnici različitih masonskih tajnih društava postali još bogatiji nego što su bili. Točno su znali kad i što prodati te kad i što kupiti. Jedino što su se sada bolje osigurali nego

prvi put. Boje se da puk ne će dvaput tako lako pasti na istu prijevaru. Zbog toga su diljem SAD-a osnovali goleme koncentracijske logore. A i vojska nakon 11. rujna smije na ulicu. Neki kažu da mu je to i bila svrha. Uspije li sve to tamo, evo ga i ovamo. Put prema »jedinstvu« bit će otvoren. Ne treba spominjati koga će u tom slučaju mlatiti jedina vojska na svijetu. Bit će tada kasno govoriti »da smo znali«.

U međuvremenu nas samoizabrana elita pokušava zabaviti. U to ime skreću nam pozornost na neke valjda djevojke (imaju, naime, i djecu) koje u Rusiji vrište protiv Putina pa zbog toga napadaju Rusku pravoslavnu Crkvu i njezine bogomolje. Kriče da žele pomaknuti granice slobode. U novije vrijeme slični njima krenuli su u rušenje križeva po Rusiji. Zapadni masonski mediji o tome uredno šute, spominju samo ono prvo. L'Osservatore Romano javlja da se ruske pravoslavne crkve pokušavaju osigurati protiv ovakvih izljeva slobode. Ne bih proricao koliko će uspjeti. Znam samo da ovi samoprozvani proroci nikada ne će otići u neko masonsko zdanje i nešto slično uraditi. A mogli bi, recimo, prosvjedovati protiv trenutnih pokretanja ratova, protiv stvaranja gospodarske krize, protiv negdašnjeg usadivanja komunizma u Rusiju, jednostavno protiv tajnih okupljanja i tajnih poteza članova raznih sotonističkih masonskih udruženja. Umjesto toga draže su im crkve pa nije teško odgovoriti odakle sve to potječe. Uostalom, ništa nova u današnjem svijetu. Kršćanstvo je najprije bilo tajno, a danas je sve više javno određeno za odstrjel. Množe se mučenici, kao u počecima, u današnja poganska vremena.

Ima raznih načina na koje se kažnjava neposlušne. O jednome smo nedavno čitali. Haaški sud naložio je hrvatskom generalu Slobodanu Praljku da vrati novac koji je potrošen za njegovu obranu, odnosno odvjetnike. Pritom pokušavaju skriti da on nije tražio odvjetnike, da se želio sam braniti i da su mu, dakle, odvjetnici nametnuti. Oni ih doveli, oni ih plaćali i sad bi im on trebao vratiti uloženo. Pravedan neki sud, nema što! Sudi po načelu masona lorda Carringtona. Nema napadača ni žrtve, to su sukobljene strane s tim da je hrvatska uvijek krivlja. Poslije svega mnogi su progledali i udaljili se od namisli tvorca novoga svjetskog poretka ili globalista ili masona, kako god

hoćemo. Na primjeru progona hrvatskog krika za slobodom, hrvatske obrane od napadača (bilo ih je mnogo, ubrojivši i masone, nisu samo krivi velikosrbi), shvatili su da je to ulaz u one koncentracijske logore. Ljudi koji se klanjaju Sotoni ne mogu ti donijeti dobro. Oni su čista prijevara kao i njihov vođa.

Na ovim našim stranama granice nastoje puhati slični vjetrovi. U Zagrebu na HRT-u smjenjuju sve one koji se ne žele svrstati uz zvijezdu, vodilju proleterima do ovozemnog raja pod čizmom elite. U Sarajevu, pak, ne daju na spomenik poginulim pripadnicima HVO-a staviti onaj znak pod kojim su ginuli, koji su nosili na svome rukavu. Nije dobro došao jer je nacionalistički, tako kažu tamošnji zvjezdonosci.

Kad sve to čovjek pogleda, ne može a da ne upre prstom u nositelje svih tih zlih tijekova. Jugoslavenstvo, kao kukavičje jaje, otrovalo je miran suživot na ovim prostorima. Dovoljan nam je primjer Hrvata i Srba. Dok ne udahnuše otrovne jugoslavenske pare, ne boriše se međusobno. Od tada stalno nered. Ide to po masonskome načelu da se iz kaosa rađa red. Znači, najprije ćemo se dobro isklati da bi onda od nas bio stvoren jugoslavenski narod kojemu će drugi iz tzv. regije morati pripadati, odnosno utopiti se u njega. Njima su ove nebuloze prirodne jer im ljudski život baš ništa ne znači. Oni su svjetska elita.

Znakova novoga svjetskog poretka, znakova globalizma, sve je više u našoj stvarnosti. Došlo je vrijeme pobune protiv njih. Možda nam se pridruže i ruske zavedenice koje na Zapadu slave, a u njihovoj domovini ih uhićuju zbog huliganstva i vjerske mržnje. Primjer imamo u Međugorju. Cure zabludjele sa zapadnom elitom odvikavaju se od robovanja novcu, spolnosti, drogama, uspjehu. Žele se oprati od tih naplavina i, kao nanovo rođene ili progledale na drugim temeljima, graditi svoj život. Kad bi samo što više članova hrvatskoga naroda i drugih naroda krenulo tim putem! Dosta je jugoslavenštine, dosta je novoga svjetskog poretka, dosta je krvave zvijezde, dosta je klanjanja zlu. Isus Krist je naš Stvoritelj, naša Sloboda, naš Život, naš Uspjeh.

NETKO JE BOLESTAN

Kad se čovjek prvi put otruje hranom, tek onda shvati što je to. Dogle je nešto čitao, čuo, ali ga nije previše zanimalo. Onda se i to dogodi. Što je najgore, ne treba puno. Dovoljno da nešto sitno prigrizeš što nisi trebao i ode u postelju na neodređeno vrijeme. Naravno ako se budeš liječio. A ako ne..., neka ti je Bog na pomoći.

Ovako nekako izgleda u tjelesnome životu s pokvarenom hranom. Čini mi se da nema nikakve razlike ni u onom duhovnom. Povjeruješ komu ne treba i nestade te kao osobe.

Pada mi ovo na um dok čitam o sve crnijim predviđanjima za jedinu nam Hrvatsku. Nije onakva kakvu smo željeli. Između ostaloga, zbog toga se ubila i čitava brigada onih koji su je išli braniti u nametnutu ratu. Nepravедna je, proganja branitelje, štiti komunističke zločince, ostavlja ljude bez posla, više voli tuđinca nego svoga... Jednostavno rečeno, vlada se poput najgore maćehe. To što se izvlači na recesiju koja drma u svijetu samo je blijeda isprika i ništa više.

Naizgled stvari zaista ovako stoje. No, u svojoj biti nisu točne. Potrebno je prisjetiti se 9. srpnja 1991. Otvoren napad na Hrvatsku još nije počeo. Gianni De Michelis u Beču priređuje sastanak svih europskih socijalista. Razmotrili su novonastalo stanje. Komunizam je na Istoku pao. Papa Poljak je najzaslužniji, ali se to ne smije priznati. Sve treba pripisati disidentskim krugovima. Budući da su pobijedile domoljubne desničarske nacionalne stranke, bivše komuniste mora se što brže reciklirati u socijalističke stranke ili partije. Da bi se zaustavilo bujanje demokršćanskih snaga, treba se ubacivati u njihove redove i izazivati afere i raskole. Kako tada, tako i danas. Kad čovjek sve to zna, onda mu je lako odgonetnuti tko su čiji igrači i zbog čega se tako ponašaju. Žao mi jedino branitelja.

Posluživanje iste pokvarene hrane možemo vidjeti i ovih dana dok djeca polako počinju ispunjati školske klupe. Ministar Jovanović u svojoj svemoći odredi preko noći da se počne sa zdravstvenim odgojem. Ona manja djeca novu će školsku godinu početi s pranjem

ruku, zatim zubića, nije rečeno da će i nešto drugo, nakon toga sjest će za zajednički stol pa će pričati... Ona veća valjda će odmah započeti s učenjem o »onim stvarima«, toliko je to ministru žurno. Kad čovjek sve to pogleda zdrava razuma, onda mu izgleda prilično pokvareno. Ako djeci u školi treba prati zube, onda znači da ih ne peru kod kuće. Ako ih ne peru kod kuće, znači da su im roditelji... Dalje, ako djecu treba učiti zajedničkom razgovoru, znači da im takvo ozračje nije u obiteljima. Ako im takvo ozračje nije u obiteljima, onda im je obitelj... Ako slobodno možeš udovoljavati svojim nagonima pazeći samo da se ne zaraziš, onda znači da s tvojom obitelji nešto nije u redu jer te tome ne uči. Ona te, naprotiv, uči da nagonima trebaš vladati, da nismo životinje, nego ljudska bića s besmrtnom dušom. I dalje u tom smjeru. Stavovi se većine ne uvažavaju. A ona reče da bi umjesto tog bajnog zdravstvenog odgoja školsku godinu trebalo započeti učenjem kako je stvorena hrvatska država, da bi trebalo zazvati Boga na pomoć... Manjina se u medijima tomu počela izrugivati očito držeći da je njihova pokvarena hrana bolja od zdrave, tisućljetne hrvatske hrane.

Zavedeni i pokvareni idu i dalje. Ovih se dana pitaju je li Isus imao mentalnih problema, kao i dobar dio svetopisamskih likova? Predložak je to za propovijed, a gdje bi drugdje nego u Velikoj Britaniji, koji je napravila svećenica Eva McIntyre. Gledano sa strane onih kojima služi zaista jest. Uvrtjeli su sebi u glavu da su zdravi i da drugima mogu propisivati norme ponašanja. Proglasili su i Svjetski dan mentalnog zdravlja sjećajući se Freuda, Junga i drugih sličnih bolesnih umova. Takvima ih, naime, proglasiše oni što ih odbaci De Michelis, demokršćani. Znam komu ću vjerovati.

Jedan od primjera nasilja koje provode pojedinci što su odbacili Boga jest i navodna optužba protiv svećenika u Limi za »ubojstvo«, tako su rekli, mačke. Nazivaju se Aktivisti za prava životinja i u to su ime prekinuli misu koju je držao don Alejandro Berrade. Kasnije se ispostavilo da je priča skroz nategnuta, ali njima su navodna mačja prava svetija od ljudskih prava na neometano iskazivanje vjerskih osjećaja. Kažu novinska izvješća da su bučili cijelu noć, a okolni su se stanovnici punili gnjevom jer im je dosta tih mačjih prava. Nakotilo

se u okolici na stotine mačaka i ne mogu više od njih živjeti. Da pozovu De Michelisa da se njima pozabavi? Trenutno nije u tamnici. Bio je pronevjerio neku grdnu lovu, ali ga je »bratija« brzo iščupala. Trebat će im još.

Kakva ljudska prava promiču oni koji recikliraju komuniste, kao da su smeće, zorno je u drami rudara u Južnoj Africi. Oni mukotrpno rade i slabo zarađuju, a oni drugi ne rade ništa i basnoslovno zarađuju. Rudarima prekipjelo pa počeli prosvjedovati. Njihova policija otvorila vatru na njih i napravila pokolj, na desetine mrtvih. Umjesto naredbodavaca za smrt rudara optužiše druge rudare koji su i sami spašavali glavu pred nahuškanom policijom. Odjeknu to strahovito pa su trenutno zaustavili optužbu. Ali vlasnici se i dalje ne ispričavaju. Njima su rudari potrošna roba. Kažu da bi bilo zanimljivo vidjeti tko su ti vlasnici. Uporno se o njima ne želi pričati. Ne, oni nisu reciklirani. Oni recikliraju. Sad znamo.

Pametan lijek riješit će nas poteškoća s pokvarenom hranom. Samo se ne smijemo prepustiti. Pronađimo ga.

Pročitah knjigu don Ante Bakovića *Druže pope, u ime zakona – izlazi iz groba!*. Učinih to više-manje u jednome dahu. Pojedinaac sučeli-ce zločinačkom sustavu, onom komunističkom. Naizgled se zna tko će izvući deblji kraj. Na pojedinčevoj strani je Bog i iskustvo s robije. Tu je i puk, ali on se ne smije miješati, inače će i sam dobiti po pr-stima. Supovci, naime, bezdušno djeluju. Ipak, pojedinac pobjeđuje. Don Antu tjeraju iz mjesta u mjesto neprestano uvjereni da baš na tom novom ne će moći ništa dušobrižnički raditi. A on sebi pronade posao, i to kakav. Partija je ponovno na nogama.

Sličnu domišljatost pokazao je i ovi naši dolje na jugu. Neokomu-nisti smisle da prestanu s gradnjom Pelješkog mosta koji bi spojio jug s ostatkom zemlje. Bila bi to tvarna i duhovna poveznica. No, komunisti nikada nisu razmišljali na taj način. Oni si umišljaju da su svjetski građani, a najobičniji su razbojници, kako ih nazva biskup Košić, te im nije stalo do nekakvih tamo mostova kad se može pu-tem i preko druge države koja je zajedno s nama u »regionu«. I puk odluči uzeti stvar u svoje ruke. Umjesto mosta pružiše konop s jedne na drugu stranu Jadranskoga mora i za njega prikvačiše svoje lađice, na stotine njih. Poruka je jasna. Uz to poručio je da ne predaju drugoj državi ni milimetar hrvatskoga ozemlja, kako trenutno misli učiniti komunistička vlast. Trabunjaju, naime, da je svejedno čija su ta dva kamena, Veliki i Mali Škoj kod Neuma. Da je ostala Herceg Bosna, moglo se to nekako i prihvatiti, jer hrvatski je narod s obiju strana granice. Ali je pometoše, uz svesrdnu pomoć domaćih komunista i sličnih besprizornih. Sad se na granici igra zapadnobalkansko kolo. Nije kozaračko, ali njima i ovo dobro dođe. Zbog toga se raspame-te kad im biskupi u posljednje vrijeme svako malo očitaju pouku. Sve slično na ono poratno vrijeme, jedino komunisti još ne uhićuju i ne ubijaju. Zato mediji odrađuju taj dio posla. Naputci globalizatora moraju se provesti u djelo.

Dr. Anthony Flew unatoč svemu ide svojim putem. Spadao je nekada u skupinu globalizatora i bezbožnika. Slavili su ga, jer je bio inteligentan i, po njihovu, uspješno se nosio s omrznutim vjerskim zatucanim ličnostima. Išlo je to tako dok ga u njegovoj samouvjerenosti nije dotukao neki religiozni znanstvenik. Radilo se o televizijskoj debati. Pitao ga je gdje je nastalo Sveto pismo koje drži u rukama? Naravno da je slavodobitno odgovorio da se to zbilo u tiskari. On ga je tada poučio da se u toj knjizi nalazi informacija te da je ona nastala u umu pisca. Flew se složio. No, na sljedeće pitanje nije znao odgovor: »Gospodine Flew, budući da svi živi organizmi imaju u sebi vrlo složenu informaciju, zapisanu u genima, u čijem je umu nastala ta informacija?« Nije trebalo dugo da na tiskovnoj konferenciji objavi da je postao religiozan. Zaprepaštenje. Njegovi dojučerašnji kolege grozničavo su stali objašnjavati da su ga krivo shvatili, da nije tako mislio... Morao je sve ponoviti, pa i napisati knjigu, da se ušute. Kao istinski filozof i logičar pošao je novim putem kroz život. Razvikana javna glasila, i kod nas, o svemu sada uredno šute.

Medijima je izgleda puno zanimljivije pratiti opasne igre globalizatora. Između ostaloga, razrušili su Afganistan, Irak, Libiju, nastoje srušiti Siriju, Iran samo što nije došao na red. Iskušavaju se i prodaju nova oružja. Posao cvjeta. Globalizatorima se čini da su dovoljno daleko i dovoljno zaštićeni da se mogu igrati ovih igara. Jesu li? Sjetimo se Bakovića. Pojedinaac koji misli uvijek će uspjeti doći do slobode i tiranina zbaciti s vrata. Čovjeku je jedino žao onih koji će u svemu tome stradati. Svejedno od čega, od obična oružja, od atomskog, kemijskog, biološkog ili ovog novoga koje ne znam kako nazvati. Učim o njemu prateći vijesti s Bliskoga istoka. Sve su crnje i crnje. Netko će morati podvući crtu. Tko će to biti? Globalizatori, neki mudar vođa, neko strašno oružje koje će povijest vratiti u kameno doba? Treba moliti i činiti sve što je u našoj moći pa da već jednom prestanu te smrtonosne globalizatorske igre.

Žao mi je, ali ovo je tek napola u duhu skupa u Sarajevu. Našli se tamo na svjetskom susretu za mir. Poziva ih katolička zajednica »Sv. Egidija«. I zaista se skupilo šareno, svjetsko društvo. Neki neumorno mantraju o dodijeljenoj im zadaći. »Region« vrišti iz njihovih riječi.

A trebao bi mir. »Region« je sjeme zla, opasna globalizatorska igra, uništenje dobrosusjedskih odnosa. To je vraćanje u vremena kada don Ante Baković, a i drugi koji se nisu prestrašili, zbog dušobrižničkoga rada mora u tamnicu. Nešto takvo, svjesno ili nesvjesno, ovih dana zaziva i jedna politička stranka. Nazvali se Stranka penzionera umirovljenika (SPU). Rekoše drugi kad su već pošli tim putem »regiona« zbog čega se nisu nazvali Stranka umirovljenika penzionera (SUP). Svi znaju što ta kratica znači. Pendrek u njezinoj ruci često je pucao po njihovim leđima. Ali treba puk pokušati zavarati. Možda netko nasjedne na priču da nije važno ni tko smo ni što smo, važno je da sutra imamo što jesti. Takvu priču prodavao nam je i OHR, upakiranu na razne načine. Jedna od njih bila je da je netko u Hercegovачkoj banci pokrao silne novce. Navodili su mu i ime. Na kraju se pokazalo da od toga nema ništa. Onda su SFOR-ovi tenkovi stupili na pozornicu. Dosta je rukavica. Ovako se to radi. Banka je zatvorena, novac opljačkan. Stali su i otpuštati djelatnike, njih oko 200. Ovih dana otpuštaju i posljednjih 75. Banka ide pod ključ. O krivcima se ne govori. Upravo kao ni na skupu u Sarajevu. A netko je pustio rat u Bosnu i Hercegovinu, netko je pustio rat u Irak, netko je pustio rat u Afganistan... Te treba imenovati, pronaći i utamničiti da jedanput u ovo suvremeno vrijeme prestane ratna opasnost. Nema smisla spominjati samo posljedice. I prvašić shvaća da njih ne bi bilo da oni nisu stupili u igru.

Hrvatska nam prolazi kroz teška, komunistička vremena, Herceg Bosna mora se nositi s globalizatorima. Nema razlike, dva naličja jedne te iste stvari. Pročitah da su počeli prijetiti i bombama. Dojavili su da su jednu postavili u zagrebačku katedralu. »Budi se istok, budi se zapad«, tako su nekako tepali svojim terorističkim pothvatima. Znaju to dobro mnogi naši utamničeni. Međutim, samo im je tijelo bilo u njihovim rukama, duša se slobodno kretala kamo ju je volja. Jer, ona je neuništiva.

KAMEN I KOSTI

Nazočim polaganju doživotnih redovničkih zavjeta. Četvorica franjevacu polegla su po podu, mi ostali molimo. Puk ispunio veliku crkvu. Gledam ih i sjećam se Vrgorca. Naizgled malo čudno. Tamo su komunisti 1945. ubili fra Maksimilijana Jurčića i 40-ak uhićenika dovedenih zajedno s njim. Fra Maksimilijana smo i njih pet prošlih godina iskopali i dostojno pokopali, ostale u drugoj masovnoj grobnici nismo. Oni ne dopustiše: neokomunisti, potomci starih komunista, jugonostalgici, sluge svih režima... Uzalud što su pronađene i prve kosti među ljutim vrgoračkim kamenom. DORH je sve zaustavio i nitko živ, izuzev državnog odvjetnika Mladena Bajića, ne zna kad će se prionuti poslu da i oni budu dostojno pokopani, a ne ovako kao životinje bačene u škrip. Sve su prilike da ubrzo ne će. Bajić revno ispunjava dodijeljene mu dužnosti.

Ovi mladići što mi leže pred očima slika su snage koja je uvijek postojala u hrvatskome puku. Ma što god oni govorili, ovakvi znaju kako i kamo im je krenuti. Nešto kao dragovoljcima na početku Domovinskoga rata. Lako ne će biti, ali oni se ne boje. Molitva im je na usnama, hrabrost u srcu.

Nimalo se ne boji ni sadašnji nam papa Benedikt XVI. Unatoč uzavrelu Bliskomu istoku otišao je tamo, u Libanon, i progovorio o miru. Poručio je kršćanima da odbace strah i da ostanu na svojoj djedovini. Papa je svjestan da im nije lako. Manjina su među svojim sunarodnjacima i dežurni krivci za sve zlo koje Zapad tamo čini. Pripadnicima drugih vjera jednostavno je teško razlikovati Zapad i kršćanstvo, njima je to jedno te isto, a Zapad se tomu tamo ne opire, ovdje i te kako. Po svemu sudeći, na tom je tragu i film »Nevinost muslimana« zbog kojega se bune u svim muslimanskim zemljama. Laiku je jasno da mu je namjera unijeti nemir i to uspješno čini. Upleteni u njegovo stvaranje još se kriju, jedino u posljednje vrijeme objaviše da je nastao pod paskom egipatskog kopta pod imenom Nakoula Basseley koji živi u SAD-u. No, izgleda da muslimani nisu

povjerovali. Sve da to i jest tako, dublje su namjere u svemu tome. Zato je dobro učinio Hezbollah što je došao pozdraviti Papu. Redateljima trenutnih krvavih igara pomutio je namjere, barem nakratko. Potvrdio je to i njihov utjecajan čovjek Hasan Nasrallah koji je pozvao i muslimane i kršćane da se ne daju zavaditi.

Tko je god malo ozbiljnije proučavao povijest, vrlo lako može primijetiti da je započeta igra slična dosadašnjim dvama svjetskim ratovima. Mutikaše iz sjene povlače konce. Osim Bliskoga istoka trenutno je napeto i u odnosima između Kine i Japana. Spore se oko otočja Senkau. Do sada je išlo pregovorima, sad se odjedanput počelo zveckati oružjem. Slučajno? Poznavatelji povlačenja konaca u sjeni vele da su na pozornici globalisti, masoni i druga tajna društva. Čini im se da je prilika za uspostavljanje tzv. novoga svjetskog poretka i za masnu zaradu. Oni će sve strane u strašnom košmaru novčano i na druge načine podupirati, a na kraju obračunati ceh. Jest suludo, jest neljudski, ali oni su takvi. Boga su odbacili, sebi umislili da su bogovi i kao slijepi vođe uporno jašu naprijed.

Njihov način postupanja lako se može vidjeti u siromašnim zemljama. Otvaraju tamo pogone svojih tvrtki i za sitan novac, zaraden u neljudskim uvjetima, stvaraju različite proizvode. Neumjerno se bogate, a oni koji su im namrijeli to bogatstvo i dalje ostaju siromašni. Rade kao negdašnji robovi, čak su im pridružena i djeca. To multinacionalne tvrtke nimalo ne smeta. Tamo gdje se puk odluči oduprijeti, zapadne vlade, naročito Angloamerikanci, »donose« demokraciju. I puk počne kliziti u siromaštvo, a zapadne tvrtke u veliko bogatstvo. Uzmimo samo za primjer naftne tvrtke ili, pak, rudnike u Južnoj Africi. Sada i južnoafrički predsjednik Zuma reče da su u krivu rudari koji su se nedavno bunili i koje su tada pobili kao zečeve, njih nekoliko desetina. Nakon toga preživjele čak optužiše da su oni krivi za njihovu smrt, ali to bijaše previše pa su o tome trenutno ušutjeli. Slične se stvari znaju događati i s obiju strana ove naše granice. Tuđinac ovdje »namiriši« neku uspješnu tvrtku, nađe se način da moradne biti prodana i onda počne smanjivati plaće djelatnicima, no rukovoditeljima, pak, ne. Tko se pobuni, dobiva otkaz. I tako to ide iz dana u dan jer se djelatnici nisu dostatno naučili na

sindikalno udruživanje, komunistički pendrek previše im je još pred očima. Trpe dok ne puknu. A onda obično bude svašta. Međutim, i to je dio strategije ovladavanja nekim područjem.

Turski predsjednik Erdogan davno je skinuo rukavice. Hoda po BiH kao da je njegova. Zapravo, to je i izjavio. Reče da mu ju je Alija Izetbegović ostavio u nasljedstvo. Ali kad smo već kod ostavljanja nekome ove zemlje, pametnije bi mu bilo da se prisjeti kraljice Katarine Kosače. Ona je posljednja hercegbosanska kraljica. Erdoganovi joj zauzeše zemlju i ona je ostavi tadašnjem Papi. Mnogobrojni njezini podanici ostaviše među kamenjem i u vlačnoj bosanskoj zemlji kosti braneci što se u takvim okolnostima obraniti dade. Trajaše to više od dugih i predugih 400 godina. Erdogan sve pokuša prebrisati spuzvom. Čak izjavi i da je povijest Sarajeva počela s Isa-begom Is-hakovićem. Naravno da mu neki ne ostaše dužni. Poučiše ga povi-jesti do pojave dotičnoga bega i poručiše mu da nije njegovo ovako se ponašati u tuđoj zemlji. Za malo vremena izrekao je previše kri-vih stvari. Jedino mu odlučiše poslušati savjet da svaka obitelj u BiH treba imati najmanje petero djece. Zna se što je on htio reći, ali i oni znaju što oni hoće.

Erdogan, globalisti, uzavreo Bliski istok, Pacifik... ne brinu Zlatka Galla. On se u *Slobodnoj Dalmaciji* raspištoljio o brendu Maršala pa nas poučava kako se to može turistički iskoristiti. Istina, priznaje da je činio neke nedolične stvari, bio nepopustljiv u čuvanju vlasti, ali to treba staviti na stranu. Njega je svijet priznao, možemo imati od njega koristi, živjeti dobro kao što je on, Gall, prije živio. Pohvali se da ni on ni obitelj mu nisu pripadali među komuniste, a niti među one druge. Živjeli su onako u sredini i bilo im je dobro. Onda dođoše ovi današnji pa to razbucase. Nema smisla dalje razglabati Gallovo duboko umovanje, jedino bi ga trebalo priupitati bi li se slijedom zarade na zločincu Titu moglo zarađivati i na Hitleru, Idi Aminu i sličnim tipovima!? Istina, nisu komunisti, ali jesu zločinci.

Gledam priopćenje u povodu javnog linča biskupa Košića. Jasno je rekao da je komunizam zločinačka ideologija, da neokomunisti danas priječe istraživanja o komunističkim zločinima, da je ubijeno mnoštvo puka... I zbog toga su ga strašno napali, kao i kardinala

Bozanića koji je današnje stanje u Hrvatskoj usporedio s kulturnom revolucijom. Riječi lete na sve strane, kao što bi ubrzo mogle letjeti rakete demokratskog Zapada radi izvoza demokracije. Međutim, zar je moguće zaboraviti da su osim kostiju puka po raznim jamama posute i kosti redovnika, svećenika, časnih sestara, bogoslova, sjemeni-štaraca... Don Anto Baković sve je lijepo opisao u svome glasovitom djelu *Hrvatski martirologij XX. stoljeća*. Jugonostalgicari, istina, to ne čitaju, no čitaju oni drugi. Među njih zacijelo spadaju i ovi koji nazo-če polaganju svećanih zavjeta. Hod je to svetoga Franje kroz povijest. Naizgled bez snage, a u biti mijenja temelje.

OKOLIŠ

Neki USAID, UNDP i Grad Mostar uložili silan novac u energetske učinkovitost i rekonstrukciju Gimnazije u Mostaru. Tako izvješćuju mediji. Dobri neki ljudi čudna imena, izuzev Grada Mostara. On nam je kao poznat... A je li? Onomu tko se bavi malo više politikom poznati su, na žalost, i onih prvih dvoje. Muvaju se tuda još od početka rata. Da su ga zaustavili, čovjek bi im i vjerovao, ova-ko dvojbeni su ti njihovi novci. Dok je dotična gimnazija nosila ime fra Dominika Mandića, biše oni daleko sa svakom pomoći, jedino vikaše da treba ostati bez imena. I ostade, na demokratsko morajući način. Tada se raspričaše o suživotu, demokratskim dostignućima..., a djeca ostaše bez uzora, vrijedna franjevca i znanstvenika, domoljuba i borca za naše bolje sutra. Nisu jedini. Ti isti križali su našoj djeci sadržaje u školskim knjigama, tjerali ih da pohađaju nastavu na jeziku bez imena. Jesmo li im to zaboravili ili nas je poput »trave« začarao miris novca? Prodajemo li se ili samosvjesno idemo naprijed? Oni su došli i ne misle tako lako otići. Bojimo li se ili pokret otpora buja u našim venama?

Trenutni predsjednik hrvatske Vlade Zoran Milanović, izgleda, nema nekih velikih ograda kada je prodaja u pitanju. Uporno razgrađuje hrvatsku državu, upravo onako kako to žele neka središta moći koja progovaraju preko veleposlanika pojedinih država. Ne ćemo ići u političko razglabanje, recimo samo da je, između ostaloga, uvrijedio Davora Stiera rekavši mu da ne može voljeti hrvatsku državu jer nije bio u njoj. Naizgled točno. Stier je dijete hrvatskih iseljenika, a Milanović dijete hrvatskih komunista. Bližnji onoga prvoga i drugih iseljenika bježali su od komunizma i u tuđini voljeli svoju Hrvatsku, sanjali o njoj, kovali zoru njezine slobode. Bližnji ovih drugih nisu se obazirali na sve to, njima je bilo dobro. Kakva Hrvatska!? Oni su htjeli da njezino ropstvo traje što duže. Na kraju se postavlja logično pitanje koga to Stier nije volio? Hrvatsku ili Jugoslaviju? Očito je Milanović pobrkao imena.

Neka je Milanoviću sam Bog na pomoći, bez obzira što kaže da ne vjeruje u njega. Doći će dan kada će pred njim morati odgovoriti na to pitanje, a tada ne će biti uz njega njegovih jurišnika Čačića, Linića, Pusičke, Matića... Morat će oni tada, ne znam tko više, a tko manje, odgovoriti i na pitanje tko je kriv za smrt Mladena Mladenovića. Bio je branitelj, radio u Gredelju, tvrtki koju gurnuše prema stečaju, i on više nije mogao izdržati... Ubio se. Otišao je, ali ne onda kada je zaista bilo gusto, kada su metci zviždali uokolo poput bure u kasnu noć. Nije, na žalost, jedini. Isto je učinila čitava brigada branitelja. Očito su previše voljeli svoju Hrvatsku. Pobjedili su u ratu i pomislili da je sve gotovo zaboravivši pritom da su još ostali besprizorni, nalogodavci iz sjene i njihove sluge na javi. Tek kada se njih pobijedi, možemo reći da imamo svoju Hrvatsku, kako je znao govoriti pokojni nam predsjednik dr. Franjo Tuđman. I on je bio gurnut u zapećak, oklevetan... Međutim, svakim danom izranja sve svjetliji na zaprepaštenje raznih udruga čudnih skraćenica. Sloboda se jednostavno ne može ubiti, osim ako to sam narod ne zaključi. No, tada je kriv samomu sebi i, budimo iskreni, takav nas narod ne zanima. Koliko vidim ovaj naš nije takav i teško da će takav biti unatoč ovima koji ga nisu sposobni voljeti jer potječu iz okoliša koji je volio neke druge države i neka druga totalitarnija državna uređenja od današnjega demokratskoga.

I kontroverzni odvjetnik Ante Nobilo graknuo je i pokazao kakav mu je životni okoliš. Nije još presuđeno u Haagu Hrvatima iz BiH, ali on svesrdno navija da Hrvatska tada bude proglašena napadačem na tu državu, da se Herceg Bosna proglasi zločinačkim pot-hvatom, da... Ne zaboravimo, on je negdašnji jugoslavenski državni tužitelj. Prije toga trenirao je miliciju boričkim vještinama pa ga je na jednom natjecanju u SAD-u pobijedio Miro Barešić. Morala je tada biti svirana i hrvatska himna na što je Nobilo Barešiću i njegovoj Hrvatskoj opsovao majku. Bio je uzor totalitarističke države kojoj je posvetio svoje sposobnosti, kako tada, tako i danas. Zbog toga ne raspravlja o kontroverznosti Haaškoga suda, njegovim očitim nepravdama jer je za njega on nepogrješiv. Kako presudi, trebat će se toga držati. Nije ni čudo da se tako ponaša. Zajedno s negdašnjim

hrvatskim predsjednikom Stjepanom Mesićem, između ostaloga, stvarao je tezu Haaškoga suda o zajedničkom zločinačkom pothvatu. Što se može očekivati od takvih ljudi? Miris novca njima je sve. Komunistički okoliš odigrao je i ovdje svoju ulogu.

Vratimo se mi opet našoj Herceg Bosni. U jednome tuzlanskom perivoju javno su izložili povelju Kulina bana. Sve bi bilo u redu da nisu izbacili one dijelove koji govore o kršćanskoj prošlosti na ozemlju Herceg Bosne. Ma, podrazumijeva se, mislim na čitavu BiH. Naime, nekada se, do Jajca i onog komunističkog zločinačkog zasjedanja, zvala baš tako. Zvat će se i ako Nobilo mogne slavodobitno uskliknuti da su je osudili. Zacijelo je ne će pustiti na miru. Ulupali su mnogo novca ne samo da je sruše politički nego i u našim srcima. Oni ne dolaze da bi oslobodili, oni dolaze da bi podjarmili. Zbog toga šute o ovom spomeniku. Voljeli bi da Hrvati što prije zaborave svoju prošlost te prigrle sadašnjost u duginim jugoslavenskim bojama. Kako bi im samo tada tepali!

Poslušao sam tek uvodnik današnjih vijesti, jer pišem ovaj tekst. Jedan ministar pobija onoga drugoga. Politika je razroka. Odmahnuk rukom. Negdje netko sluša Thompsona, kroz dnevnu buku prodiru njegove riječi: »Sude mi«. Sjetih se i Darija Kordića. Jučer smo pričali o njemu. Nisu ga slomili, a miris novca bio je golem. Samo reci da su Tuđman i njegovi krivi i tvoja je sloboda, tvoji su bankovni računi, tvoja je i sramota, nadodao bi puk. On, pak, bijaše njegov pravi izdanak i ne izdade. Hvala mu.

LUPI PETAMA

Prilično kasni noćni sati, 23.00, na našoj hrvatskoj javnoj televiziji (istina, na drugom programu) film *O ljudima i bogovima*. Snimio ga je Francuz, ime mu je Xavier Beauvois. Za njega je začudo dobio i neke nagrade. Govori o ubojstvu sedmorice trapista 1996. koji su bili u misiji u Alžiru. Svemu je, pak, prethodio masakr ekstremnih islamista nad dvanaesticom Hrvata tri godine prije. Bili su djelatnici Hidroelektre i samo radili svoj uobičajen posao. Priznat ću, film nisam gledao, sve ovo prenosim iz medija. Jasno mi je da nisam jedini. Valjalo se spremati za sutrašnji dan koji sa sobom nosi važne poslove. A san je tu odlučujući. Zna to i naša javna televizija pa je napravila kako je napravila. Film je nagrađen i treba ga prikazati, no tada kada je gledanost manja, a smeću daj udarne termine. No, i s nekim drugim filmovima ima poteškoća. Branko Lustig tuži se, a i prijeti, da mu djeca nisu htjela pogledati film koji im je namjeravao prikazati. U Zadru su ga odgledali pa im je on nakon toga rekao da ne vjeruje u Boga, jer da postoji ne bi dopustio holokaust. Naravno, nije spominjao Holodomor ili Gladomor i 10 milijuna ubijenih Ukrajinaca, nije spominjao ni Bleiburg, ni Vukovar... Ali i nakon njih Ukrajinci i Hrvati drže da je Bog moguć. Uostalom, moguć je i nakon židovskoga ropstva u Egiptu i prijelaza preko Crvenoga mora. Tada ih je samo on izbavio. Međutim, Lustig to ne uvažava. On govori politički korektnim jezikom. Kamo si prispio budeš li se držao etike i ćudoređa? Drži se novoga svjetskog poretka pa će ti biti zajamčena i sadašnjica i budućnost, čak će ti popraviti i prošlost.

Divim se djelatnicima i općenito puku po Latinskoj Americi. Graditelji novoga svjetskog poretka bili su ih dobrano stisnuli, bacili ih na koljena, no oni se usudili i usuđuju uspraviti. Nazreo sam to još u razgovorima koje sam sredinom osamdesetih godina prošloga stoljeća vodio s nekim školskim kolegama. Istina, tada mi je to malo mirisalo na komunizam, ali ipak dalo se podnijeti, kao i reagiranje kršćanskih Arapa u Izraelu i Palestini. Svima im je bilo dosta parazita

koji su nastojali živjeti na grbači naroda. Danas su neki uspjeli. Argentina je opet postala država koja se brine sama o sebi i ne da se pljačkati. Tu je i Ekvador. Nadobudnim stvarateljima novoga svjetskog poretka iz SAD-a i Engleske pokazuju što je čudoređe i jednak odnos prema svima. Naši mediji o svemu tome ne pišu. Njihova je logika drukčija. Nerado pišu i o masonima u našoj sredini. Njihov popis je procurio u BiH. Nema rasprava, nema ništa, pogriješka se nastoji prešutjeti. Naročito se u svezu s njima ne nastoje dovesti pripadnici Rotary i Lions klubova. Za njih je zajamčena etiketa dobrotvora. Znalci, naprotiv, kažu da su samo ulazna vrata za uspinjanje masonskim ljestvama. Što se više uspinješ, više znaš i tvoje je članstvo sve tajnije i tajnije. Zdrav se čovjek pita zbog čega tajnost ako je sve u redu. Umjesto odgovora ponudio bih sićušno istraživanje preko tražilice Google. Ukucao sam najprije: Crkva pedofilija. Pojavilo se mnoštvo članaka. Nisam ih čitao, svaki dan donose ih u medijima. Nakon toga ukucao sam: masoni pedofilija. Pojavilo se opet mnoštvo članaka, ali nijedan nije odgovarao na upit kao u prvom slučaju. Uglavnom su izrugivanje općepoznatim crkvenim stavovima o homoseksualnosti, sotonizmu, masonstvu... Opet uporabimo logiku i upitajmo se zar je moguće da nijedan mason nije pedofil i da se to barem nekada ne pojavi u medijima!? Ne treba nikakva škola da bi se odgovorilo na ovo pitanje.

Dođe mi zapjevati s Prljavim kazalištem »Lupi petama...«. Istina je da ne volim rock, ali su im ove riječi dobre i mnogima su puno značile u ona teška vremena devedesetih godina prošloga stoljeća. Danas je, ipak, pitanje što je od svega ostalo. Nije ovo loptica za kavanaško nadmetanje, nego ozbiljan upit. Je li još suvremeno »lupiti petama«? Za *Večernji* i *Jutarnji list*, barem kako piše Ružica Čavar, izgleda nije. Između ostaloga, protjerali su križ iz svojih osmrtnica. Ona ga je htjela staviti uz 67. obljetnicu 35 hrvatskih visokih časnika, generala i pukovnika Hrvatske vojske koji su nakon Bleiburga na namještenom suđenju osuđeni u Beogradu 1945. i pogubljeni. Ne znam, možda je zasmetala i ova povijesna činjenica jer nas uče da treba »lupiti pameću« i zaboraviti svoju prošlost zbog povezivanja u »regionu«. U tome prednjače anacionalne stranke, nasljednice zloglasne

Komunističke partije. Zbog toga mi je uvijek smiješno kad za nekog njihovog člana kažu da je dobar, savjestan, pravi čovjek... Zar netko takav može sudjelovati u radu onih koji razaraju hrvatsko društvo? Ako može, znači da nije takav, da ga nije briga za one riječi Prljavog kazališta. No, unatoč tomu htio bi biti na našem čelu. Nije sudjelovao u ratu, iako je po godinama morao, ne brine se za napredak svoga puka, iako bi to morao, ne razmišlja što će sutra sa svima nama biti, iako mu je to zadaća... Ponaša se poput onih koji opravdavaju sponzorstvo jednog bavarskog mjesnog bordela hokejaškom timu. Kažu da vlasnici pošteno rade svoj posao i pošteno plaćaju porez. Klauni, odvratio bi Ivica Šola. Nešto slično izjavio je za Zorana Milanovića. Gledao je što radi i onda bez dlake na jeziku u *Glasi Slavonije* napisao što je vidio. Drugi su u komentarima pohvalili taj njegov potez i napisali da je jedan od rijetkih novinara koji se ne boji reći istinu. On je očito lupio pa koga boljelo neka boli.

Namjeravao sam se u svemu ovome dotaći i Damira Kajina, odnosno njegova odgovora biskupu Ratku Periću i češanja o širokobriješke franjevce, ali ne ću. Ne da mi se trošiti vrijeme. Kako, naime, razuvjeriti nekoga s komunističkim kodom u glavi?

Koji trenutak kasnije pustit ću malo slavonski melos, malo onaj dalmatinski, malo onaj iz Herceg Bosne, malo... Jednostavno nešto od onoga što me čini čovjekom i osobom poteklom iz hrvatskoga puka. Drugom prilikom na repertoaru će biti birane stvari i iz drugih naroda, onih koji znaju tko su i što su. Jedino takve volim, ostali su zalutali na svjetsku pozornicu i sluge su opaka novoga svjetskog poretka.

USKRATILO

Polako se približava dan našega ulaska u blaženu EU, a onaj BiH sve je dalji, barem tako kažu mediji. Nije ispunila očekivanja pa još treba biti u čistilištu, a možda je u međuvremenu bace i u pakao. Lijepa naša paradoksalija, kako se može zvati po riječima trenutnog predsjednika hrvatske Vlade Zorana Milanovića, uredno ispunjava kriterije i približava se svome cilju. Čudno mi kako to BiH nikako ne može. Tetoši je tzv. visoki međunarodni posrednik, tetoše je tuđe vojske na njezinom tlu. Istina, ona njemačka odlazi sa svoja dva preostala vojnika, tetoše je inozemni veleposlanici što svako malo govore o njoj i što bi trebala raditi te još puno toga sličnoga. Baš čudno kako joj se ne da nikako naprijed.

Ni Srbiji, koja je tu u susjedstvu, s koje god strane granice gledali, ne cvjetaju ruže. Prema Jelku Kacinu, izjavitelju Europskoga parlamenta za nju, glave bi joj mogli doći pederi. Nije im izišla ususret prošlih dana i zbog toga mora platiti. Ljudi se htjeli malo šetati Beogradom, usput podbadati njegove građane svojim spolnim usmjerenjem, ako se to tako uopće može reći, a vlast se uzjogunila i ne da. Odbija priznati da je to u inozemnom visoko demokratskom društvu prirodno. Tamo se takve stvari ne shvaćaju kao podbadaње, tamo su pederi među svojim. I zaprijeti im Kacin poglavito Švedskom i Nizozemskom. Ne pratim sve pozorno, gnuša mi se, pa primijetih samo da se oglasila Švedska. Neka Ohlsson, ministrica za njihove europske poslove, ma što god to značilo, zaprijeti poput Kacina, pouči ih i na kraju doda: »To nije Europa u kojoj ja želim živjeti!« Misli se na one koji uskraćuju pederima podbadačke povorke, da ne bude zabune. I za koga se sada odlučiti? Za pedere, za Srbe, za demokrate što prijetite...? Novi bi svjetski poredak jasno rekao za ove posljednje, čak ga ni pederi u tom slučaju ne bi zanimali.

Iz duhovnosti ili iz društvene svijesti koju baš briga za čudoredna načela, dolazi nam i Hans Küng. Razvikani mediji, pod nadzorom novosvjetskih poredača, predstavljaju ga kao katoličkog teologa iako

ga je Crkva odstranila iz svojih redova, ali, eto, njima treba pa zašto ne bi šutke prešli preko te očite činjenice. Podrazumijeva se da mu daju velik prostor i ističu njegove riječi. Sada izjavi da bi Papa morao dati ostavku, a na to bi ga trebala potaknuti revolucija. Katolička je hijerarhija korumpirana, nevjerodostojna i ravnodušna prema stvarnim brigama vjernika. »Bezuvjetna poslušnost koju traže od biskupa koji se na vjernost zaklinju Papi gotovo je jednako tako ekstremna kao i ona njemačkih generala koji su se morali na vjernost zaklinjati Hitleru«, podvlači ovaj vrlo odmetnuti teolog. Misli nam ovdje moraju otići prema kardinalu Stepincu. Deseti najveći zločinac u suvremenoj povijesti Josip Broz Tito nudio mu je život, slast i vlast samo da krene nekim sličnim stopama. Trebao je umjesto vjernosti Papi prisegnuti njemu i sve bi bilo na svome mjestu. A tako je i davao govorio Isusu u pustinji. Stepinac je to znao i otklonio takvu napast od sebe pod cijenu žrtvovanja vlastitoga života. Küng na žrtvovanje života očito nije spreman. Njemu treba sve ono drugo. Ne znam samo sudjeluje li zbog toga u ovim posljednjim ocrnjivanjima Pape i Crkve, počevši od spolnih skandala, mučkanja oko tvarnih dobara i štošta drugo? Ili je možda već toliko uznapredovao u hijerarhiji da mu se ne da prljati ruke, nego to elegantno obavi na kraju? Bilo kako bilo, Crkva očito iz svega izlazi jača. Jednostavno rečeno, čisti se. Neki su u njoj pokleknuli pred zavodljivim zovom novosvjetskih poredača, drugi su tamo svjesno ubačeni, kao nekada kod nas udbini doušnici i podbadači. I sada imamo stanje takvo kakvo imamo. Samo kad bi Crkva bila malo manje za narod, uzdahnuo bi vjerojatno William Montgomery. Prilikom odlaska iz Hrvatske pojava da se ju nije uspio srušiti. Misli na Crkvu, jer Hrvatskoj je učinio dosta zla. Jadnik.

Hajde, reći ću da ne znam, kamo bih smjestio članak iz jednih naših katoličkih novina. Napisan je u rubrici Duhovne stranice. Ističe nekakvo pravo na različitost. Zamirisalo mi to odmah na novosvjetske poredače, bolje da to kažem nego da spomenem one skupine iz Beograda koje svoj stav brane upravo ovim riječima. I, naravno, za potkrjepu iznesena sadržaja poslužiše riječi Nelsona Mandele, Henryja Davida Thoreaua, Carla Gustava Junga, Abrahama Lincolna, Arthura Freeda. Ako su već duhovne stranice, valjda je trebalo

navesti neke svetce ili barem neke kršćanske mislitelje? Od ovih spomenutih ima ih koji uopće nisu vjerovali u Boga i za koje znalci tvrde da su pripadali masonskim skupinama te i te kako doprinijeli razaranju čovječanstva. Tako znalci kažu i, po ovome članku, trebalo bi im dopustiti pravo na različitost. Zar ne? Ili ne bi?

U Mostaru je već odavno rečeno što se misli o različitosti. Ona svugdje može biti samo ne tu. Hrvati se nemaju pravo takvima osjećati te birati i biti birani kao svi drugi. Novosvjetski poredači to su im uskratili. Nametnuli su im statut grada koji ne važi ni za jedan drugi grad u BiH. Učinio je to onaj lord od salvete, Tuđmanove navodno, Paddy Ashdown. Ustavni sud u međuvremenu reče da je taj statut protuustavan, ali oni ga ne žele ukloniti, što bi bilo jedino logično i pravično rješenje, nego se prave nevježe i govore da bi se političari trebali sami dogovoriti. Ma koji političari? Statut je pravljen po željama nekih među njima, odnosno po željama onih koje oni zastupaju, i potpuno je nemoguće da sada idu protiv toga. Tako vrtnja u krug nastavi dalje. Onako demokratski, zapadnoeuropski, svjetski. Njima je baš zabavno. Plaće veće od 50.000 KM, cirkus je tu i što bi ti htio drugo?!

Cirkus pravi i Predrag Matić Fred. To je onaj trenutni hrvatski ministar za branitelje. Ukida Ured za istraživanje komunističkih zločina. Priča da će ga pripojiti svome ministarstvu, da će se raditi još više, da će se istraživati svi zločini, a ne samo komunistički, da će se konačno povesti briga o svim vojnim grobljima. Ne bi to bilo loše da nisu istraženi svi zločini osim komunističkih, da svi nemaju svoja groblja, a imaju ih samo komunisti. Tuđe zločine su, naime, napuhivali, svoje skrivali, tuđa groblja jednostavno preorali i to je trajalo od 1945. do 1990. Nebrojene kosti ostale su duž Križnoga puta od Bleiburga tamo do Đevđelije, po nebrojenim jamama, rudnicima kao što je Huda jama, bačene jednostavno u rijeke ili u more. Matić to preskače te i on za dobru plaću ili tvarne povlastice služi rušiteljima jedine nam Hrvatske.

Kad se osvrnem na ovo što sam do sada napisao, lako bih mogao nadrljati da sam kojim slučajem Amerikanac. Tamo vojska vodi brijegu o svima onima koji sudjeluju u neobičnim raspravama, vjeruju u

teorije zavjere ili se zbog nečega bune. Mogli bi se razviti u teroriste, tako kažu. Znaju oni dobro što govore. Novi svjetski poredak kod njih je daleko dogurao. Stići će i k nama vrlo brzo ako kukurikavci i dalje ostanu na vlasti. Herceg Bosna je toga svjesna pa je vlast na općinskim izborima ovih dana dala u ruke domoljuba. Može se i među njima naći doušnika i ubačenih provokatora, ali to ne znači da je domoljublje krivo. U srednjoj Bosni određeni su već pali na ispitu. Zbog nesloge nemaju vlast ni tamo gdje bi je zbog svoje brojnosti morali imati. Svome narodu uskratili su ljepše i bolje dane.

Neka, baš mi je drago zbog Herceg Bosne. Očito i nadalje zna biti jaka i ponosna, ne pokleknuti pred zapjenjenim sijačima nedemokratskoga sjemena na ovim prostorima. Znam, urlat će oni da je sve ovo nacionalizam, da ovako ne ćemo u EU, ali što im ja mogu. Velika plaća zahtijeva i veliko urlanje. Ispravan, pak, stav prema životu rađa neslomljivošću, budućnošću i ispunjenošću srca.

HVALJEN ISUS I...

Mjesec listopad, a i svibanj, mjesec je kada se posebno sjećamo Blažene Djevice Marije. Razmišljamo o njoj, utječemo se njezinu zagovoru, pokušavamo živjeti kao što je i ona živjela. I prirodno je da je spominjemo u kršćanskom pozdravu Hvaljen Isus i Marija. Međutim, valjda je to prirodno nama, nekima drugima nije. Ima, naime, i među nama onih koji odbacuju ovaj pozdrav pribjegavajući takvima iza kojih ne znaš tko se nalazi. Kada na kraju izgube svoju osobnost, sretni su ako to uspiju primijetiti, a iznimno sretni ako se pokaju. Nešto kao u primjeru Borisa Šprema, pokojnoga predsjednika Hrvatskog, nekada državnoga, sabora. Slijedio crvenu nit Partije, uzdignute glave stupao u komunističkim redovima, da bi na kraju svoga života spoznao da je sve tlapnja i vječna propast te se obratio. Neka njemu i svima sličnima Bog dadne pokoj vječni, a onima koji se nisu obratili svjetlo da to što prije učine.

Ne treba se bojati pred poteškoćama. U današnjem suvremenom svijetu koji se naziva demokratskim kršćanima je poprilično teško. Progone ih na razne načine, posebno oni koji su sami sebe proglasili svjetlonošama. Ali svi koji su svjesni bore se, ne stide se istine koju nose u sebi. Takvi su trenutno i kršćani u Francuskoj. Brane obitelj, ne žele da se obiteljska prava prošire i na homoseksualce. To za njih jednostavno nije Božje, nije prirodno i gotovo. Slično razmišlja i mladež HDZ-a. Odbijaju namisao da se lake droge i prostitucija legaliziraju u državi koja se naziva Hrvatskom i u kojoj mnogi kažu da su katolici. Strankama koje baštine komunističku i sličnu ideologiju to nimalo nije tuđe. Njima je život zabava, sve završava na ovoj zemlji i zbog čega bismo se onda brinuli oko nekog tamo čudoređa? To što Papa ovih dana otvori Godinu vjere, to što Crkva obilježava 50 godina od otvaranja Drugog vatikanskog koncila za njih su ludorije bez smisla. I učinit će sve da takve stvari zaustave. Njihova ideologija mora vladati i prožeti sve pore društva. Nije važno što su u manjini, njihova pamet je kvalitetnija od pameti drugih.

Isto razmišljaju i talibani u Pakistanu. Malo tko nije čuo kako su pucali u djevojčicu Malali Jousufzai, svog smrtnog neprijatelja. Nije im ništa činila, tek je samo govorila da i ženske osobe imaju pravo na dostojanstven život i školovanje. Sama je jednoga dana željela postati liječnica i političarka. No, taliban je došao i hladno joj pucao u glavu. Nešto poput razvikanih pučača u medijima koje nam podvaljuju kao naše. Pucaju li pucaju, svakoga dana, i osokoljeni time misle da im nitko ništa ne može. Jer oni su na naslovnim stranicama, njih se pita za mišljenje, njima se daju nagrade. To što su poput konja u cirkusu, što moraju ići zacrtanom stazom njih izgleda ne briga. Odbacili su vrijedno, prigrlili zahtjeve svojih prohtjeva i zbog toga su spremni ići kamo gazda kaže. Svim ovim talibanima možemo pribrojiti i jednu zapadnu razvikanu pjevačicu, laku damu ili nešto slično tomu. Skinula se za brzo ozdravljenje hrabre Malali. Na zdravlje. Daleko drugarica dogura. Prigrliš poslušnost novome svjetskom poretku i on te odvede na staze ovakvih gluparija, između ostaloga.

Bilo bi puno lakše kada bi gazde bile na suncu, ali oni vole vladati iz sjene. Tamo se njihova djela ne vide i mogu prodavati priču da rade za dobro društva oko sebe, podrazumijeva se i za svoje dobro, zapravo to i jest ono glavno. Pročitah maloprije da se neki takvi skupljaju u Beogradu. Tamo obilježavaju 100. obljetnicu priznavanja Vrhovnog savjeta Srbije. Riječ je o masonima. Domaćini kažu da će »sudjelovati "sjene ljudi iz sjene", odnosno najmoćniji među najmoćnijima u svijetu masona.« Jeza klizi niz kosti. Zamisli, najmoćniji među najmoćnijima. To je kao kad Nobelova nagrada pripadne Europskoj uniji. Blesavo da ne može biti blesavije, ali u isto vrijeme i tako ozbiljno. Nije tu riječ o slučajnostima, oni iz sjene dobro znaju što žele postići i nije se s njima za igrati. Odlučni su svoju sjenu koristiti. A kad je već riječ o Nobelovoj nagradi, jednu je, za književnost, dobio i Ivo Andrić. Bio je, kažu, mason i braća su mu to namrijela. Danas mu tepaju oko 120. obljetnice rođenja. Čovjek bi mislio da je još živ. Što više jugoslavenskog duha u nekome, tepanje je jače. Postaje taj čovjek stožernikom ovih prostora, a sam stožine nije imao, ako u to ne ubrajamo onu masonsku. Dirljivo.

Nije Ivo Andrić jedini koji se povodio za ovozemnim dobrobitima i ugađao svoj put onako kako vjetar puše. Bilo je takvih puno u ono zlokobno komunističko vrijeme. Ušli u Partiju, dočepali se nekog ovozemnog užitka i stali ponavljati da Boga nema. Uvečer su se, pak, križali barem pred odlazak na spavanje te na noćnom ormariću držali Sveto pismo i Komunistički manifest. Oni su s pravom mogli reći: Hvaljen Isus i Partija. Ali nisu ta vremena prošla. I danas znamo slijediti sirenski zov ljudi iz sjene. To su oni koji u SAD-u ustrojavaju mladež po uzoru na Hitlerjugend i Titove pionire, kako mediji izvješćuju. Imaju čak i svoja bojna kola, a trebali bi djelovati na dobrobit svih nas, odnosno u izvanrednim stanjima djelovali bi prema probitcima države. Ne znam ubraja li se u to i namjerno širenje virusa neke bolesti, recimo kao što je SIDA. Kažu da su otkrili njezina tvorca. Ali razvikani mediji o tome šute. To govore oni koji se trse prodrijeti iza zavjese, raskrinkati ljude iz sjene.

U svemu ovome pomalo mi žao Nijemaca. Uvalili im Prvi svjetski rat, pa Drugi, nakon toga ih desetljećima trali njihovom stvarnom ili navodnom krivicom. Trenutno su krivi zato što ne spašavaju euro. Kad su to počeli činiti i istresati ogroman novac, počеше bivati krivi Grcima jer ih stišću da štede, da vrate ono što su navodno uzeli. Stvarnost je zapravo potpuno drukčija. Grčka je namjerno, kao i još neke druge zemlje, dovedena u ovo stanje. Ljudi iz sjene uporno obavljaju svoj prljav posao. Njima je do jedne vlade, jedne vojske, jedne banke. Kažu da stvaraju red iz kaosa i time se diče. Islandani znaju što to znači pa su ih protjerali. I njihove su banke bile propale i njima su bili propisali ogroman dug. Oni su sjeli, proračunali da to nije tako, zaustavili ih, preuzeli stvari u svoje ruke te ih sude. Za sve pogriješke netko je kriv i može ga se naći, samo ako to želimo.

Krivca traže i maloljetni branitelji, hrvatski. Nisu mogli gledati što im određeni rade od domovine i odlučili su se za nju boriti. Kao i drugi stavili su krunice oko vrata i onaj kršćanski pozdrav završavali s Marijom, a ne s Partijom. Dobro su znali tko su i što su. No, prava su im uskratili. Ne znam hoće li ih biti u registru koji trenutni hrvatski ministar za branitelje Predrag Matić Fred uporno najavljuje. Sada čak kao božićni dar, iako mu pametni ljudi govore da se toga okani.

Ako mu je već do registara, neka započne s registrom komunističkih boraca koji još primaju mirovinu i ima ih na desetke tisuća iako po svim prirodnim zakonima ne bi smjelo biti tako, neka zatim nastavi s registrom jugoslavenskih funkcionara, pa s registrom udbaša, pa... Hrvatski su branitelji tek na kraju, druže, oprostite, ministre Matiću.

Ali stvari su namjerno izokrenute. Tako na jednoj strani o hrvatskim žrtvama u Drugome svjetskom ratu govore oni koji kažu da je komunistička ideologija bila zločinačka dok na drugoj strani pripadnici te iste komunističke zločinačke ideologije također govore o hrvatskim žrtvama, naizgled pozitivno, nama danas. Čini mi se da je opet u pitanju završetak našega kršćanskoga pozdrava. Pomiješali se pojmovi i nikako da se usudimo razmrsiti ih. A morat će se.

TO SU NJIHOVI

Dok netko uči, dok je u razredu srednje škole, naizgled mu nije ni do čega drugoga nego samo do toga da što lakše preskoči zadatke koji su mu se ispriječili na putu. Tu je još i ljubav pa se jednostavno nema vremena ni za što drugo. Ipak, neki Talijani nisu mislili tako te su započeli s izdavanjem novina za tu populaciju, i to dnevnika, jednostavno nazvana *Dnevnik u razredu*. Za sada kažu da im ide dobro. Pokrili su velik postotak upisanih učenika. Očito ne stoji da danas nitko ne čita. Treba samo progovoriti o onome što ljude, recimo to sada tako, zanima. Omot može biti lijep i privlačiv, ali dosadi nakon jednoga vremena, ako je sadržaj loš. Upravo se to dogodilo, ne samo s novinama, nego općenito s medijima na Zapadu. Umjesto da naviještaju i pronalaze istinu, postali su profitabilni. Jedan čovjek ili jedna skupina ljudi drži mnoge u rukama. Nije to zbog pameti, nego zbog novca koji su mogli u njih uložiti. I nakon nekog vremena sve počinje ići prema provaliji. Ne znam što će biti sa spomenutom namisli. Nisam držao te novine u rukama, nego sam se oslonio na provjerenu vijest i činjenicu da je u sve uključen i Vatikan. Pazit će se, dakle, na sadržaj i ne će dopuštati da se smeće prodaje pod nešto vrijedno. Nije lako, ali se žrtva zacijelo isplati.

Priznajmo sebi da nas ne varaju samo oko medija. Varaju nas jednostavno oko čitava načina našega razmišljanja. Pokupili smo, zar ne, onu uzrečicu da je vrijeme novac. I trčimo li trčimo. Nemamo vremena za sebe, nemamo vremena za druge, nemamo vremena ni za što osim za rad. Na kraju obolimo i gdje smo bili? Umjesto svega toga trebali smo malo više cijiniti dokolicu. Nikamo nam se ne žuri, imamo vremena osvrnuti se natrag i vidjeti jesmo li sve dobro napravili. Ako smo uz to i vjernici, imat ćemo vremena i sastati se sa svojim Bogom. Nije on dalek i ne gleda samo na naše grijehе. Zapravo, oni njega uopće ne zanimaju. Njega zanima naše obraćenje, hoćemo li uspjeti progledati i svijet oko sebe promatrati očima samouvjerena čovjeka. Takav zna zbog čega je na ovom svijetu, zbog čega on ide

tako kako ide. Ne dolazi svome Bogu da bi neprestano nešto pitao, osim da mu pokaže put. Zahvalan je za sve što ima i za sve što će mu Bog još dati. Tijelo mu zbog svega toga ozdravlja i zajedno sa zdravim duhom od njega pravi čovjeka u punome smislu te riječi.

Svega toga nema u računalnoj prezentaciji koju sam dobio neki dan. Poslao mi ju je jedan prijatelj. Najveći likovi naše suvremenosti. Jesu li slavni, jesu. Međutim, već im se na licu ocrtava da nešto s njima nije u redu, a kamo li tek kada pogledamo što čine. I čovjeku ih bude žao. Jedno su vrijeme presretni zbog visina u koje su se navodno popeli, nakon toga počinju razočaranja i kraj. Sve tužnija i tužnija životna sudbina. Poslužili su kao obična tvar da bi neki mogli zidati kule od karata dičeći se svojim bogatstvom. Jednostavno rečeno, to su njihovi svetci. Drugih nema. Nešto slično komunizmu. Imali su svoje ideologe kao kršćanstvo apostole, narodne heroje kao svetce, svoje obrede i sve drugo. Izokrenuli su ono božansko da bi se sami prozvali bogovima. Pokus nije uspio. Njihovi svetci okrenuše ploču. Tako neki pjevači, da im ne spominjemo ime, neki dan rekoše da su upravo oni bili na početku rušenja komunizma. Svirali su u Varšavi i tako je sve počelo. Podrazumijeva se da papu Ivana Pavla II. nisu spominjali. Tko je taj starac kraj njihove neukrotive živosti, njihovih tuluma, poznanstava i sve u tom smjeru!? Ništa čudno. Karl Marks žestoko je odbacio vjeru govoreći da je opijum za narod, ali je zadržao ono njezino izvanjsko. Zbog čega i oni ne bi bili takvi?

Na toj razini bilo bi dobro da se ovim svetcima pozabave istjerivači đavla. Čak i u Crkvi bio je taj obred nekako gurnut u stranu jer se krivo tumačio Drugi vatikanski sabor ili onaj njegov izričaj »posadašnjenje«. Nastala je trka tko će više biti sličan tomu svijetu. No, nije smjela. Posadašnjiti Kristovu veselu vijest znači izreći je razumljivim jezikom današnjemu svijetu, a ne razvodniti je sadržajem toga svijeta. Hvala Bogu pa se to sada mijenja. Svjetski svetci doveli su nas u slijepu ulicu. Trenutno je na Zapadu velika gospodarska kriza, opasnost da počnu padati atomske bombe sve je bliže i bliže, neprestano nas izvješćuju o ovoj i onoj uroti, govori se i sprema odgovoriti na neredu pučanstva... Živimo u okruženju u kakvome nipošto ne bismo smjeli živjeti. Đavao je uspio posijati svoje zlo sjeme. Možemo

na sve odmahnuti rukom, govoriti da ga nema, ali se njegovo djelo i te kako, dakle, može opaziti. Nema nam druge nego ga istjerati i pustiti Boga da još više dođe u našu blizinu.

Dok se borimo protiv zla i tražimo Boga, nismo sami. Bog nam je uvijek slao i uvijek nam šalje pomagače. To su anđeli. Znam, bilo je do sada nekako uobičajeno da se i na njih odmahne rukom. Ali oni su tu, pomažu nam preskočiti sve zaprieke i da sa svojim Bogom izgradimo drukčiji i bolji svijet. Naši su roditelji to znali pa su nas učili da im se molimo, još odmalena. I dok smo tako postupali, dok smo znali živjeti i u dokolici, dok smo gledali na sadržaj, a ne na omot, bilo nam je bolje. Zbog toga ne treba neprestano kriviti drugoga što nam je ovako kako jest. Stanimo i vratimo se svojim negdašnjim vrijednostima. Poigrajmo se s djecom, oprostimo i zatražimo oprost, vjerujmo da smo vrijedni. To nam njihovi sveti nikada ne će preporučiti. Oni će nam dati sapunice, najnovije tračeve, poučit će nas kako ugađati svome tijelu, biti vještiji od drugoga. Znamo već kako to ide.

Da treba promijeniti način svoga uobičajenoga ponašanja, dokazao sam sebi samome pišući ovaj tekst. Mislio sam, naime, pisati o nečem drugom. Za to mi je trebala internetska veza. Ali došlo je do nekih poteškoća i nje nema. Zbog toga sam se okrenuo onomu što je u meni i tu oko mene. Na početku mi se činilo da ne će ići, sada više nisam uvjeren u to, dapače. Zadovoljniji sam nego da sam ostvario ono što sam bio naumio. Više sam u svemu sudjelovao svojom nultinom i došao do spoznaja koje nisam ni iznio. Tekst je progovorio sadržajem, a ne omotom. Ne znam koliko će biti zanimljiv drugima. Meni jest i zbog toga sam sretan. To će, pak, jednoga dana uroditi tekstom koji će se drugima i te kako sviđati. Naša sreća, naime, naravno ako je prava, nikada nije izgubljena. Prelijeva se polako u nešto novo što će se pokazati prvom prilikom.

VLAKOVOZ

Opet bih u ovom ogledu mogao pratiti mnoštvo događaja oko nas. Žalosti me činjenica da to nisu događaji zamišljeni u dokolici, ako je shvaćamo na istovjetan način, nego događaji koji bi i te kako htjeli utjecati na naš život. Zaustavili su rat kad su htjeli, nametnuli nam neki Daytonski sporazum i sada se ti snađi. Nemaš pravo razmišljati o svojoj budućnosti, nego samo imaš pravo ispunjati njihove želje i željice. To je, pak, daleko od temeljnih ljudskih prava na što nas svakodnevno podsjećaju nebrojene nevladine udruge, ali ništa ne čine da bi se bilo što promijenilo. Sviraju glazbu za neke druge uši, ne za naše. Njihov vlak ide u točno određenu smjeru.

Izgleda da i ovi federativni vlakovi znaju kamo će, iako im je putanja poprilično čudna. Neki dan objaviše da je na relaciji Čapljina – Sarajevo počeo prometovati niskopodni vlak. U glavi mi poče kolati naum da trebam otići u Sarajevo zbog..., a skoknut ću i do Visokog, pa... Red vožnje pročitah više puta, s nevjericom. Vlak polazi iz Sarajeva u 8.05, a u Čaplinu dolazi u 10.40. Iz Čapljine se za Sarajevo vraća u 15.25 i stiže točno, ako ne zakasni, u 18.00. Stvarno lijepo. Pođeš s noge na nogu nakon doručka, obaviš nešto u glavnom gradu države Čapljini i onda se lijepo vratiš pred večeru. Tako ispada. Ili možda imam krivo? To pučanstvo Sarajeva, glavnoga grada ove nam nesretne države, dolazi po paprike, krastavce i te stvari da bi ih moglo ukiseliti za zimu. Samo, ni njih nema čitavu godinu, a ni zima ne traje toliko. Očito da u ovom voznom redu nešto ne ide kako treba. Sve ode nekamo kamo ne bi trebalo. Je li ovo skuhanu u nekom Daytonu ili su kuhari ipak bili domaći, oni federativni, neka umilna čeljad koja se nemilice bori za svoje osobne prohibitke dok galami o ugroženosti, o nedemokraciji, o povampirenu nacionalizmu...? Teško je popamtiti sve te usklike. Vlak, odnosno voz, ovisno na kojoj je strani Bradine, dotle ide svojim putem i htio bi samo biti prometno sredstvo i ništa više pa makar ga zvali i vlakovoz.

Kamo bi trebalo ići izgleda da se i nekim drugima i te kako pobrkalo u glavi. Udruženje »Vaša prava BiH« podnijelo je tužbu protiv navodne diskriminacije učenika postojanjem tzv. dviju škola pod jednim krovom u Srednjobosanskoj županiji. A sud, domaći, ne uvaži tu tužbu. Toliko je to velika vijest, zapravo neočekivana, da o svemu izvijesti i radijska postaja Slobodna Europa. Kažu da kao spomenuta udruga misli i Vijeće Europe jer je upućivalo slične apele i klevete. I sad se nađe neki tamo sud da to ospori. Svašta! Tako je zanimljivo kad zajedno pomiješaš dvije ili više uljudbi pa onda umjesto vlaka i voza kažeš vlakovoz, a može i vozovlak. To se tako lijepo pamti, u njih slično cvjeta na svakom koraku. Evo, u Engleskoj u istom razredu govore i engleski, i indijski, i turski, i bangladeški, i... pa tako za učitelja kažu..., oprostite, ali pojma nemam, previše je glupava ova logika da bih je dalje slijedio.

Skoknut ću još malo s onu stranu granice i polako privesti ovaj tekst kraju. Vani sipi kiša, grijanje počelo raditi, a ja da se naganjam s genijalcima novog svjetskog poretka?! Ne može i gotovo!

Sa stranica jednoga portala koji je dobivao, čini mi se, neke nagrade vrišti naslov: »Svećenici će istraživati komunističke zločine: rezultati "istraga" redovno na stranicama HBK.« Kada sam pročitao tekst, vidio sam da su u samu naslovu tri velike pogreške. Ne istražuju se komunistički zločini, nego se traže mučenici koje su komunisti proizveli svojim zločinima. Ne istražuju to svećenici, nego Crkva u kojoj ima i onih koji nisu svećenici. Ne će to biti redovno, a može ako to žele, na stranicama HBK, nego na stranicama Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij. Kad je ovako s naslovom, teško je očekivati da sam tekst bude bolji. No, tu su se, za sada, uglavnom poslužili agencijskom vijesti, naveli su IKU, pa je ipak nešto suvislo i rečeno. A u komentarima, za sada ih je više od stotinu, nesmiljena borba *za i protiv*. Drago mi je bilo vidjeti da ima i onih koji su razumjeli o čemu je riječ, iako na ovom portalu takvi nisu dobrodošli. Žutilo se traži, najprije preko naslova, a onda će i sadržaj doći na red. Društvo smo koje ide u svijetlu budućnost. Trenutni nam predsjednik, predsjednik Vlade i njihovi tamo se već nalaze. Svakim danom sve nam je gore i gore. Revolucija nema milosti, a ni pameti.

Kišica i dalje lijepo rominja. Rano mi je ići popiti kavicu pa razmišljam o našem društvu. Kamo idemo? Krivim ljudima dali smo povodac u ruke i kola odoše nizbrdo. Tu su također i ovi iz bijela svijeta. I njihovu pamet znamo bespogovorno gutati dok nam je nude lijepo umotanu preko medija. A gdje nam je povijest, gdje su nam mučenici, gdje nam je budućnost, jednostavno gdje nam je razmišljanje? Onaj slijepi prosjak Bartimej iz evanđelja bio je mudriji. Povjerovao je Isusu pa je progledao. Blago njemu!

NJEZIN KIP

Obljetnica pada Vukovara je pred nama. Duboko u srcu pamtimo te mučne jesenje dane. Bit će tako dok god nas ima. Dokaz tomu su Zrinski i Frankopan. Ustali su protiv moćne sile, ona ih je satrla, ali ih nije pobijedila jer je u njihovim grudima gorjela sloboda. Nju se, pak, jednostavno pobijediti ne može. U Vukovaru je bilo mnogo Zrinskih i Frankopana. Padali su na različitim mjestima i svojim tijelima palili baklju koju nitko ugasiti ne može. Među njih svakako spada i Francuz Jean-Michel Nicollier. Nitko ga nije natjerao da dođe, sam je čuo zov u srcu i odazvao se. Majka mu je poslije toga imala poteškoća u demokratskoj Francuskoj. Htjeli su da to ne bude njihov rat iako su u njemu duboko sudjelovali. Jean-Michel ih je pobijedio.

Ginulo se i ostajalo živim i na drugom ozemlju države Hrvatske. Vukovarska epopeja samo je još više rasplamsala vatru koja je već gorjela. Ne damo Hrvatsku, ne damo Vukovar, ne damo Dalj, ne damo Čelije, ne damo Dubrovnik, ne damo Zadar, ne damo Knin, ne damo Ravno, ne damo Mostar, ne damo Vitez, ne damo... nijedan pedalj zemlje hrvatske. Bilo je tada časno biti hrvatski branitelj. To je i danas, samo što su u prvi plan izbili oni koji su za to vrijeme stajali u zavjetrini ili rade i dalje protiv svoje domovine pa se od njihove vike ne može čuti što branitelji i puk govore jedno drugomu. Oni su uvijek bili jedno i bit će jedno.

Ljubav puka prema svojim velikanima zacijelo će se pokazati ovih dana. Sramotni Haaški sud izreći će konačnu presudu pobjedničkim hrvatskim generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču. Točnije, osudit će ih samo dva dana pred obljetnicu obilježavanja pada Vukovara. Što god im učine, učinili su nama. Puno se stvari više ne da popraviti. Oduzeli su im već više od desetljeća života, makar da ih sada puste kao nevine. I to im ne ćemo zaboraviti. Pogazili su pravdu i namjeravaju izjednačiti žrtvu i krvnika. Tu pravdu ubijaju kao krvnici svoje žrtve na Ovčari. Batine, ponižavanje, naboj u zatiljak, tek ponetko uspije izbjeći poljubac smrti. Tako je to ako gledamo

ono izvanjsko, tjelesno. U duši su naši bojovnici ostali nepobijeđeni. Zbog toga i jesu onako dostojanstveni na sudu. Teškim krvavim rukopisom pišu svoju povijest i povijest svoga naroda. Naoko on im nije u stanju nešto posebno pomoći. A zapravo im i te kako pomaže. Moli se za sve njih i tako njihovu patnju pretvara u put koji vodi do istinske pobjede. To je poput zlata u vatri. Tek tada ono postaje ono što jest.

Ma ne pogađa muka samo nas na ovim prostorima. Toga je danas na sve strane, iako se hvalimo da je ovo suvremeno vrijeme, vrijeme najvećih čovjekovih dostignuća. Na žalost, upravo ti koji tako govore vrlo često predvode u zadavanju muke čovjeku kraj sebe. Ljudi su se zbog gospodarskih uspjeha osjetili samodostatnima, proglasili su da Boga nema i počeli sami sebe postavljati na Božje mjesto. Zbog toga je nastao sav ovaj nered jer poremećen je prirodan tijek stvari. Bog je stvorio ovaj svijet i jednoga dana promotrit će kako smo na njemu živjeli. Hoćemo li moći reći da smo ga svjedočili ili ćemo se pokušati opravdati zbog prisvajanja njegova mjesta? Bitna su to pitanja u našem životu. Vjerujem da su se njima pozabavili mnogi nakon što je uragan Sandy prohujao New Yorkom. U četvrti Queens zbrisao je 80 domova. Među svom tom ruševinom netaknutim je ostao Gospin kip. Slučajno? Ne bih rekao. Naši su bojovnici to iskusili u Domovinske ratu. Kada je sve njihovo bilo bačeno u prah i pepeo, krunica i Gospin kip davali su im nadu. Znali su da nisu ostavljeni samima, da netko misli na njih. Bilo je tako u borbi, ali i u strašnim logorima na ozemlju države koju Hrvatska nije napala niti se tamo ratovalo. Središta moći što stoje iza Haaškog suda to nastoje prešutjeti, kao da se nikada nije dogodilo. A dogodilo se, kao i mnoštvo silovanja u službi slamanja duha i tijela. Stvarni ili nestvarni hrvatski zločini trube se na sve strane, oni drugi neprestano se guraju u stranu. Na taj način zorno se pokazuje tko nas je zapravo napao i zašto. Budimo jasni, željeli su i žele nam iščupati dušu. Previše je još životna i previše naučava prave stvari.

Tamo gdje su poklekli pred promicateljima novoga svjetskog portreta vlada prava pustoš. Između ostaloga, pučanstvo je sve starije i starije. Nema više tko govoriti o slavnoj europskoj prošlosti. Neki

drugi dolaze, naseljavaju opustjela područja i tako mijenjaju lice te zemlje. Navedimo tek nekoliko brojki. Proučavanja govore da je nemoguće preokrenuti prirodni priraštaj od samo 1,3 djece po obitelji. Trebalo bi, naime, 80 do 100 godina da se to samo ispravi, a ne postoji gospodarski model koji bi održavao društvo dok se to ne dogodi. Da se ne zamaramo pojedinačnim brojkama, recimo da 31 zemlja u Europi u prosjeku ima prirodni priraštaj 1,38. Na rubu su, dakle, provalije. Nisu im zacijelo za to krivi useljenici. Kriva im je sebičnost, želja da se živi ne misleći na sutra.

Protivnici života znaju se boriti za svoje probitke i velikim lažima. Nekada to traje godinama, jer je društvo u kojemu žive do te mjere uzdrmano da dotično jednostavno ne primjećuje. Tako se devedesetih godina prošloga stoljeća nizozemski antropolog Mart Baks bio obrušio na događanja u Međugorju. Na stranu njegovo tumačenje ukazanja, s čim se možemo složiti ili ne, ali je obučeno u znanstveno ruho podvalio očite velike laži. Slavodobitno je objavio svijetu da postoji i rat unutar rata. U samome Međugorju sukobili su se zbog zarade od hodočasnika. Bilo je 140 poginulih i 600 ranjenih. Ta nebuloza trajala je, rekosmo, godinama. Ovih dana njegovo bivše sveučilište, jer je u međuvremenu otišao u mirovinu, otvorilo je istragu protiv te očite besmislice. No, ona je poslužila svojoj svrsi. Raznorazni protivnici redovito su je rabili i još rabe. Htjeli su time začepiti usta Kraljici Mira koja navješćuje tako životodajne riječi. Vidimo da očito nisu uspjeli.

Kad se život zgusne, zaista ne smijemo ustuknuti. Netko će uvijek pokrenuti pitanje pravde. Ne bi se smjelo dogoditi da budemo na suprotnoj strani. Živimo, pustimo druge da žive i uživajmo sada u životu po Božjim zapovijedima da bismo jednoga dana mogli uživati zajedno s Bogom kroz čitavu vječnost.

NE NJIHOVA, NAŠA

Svi danas nekako svjedočimo da smo znali da će pravda pobijediti. Generali, naši hrvatski, ratni pobjednici, Ante Gotovina i Mladen Markač, proglašeni su nevinima. Prije toga godine su proveli u njihovoj tamnici, i to smo znali. Zapravo, sve smo lagali. Ništa nismo znali. Znali samo jedino ono što nam je Duh Sveti šapnuo dok smo se molili za svoje generale i svoju domovinu. A jesmo li se molili?

Dok je sudac čitao svoje slovo, nalazio sam se u Jeruzalemu na onome mjestu gdje je Petar zatajio Isusa. Prijatelji su mi SMS-om javljali rušenje optužbe o prekomjernu granatiranju Knina, rušenje optužbe o udruženom zločinačkom pothvatu, trenutak kad je sudac preko usta prevaleo da su nevini. Gledao sam stube kojima su Isusa vodili do Kaife i slušao Petra kako ga izdaje, slušao i pijetlov pjev, pa onda osjećao suze zbog Isusa, zbog generala. Nisam uskliknuo da je pravda pobijedila (čija?), i nisam uskliknuo da sam znao (što?). Osjećao sam tek slatkoću naše borbe za slobodu i slatkoću onoga trenutka kad su se naši bojovnici vratili iz nametnuta nam rata. Pobijedila je naša pravda jer ju se nije moglo zatrti.

Preko interneta u franjevačkom hodočasničkom svratištu poslušao sam podnevne vijesti, valjda Hrvatskog radija. Pogledao sam i sinoćnji središnji Dnevnik, opet valjda naše Hrvatske televizije. Unatoč svemu u pozadini su se osjećale one Petrove riječi prije nego što mu je pijetao zakukurikao. Ma jesu oni slobodni, ali... Hrvoje Zovko napravi prilog za TV kao da je riječ o narodu iz tunguzije, a ne o hrvatskome. Govor politički korektan, nema što. Njega ne će kritizirati oni čije se djelo danas sruši kao kula od karata. Jer on zna što radi. Neki su se drugi zaigrali pa umjesto da pomognu gazdama počeli im nanositi štetu. I zato sve danas bi kako bi. Trenutni predsjednik hrvatske Vlade Zoran Milanović uopće ne misli tako. Reče da mu je drago da su generali oslobođeni, da su nevini, međutim hrvatska država je kriva onima kojima je nanesena šteta i bol... I on politički korektno šalje svoju poruku, ali ne nama, nego njima. Želi reći da je i

dalje na pravoj strani, samo se ne može drukčije jer ti generali koji su trebali biti osuđeni danas su, eto, oslobođeni i nije on kriv. Zanimljivo, ne reče u govoru o krivnji, kao uobičajeno, Republika Hrvatska, već država. Naoko sitne podrobnosti, ipak tako bitne.

Nego da mi preskočimo ova današnja daljnja imena. Njih sam dvojicu spomenuo sam zbog toga što su tipičan primjer skupine koju nije briga za opće dobro, važno je tek da je njoj po mjeri. Odnarođeni političari i odnarođeni mediji. Htjeli bi nas kljukati svojim istinama, ali ne ide to tako.

Dok smo popodne molili put križa, uobičajena slika. Gradska vreva, vojnici teško naoružani paze na red, naša se molitva uzdiže k nebu. Počinjemo tamo gdje je nekada bila tvrđava Antonija. Pilat je u njoj sudio Isusu. Osiguravali su ga njegovi rimski vojnici. Na četirima krajevima tvrđave bile su stražarske kule. Ona okrenuta prema židovskom hramu uzdizala se više od ostalih. S nje se kao na dlanu vidjelo što se događa u prostranu hramskome dvorištu. Kako tada, tako i danas. Samo su drugi glumci u igri i ništa više. Miris sudnice ne da se izbrisati iz nosnica. Ovi što mole kraj mene to ne osjećaju. Njih more neke druge brige. Zacijelo i oni imaju ono ili one u koje su uprli prstom. A Pilatova je žena davno svome mužu govorila da se ne miješa, nisu tu čista posla. On se branio da samo radi svoj posao. Kao ovi naši u posljednje vrijeme. Haag, spomenimo ga iako mu ime ne priliči spominjati među časnim ljudima, tako rekao i oni moraju tako napraviti. Namjerno su zaboravljali da uvijek ima načina da se u teškim prilikama ostane časnim. Ne idimo daleko, naši su nam generali pokazali kako se to čini. Da su bili nečasni, davno bi osudili i njih i našu nam dragu domovinu.

Moram priznati da me pomalo živcirala molitva koja se posljednjih dana kao plima uzdigla za naše generale. Dobro je to, ali sve ovo trebalo je biti samo završnica dužeg molitvenoga hoda. Ovako, bili smo pomalo poput navijača na utakmici. Prilika se približila i svi skaćemo, navijamo da naša momčad pobijedi. Jer, nisu samo generali bili na optuženičkoj klupi. Mi smo zapravo to bili. Oni su samo nosili naš i njihov križ, i oni su, naime, mi. Hvala Bogu da se sve sretno završilo. Ali, jesmo li zaboravili još jednoga čovjeka kojemu

su takav križ stavili na leđa i ne će mu ga skinuti? Dario Kordić. Jesmo li se ovih dana molili i za njega? Jesmo li se sjetili šestorke iz Herceg Bosne kojoj još sude? Ako smo sve promašili, vrijeme je da počnemo drukčije. Događaji ovih dana lijepo su nam to pokazali. Uz pomoć molitve skupili smo se oko svojih generala i domovine te zajednički doživjeli pobjedu naše pravde. Sile zla ustuknule su pred njom. Stanimo konačno pred svoga Boga i s njim nastavimo graditi svoju budućnost. Njegove su riječi jednostavne, djela otvorena, svjetlo istinsko. Mudar čovjek ići će njegovim putem.

Kršćani u Paragvaju izgleda da znaju što hoće. Njihovi biskupi osudiše masone i njihove lože jer su opasnost za kršćanstvo i za njihovu domovinu. Dobri poznavatelji prilika kažu da su u svemu ovome oko hrvatskih branitelja u Haagu i te kako masonski prsti. Nisam takav poznavatelj prilika, znam samo da onaj tko mi želi dobro ne će kriti kakvo mi on to dobro želi, što je u biti toga njegova dobra. I nakon toga sve postaje jasno.

Pokušavam dovršiti ovaj tekst, ali nekako mi ne ide. Previše bi misli htjelo van, a danas od prevelika govora nema ništa. Danas zapravo treba otvoriti dušu. Neka, dakle, sve ovo ostane nedovršeno, u nacrtu. Pustimo da ovaj dan još više u nama rasplamsa ljubav prema domovini. I nemojmo previše filozofirati. Hvala generalima, hvala svima koji su se borili i bore za naše bolje sutra. Nismo samo jedinke u svijetu, nego smo i članovi određene zajednice. Ako je ona prava, onda nam to treba biti na čast i ponos. Zar dvojimo glede svoga naroda?

Životopis

Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i teolog rođen 1. lipnja 1960. u Dragičini kod Međugorja. Pohađao je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrirao kršćansku duhovnost u Rimu.

Djeluje kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinskome ratu, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Godi-

ne 1993. pokreće Informativni centar »Mir« Međugorje, a 1997. i Radiopostaju »Mir« Međugorje te ih kao ravnatelj i predsjednik Upravnog vijeća dugo razvija (do 2005.). Pokreće i vodi agenciju MIRIAM. Idejni je začetnik HIK-a '04, HIZ-a u BiH te povjerenstava za uređivanje i obilježavanje grobišta iz Drugoga svjetskog rata i poraća po općinama u Herceg Bosni. Član je Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij. Koordinator je Središta HSK za istraživanje zločina nad Hrvatima, kao i dopredsjednik Odjela HNS-a za Drugi svjetski i Domovinski rat. Trenutno je vicepostulator postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subrač« te kolumnist i član uredništva portala *hrsvijet.net*.

Piše pjesme, oglede, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi. Zastupljen je u različitim antologijama, a uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u BiH. Prevođen je na više jezika te nagrađivan.

Član je različitih udruga: DHK, DHK HB, Matice hrvatske, dopredsjednik HIZ-a u BiH...

Suraduje u različitim javnim glasilima.

Pokreće i samostalno radi internetske stranice (*medjugorje.hr*, *miljenko.info*, *franjevci.info*, *hik04.info*, *hizbih.info*, *pobijeni.info*, *franjevci-siroki-brijeg.info*).

Živi i djeluje na Širokom Brijegu. Opširnije o njegovu životu i radu može se doznati na stranicama portala *miljenko.info*.

Djela

PJESME: *Unatoč svemu* (Naša ognjišta, Tomislavgrad, 1994.); *Pjesma blizini* (Ceres, Zagreb, 1995.); *Kaplja* (Ziral, Mostar – Zagreb, 1997.); *Sirovi blues* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.); *Golgote glas* (DHK HB – Matica hrvatska, Mostar – Čitluk, 2002.); *Dobro jutro, kolonijo* (DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2006.); *Stopama mira* (Informativni centar »Mir« Međugorje – K. Krešimir, Međugorje – Zagreb, 2009.); *Kapaju sjene* (DHK HB – K. Krešimir, Mostar – Zagreb, 2010.)

Izabrane pjesme: Prijatelji (Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.)

KRATKE PRIČE: *Ne dirajte bijelog labuda* (FRAM-ZIRAL – Naklada K. Krešimir, Mostar – Zagreb, 2005.)

OGLEDI: *Ta vremena* (K. Krešimir, Zagreb, 1995.); *Paljenje svijeće* (ICMM, Međugorje, 1998.); *Raspretavanje vatre* (ICMM, Međugorje, 2001.); *Rijeka* (ICMM, Međugorje, 2002.); *S druge strane* (Naklada K. Krešimir – Matica hrvatska, Zagreb – Čitluk, 2011.); *Halo, ovdje Herceg Bosna*, Naklada Bošković – HRsvijet – Gral; Split – München – Zagreb, 2012.)

SLIKOVNICE: *Čudesni dani; Moj molitvenik; Priča o Suzani; Kraljica Mira* (Miljenko Stojić – Krešimir Šego, *Anđeli moji*, ICMM, Međugorje, 1999.); *Ivan pod križem* (ICMM – Cvitak, Međugorje, 2001.)

ROMANI: *Računalko* (DHK HB – FRAM-ZIRAL – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.); *Mirkove priče* (Cvitak – Alfa, Međugorje – Zagreb, 2010.); *Did Jozo* (Gral Široki – Cvitak – Matica hrvatska, Zagreb – Međugorje – Čitluk, 2013.)

KRITIKA: *Riječ po riječ* (Naklada DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

PRIJEVODI: *Sa svetom Klarom* (Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 1993.); *S onu stranu side* (Cenacolo, Saluzzo, 1999.); *Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.)

MULTIMEDIJA: *Svetište Kraljice Mira* (ICMM, Međugorje, 2000.)

KAZALO

Virus	5
U ritmu starih vremena	8
Kamo sad?	11
Eto vam ih!	14
Njihovi prsti	17
Izvan niza	20
Zvijezda	23
Vatromet	27
Kamo, ljudi?	31
Put	34
Kamo ideš, Hrvatska?	37
Upućenost	40
Njihova krv	43
Progone nas	46
Braća i sestre	49
Biti Mađar	52
Prirodno	54
Skinimo ih	56
A što kažu oni?	58
Vođa	61

Mit.....	64
U trendu	67
Glodite.....	70
Dim	73
Magloljupci	76
Ovamo	79
Spremni.....	82
Zbijmo redove.....	85
Svoji na svome.....	88
Pendrek	91
Pederska posla	94
U boj, u boj	97
Presvlačenje.....	100
Gluho bilo	103
Znakovi pored puta	106
O proljeću je riječ.....	109
»Dedina« mala	112
Baklja mira	115
Lučonoše	118
Besprizorni	121
Sučelice	124
Ona bi uskrsnula.....	127
Netko je bolestan	130
Sup	133

Kamen i kosti	136
Okoliš.....	140
Lupi petama.....	143
Uskratilo	146
Hvaljen Isus i.....	150
To su njihovi	154
Vlakovoz.....	157
Njezin kip.....	160
 Epilog: Ne njihova, naša.....	 163
Životopis.....	165

Nakladnici
Matica hrvatska
Tina Ujevića 8
21 276 Vrgorac
tel.: (021) 680-046
faks: (021) 674-012
e-adresa: gks@vrgorac.hr

HRsvijet
Amalien str. 109
80802 München
Deutschland
www.hrsvijet.net
e-adresa: redakcija@hrsvijet.net

Matica hrvatska
K. Tomislava bb
88 260 Čitluk
tel./faks: (036) 642-547
e-adresa: hmatica.citluk@tel.net.ba

Za nakladnike
Željko Primorac
Goran Majić
Andrija Stojić

Oblikovanje i računalni slog
FRAM-ZIRAL, Mostar

Tiskano u Mostaru mjeseca svibnja 2014.

Tisak
FRAM-ZIRAL, Mostar

Pjesnički dar, franjevačka skromnost i duhovnost protkani pokušajima što potpunijeg analitičkog pristupa kako procesima, tako i njihovim ključnim akterima, temelji su na kojima Miljenko Stojić u svojim kolumnama objavljenima na portalu HRsvijet pokušava čitatelju pojasniti procese koji se zbivaju oko nas. Prosuđujući napisano, dolazi se do zaključka da, u skladu s izgrađenim sustavom vlastitih vrijednosti, ipak na pijedestal stavlja nekoliko težišnih tema. Očuvanje nacionalnoga identiteta, ispravke krivih tumačenja iz naše prošlosti i održavanje tradicionalnoga sustava vrijednosti, protkana Božjim zakonima, temeljne su potke na kojima počiva čitavo njegovo spisateljsko zanimanje. Pritom Stojićevo oružje zna biti i ironija, ponekad protkana i blažim oblicima sarkazma kojim se počesto pokušava polemički obračunati sa stavovima onih koji na bilo koji način ugrožavaju njegova izložena svjetonazorska načela. Ne miri se ni s naumima zagovaratelja sekularnoga društva koji svećenike planski žele zatvoriti u sakristije i župne urede ograničavajući im tako područje njihova djelovanja u svjedočenju istine. Odvažno istupa ne libeći se otvoreno propovijedati ono u što čvrsto vjeruje.

ISBN 978-953-57286-1-0

9 789535 728610

ISBN 387-700-02724-3-3

3 877000 272433

Cijena: 60 Kn; 15 KM www.miljenko.info